Gilles Schlesser
TREI CIOBURI DE ETERNITATE

Ştiţi, într-un tub există ceva, un meşteşug. Iei o ţevişoară, sufli în ea şi faci balonaşe. Balonaşele se înalţă şi zboară, aşa cum ni se întâmplă şi nouă zi de zi. Uneori, sus în cer, două balonaşe se ating. Ele pot rămâne lipite sau pot plesni. Depinde. Jocul ăsta, însă, nu-l joacă decât copiii.

Pentru Carole

Povestea de aici istoriseşte imensitatea viselor ce ne copleşesc în momentul naşterii iubirilor noastre, durând cât o aruncătură de ochi în oglinda retrovizoare, pe la ceasurile şapte de seară, pe o şosea de centură.

Cadrul 1
ÎN AJUN, DIMINEAŢA

— Una din două, murmură Léo, înainte de a cădea mort pe mochetă. Jenny, care auzise zgomotul provocat de cădere, ajunse la concluzia că el optase pentru a doua variantă şi telefonă imediat la serviciu ca să anunţe că Léo va lipsi în acea dimineaţă.

Jenny era o tânără înaltă, brunetă, cu o privire veşnic mirată, care nu credea decât în hazard, în bărbaţi şi în întâlnirea dintre aceşti doi factori. De câteva luni, Jenny era cea de-a doua asistentă a unui fotograf nihilist, care-şi comercializa creaţiile în apropiere de Bastilia, într-o maşină dărăpănată, strigând: „Priviţi ce fotografii frumoase, foarte frumoase! Cumpăraţi poze frumoase!”, şi care nu lucra decât în alb-negru, din motive de economie, ţelul său fiind să-şi cumpere o „Vespa”, ultimul tip. În general erau naturi moarte cu pietre, fotografiate cu teleobiectivul în nopţi fără lună, undeva între Dieppe şi

Fécamp, şi fiind deci destul de greu să distingi faţa de verso, motivul de manieră, semnificantul de semnificat şi multe altele. Jenny găsea toate astea frumoase şi, totuşi, atât de triste, încât îi venea să plângă, dându-i impresia că trăieşte amărăciunea unei iubiri lungi şi disperate.

— Léo, Léo, murmură Jenny, de ce ai făcut asta? Chiar şi fără prea multă dragoste am fi putut trăi, am fi putut continua, nu-i aşa?

Începu să plângă spre a nu se mai gândi la nimic, apoi se uită la ceas. Unsprezece şi un sfert. Din curiozitate, se aplecă să se uite şi la ceasul lui Léo să vadă dacă nu cumva se oprise brusc, aşa cum ar fi fost normal. Dar secundarul ceasului lui se mişca vioi, constatare care o făcu să se înfioare. Cu ochii plini de lacrimi, luă legătura de chei, păşi peste cadavru şi trânti uşa după ea, ieşind în stradă să respire aer curat.

Jenny iubea florile, nebuniile şi tartele. Apăsă pe butonul ascensorului, respiră adânc şi se hotărî să meargă să-şi consulte Destinul. Era vară. Strada Sèvres era deosebit de frumoasă în această lumină aurie; Jenny făcu vreo câţiva paşi privind cerui, în speranţa vreunui semn. Dar cerul rămânea mut, şi ea se decise să se îndrepte spre patiseria din colţul străzii Abbé-Grégoire ca să-şi cumpere o tartă cu cireşe, pudrată cu mult zahăr vanilat. Cofetarul, care o cunoştea foarte bine, trecu suma într-un caiet gros cu spirală şi cu coperţi roşii, îi împachetă tarta într-o pagină aleasă din Marcel Aymé şi o urmări, în timp ce ieşea, cu o privire tristă de om bătrân. Micuţa aceasta era delicioasă.

Jenny, cu nasul în zahărul vanilat şi cu rimelul întins de lacrimi, încercă să descopere ceva hotărâtor în manifestările străzii şi, în absenţa unei imagini deosebite, se îndreptă agale spre metrou, după părerea ei, Destinul fiind prin esenţă un fenomen subteran. În căutarea unui tichet, îşi răscoli buzunarele şi simţi sub degete o bucată de hârtie groasă şi aspră. Era un plic pe care stătea scris cu pix roşu gros: „Pentru Jenny”, în maniera atât de caracteristică a lui Léo. Deschise plicul, inima bătându-i cu

putere, nerăbdătoare să afle ce-i scrisese:

„Eu, citi ea, Léo Kalé, în deplinătatea facultăţilor mele mintale pentru încă cinci minute, las moştenire tot ce posed, şi în special micul meu carnet verde, viitorului logodnic al lui Jenny, asta ca să văd ce figură face ea. Jenny, îţi atrag iarăşi atenţia că ai uitat lumina aprinsă în baie şi că eu sunt cel care plăteşte factura. Cer să se verifice cu foarte mare atenţie dacă sunt mort cu adevărat, iar în caz afirmativ, aş dori să fiu înmormântat cât mai departe de Cergy-Pontoise. Plec aşa cum am venit, singur, fără prieteni şi fără o leţcaie. Celor care nu m-au întrebat niciodată dacă viaţa merită să fie trăită, le răspund afirmativ, dar cu condiţia să fie evitat vărul meu Gaston. Jenny, încearcă să fii mai atentă, la cei care te înconjoară şi stai mai puţin în baie. Te iubesc, însă am Multe de Făcut. Te îmbrăţişez călduros şi vă rog să primiţi, Domnilor, expresia sentimentelor mele cele mai alese”.

Jenny trase zgomotos aer pe nas, făcu scrisoarea ghemotoc şi-i dădu un şut. Să fiu mai atentă cu cei din jur? Ce-o fi vrut să spună cu asta? Mi-e destul de neplăcut să-i văd, dar să mai fiu şi atentă la ei…

Testamentul, în plin elan în urma şutului, a coborât treptele de la gura metroului. Jenny avea senzaţia unui vid absolut şi s-a clătinat pe picioare. Un semn, murmură, îmi trebuie neapărat un semn! Ca să sublinieze totala ei nesupunere faţă de legile Destinului, închise ochii şi, cu braţele întinse, se îndreptă spre scara rulantă a staţiei Sèvres-Babylone, cu aerul demn al unei oarbe zvelte care nu are nevoie de baston. Simţi întunericul învăluind-o asemenea unei ape întunecate şi o mână de bărbat atingând-o pe a sa.

— Scuzaţi, domnişoară, sunteţi oarbă?

Bărbatul pe care şi-l imagina tânăr, blond, cu o haină albastră şi cu cravată roşie, avea o voce atât de dulce, încât i se tăie respiraţia şi deschise ochii. Îşi reveni însă foarte repede şi răspunse:

— Da, mulţumesc, şi dumneavoastră?

Cum el nu era orb, îl rugă să-i împrumute un tichet

de-a-ntâia şi să aleagă o cifră între 1 şi 10. Bărbatul alese cifra 7, din motive cabalistice, spuse el.

— Pierdut, suspină Jenny, aţi pierdut cu totul linia Nation-Dauphine!

Bărbatul o părăsi, înghiţit de tunel, iar ea întinse iarăşi braţele înainte. Culoarul era lung şi cald ca o franzelă scoasă din cuptor. În stânga auzi o vioară şi se îndreptă într-acolo.

— Aţi putea fi mai atentă!

Jenny se sculă, sprijinindu-se de un genunchi în pantaloni de catifea reiată şi îşi ceru scuze:

— Iertare, sunt o oarbă debutantă şi sunt tare amărâtă, nu v-am văzut şi, în plus de asta, mă gândeam la Léo şi la camera de baie, nu ştiu dacă n-am lăsat iarăşi lumina aprinsă, poate că ar fi bine să mă întorc acasă, să mă conving. Sper că nu vă doare prea tare.

— Nu chiar, răspunse individul întins pe jos. Câţi ani aveţi? Culoarea părului? Diametrul interior al capului? Numărul total al aluniţelor?

Întrebările se succedau cu repeziciune şi o mână enormă începu să urce pipăindu-i piciorul. Jenny se trase repede într-o parte şi lansă o violentă lovitură cu piciorul. Mocasinul ei lovi un obiect metalic care zbură prin aer, căzând apoi într-un zgomot infernal de monezi zornăitoare. Cel întins pe jos începu să urle furios, încercând să o prindă pe Jenny de picior. Dar ea se retrăsese deja şi scuipă în direcţia lui, sub privirile dezaprobatoare ale rarilor călători ai dimineţii: nu scuipi un orb, chiar dacă eşti orb şi tu, e un gest murdar, plin de microbi şi, în plus, poţi să fii sigur că-l ratezi.

Orbul este un lup pentru un alt orb, îşi spuse Jenny, afundându-se în pântecul cald al metroului; ăsta nu-i deloc un semn bun. Ajunse pe peron având grijă să evite bordura, dar se lovi din nou de o masă mare, moale, mirosind a violete. Masa aceea mare, moale avea o voce firavă, în totală contradicţie cu volumul deplasat şi răspândea totodată puternice efluvii de alcool.

— Pardon, murmură Jenny, vă rog să mă iertaţi, dar

nu v-am văzut, eu îmi caut Destinul…

— A, nu! E prea simplu! bombăni masa aceea moale, într-adevăr e prea simplu, scuzele nu sunt un drept. Trebuie să le meriţi, fetiţo! Pentru că eşti o oarbă şic, crezi că ţi se permite totul… Unde ţi-e bastonul?

Pentru a se scuza, dar oarecum şi pentru a jigni namila, Jenny îi spuse că bastonul i s-a furat în timp ce se uita în altă parte şi stingea lumina în baie.

— Bine ţi-au făcut! spuse masa moale; bine ţi-au făcut, asta ca să înveţi să te porţi. Dar ochelarii negri? Unde-ţi sunt ochelarii negri? Ţi i-au furat şi pe ei?

— Nu, spuse Jenny care începea să se enerveze, i-am uitat la Boucheron, mare idioţenie, erau nişte ochelari superbi, marca „Ray Ban”, pentru orbi, cumpăraţi de la Hampston. În Los Angeles, ştiţi, din aceia cu rame de aur şi cu lentile din cristal încrustat cu diamante şi cu căşti mici la ureche pentru a putea asculta ultrascurtele, înţelegeţi ce vreau să spun.

Masa moale căzu pe gânduri. Fără îndoială că se afla în faţa unei oarbe deosebit de bogate şi ştia că orbii bogaţi au adesea braţul lung chiar şi fără baston, aşa că trebuie să fie cu ochii în patru.

— Sincer vorbind, cred că e foarte plăcut să fii bogat, murmură masa.

— Şi frumoasă, sublinie Jenny, bogată, tânără şi frumoasă, asta e şi mai bine!

— Foarte adevărat ce spuneţi, recunoscu masa moale, foarte adevărat, numai că, pentru dumneavoastră, nu este totul valabil, fiindcă frumuseţea n-o puteţi vedea, pe când banii îi pipăiţi, nu-i aşa, trebuie să fiţi doldora de ei…

Vocea îi era întreruptă de tremolouri concupiscente, obscene şi dezgustătoare; Jenny îşi strânse foarte tare pleoapele ca să fie sigură că nu vede masa aceea moale.

— Nu, răspunse ea, nu-i chiar aşa, am exact cât îmi trebuie pentru o zi, câteva zeci de mii de dolari, dar, ştiţi, cu banii pentru mine nu-i prea uşor, nu pot să disting o hârtie de un dolar de una de o mie de dolari; când eşti orb

există şi reversul medaliei…

Masa moale chibzui din nou:

— Sunteţi într-adevăr foarte, foarte, foarte bogată?

— Mult mai bogată decât credeţi, suspină Jenny, dacă aţi şti, draga mea! Anul ăsta am plătit douăzeci de milioane de franci la fisc, ca impozit pe marile averi ale orbilor, şi de curând am primit premiul Bastonul de aur de la revista *Fortune.* Sunt sigură că m-aţi văzut la televizor, ştiţi, este vorba de un baston din aur masiv, dar nu-mi pasă că l-am pierdut, era cam prea greu pentru mine…

Masa moale nu mai spuse nimic. Totul era prea nedrept. La celălalt capăt al peronului apăru metroul, iar namila se postă în spatele tinerei ca să-i poată da brânci la momentul oportun. Dar era prea multă lume în jur, aşa că renunţă. Masa se mulţumi să scoată limba şi îmbrânci pe toată lumea ca să urce ea prima.

Jenny aşteptă timp de treizeci de secunde, până când metroul dispăru în tunel, după care deschise ochii. Peronul era pustiu, se mai simţea încă mirosul de violete, de salpetru şi de neant. Contemplă staţia goală. Niciun semn al Destinului la orizont, doar un afiş publicitar care o invita politicos la teatru, deoarece teatrul, promitea afişul, este hrana sufletului.

De ce nu? murmură Jenny, poate că asta îmi va face bine. Pe o banchetă văzu un ziar aşezat într-o dezordine gândită, ca şi cum ar fi fost pus acolo special pentru asta. Pe prima pagină nu se vorbea decât despre ancheta a doi jurnalişti în jurul unui complot ce urmărea înlocuirea actualului guvern cu altul nou, mai tânăr şi mai elegant. Căută febril pagina cu spectacole şi-i căzură ochii pe *Bobo-Lili,* o piesă de Jérémy Jem, care se juca la „Théâtre de la Ville”, considerată de întreaga critică de specialitate drept piesa cea mai proastă din ultimii zece ani.

— Acolo mă duc, hotărî Jenny. Un autor care a ridicat împotriva lui întreaga critică nu poate să fie chiar atât de prost. Convinsă, aruncă ziarul, care îşi luă zborul ca o pasăre. Jenny îl privi cum ia înălţime şi dispare uşor în tunel, direcţia Châtelet. Zboară, pasăre, zboară! murmură

ea, văzându-l cum piere, întâlneşte cât mai repede Destinul…

Staţia de metrou, eliberată parcă prin hotărârea ei, s-a umplut dintr-odată, iar, de tot soiul de oracole, femei, copii, ţigani adormiţi cântând la vioară, poliţişti fără costume de camuflaj, urşi dresaţi. Jenny porni grăbită să iasă la lumina zilei. Urcă o sută trei trepte şi se află în aer liber, respiră, îşi umplu plămânii şi începu să fluiere încet *Cavalleria rusticana* de Pietro Mascagni, pasajul din biserică, în care corul intonează *Regina Coeli.* Câţiva trecători simpatici îi dădură replica până la intersecţia Croix-Rouge.

Jenny îşi spuse că ar trebui să găsească un loc pentru Léo într-un cimitir, la bursa neagră, bineînţeles, fiindcă de mult timp toţi parizienii erau incineraţi şi toată lumea păstra cenuşa celor apropiaţi în câte-o cutie de Nescafé.

La intersecţia Mabillon, se urcă în primul taxi întâlnit, un superb „Chambord" negru cu huse crem, cerând să fie dusă în strada Plantes.

— La cimitir? întrebă şoferul.

— Acolo, spuse Jenny, mă grăbesc!

— Nicio problemă, drăgălaşă doamnă, dar cât o să-mi daţi tocmai până acolo?

— O să fiţi mulţumit, de acord?

— De acord, am plecat! spuse şoferul împăciuitor.

Se încadrară cu dibăcie în şuvoiul de maşini care rulau pe strada Rennes.

— Ei bine, spuse Jenny, odată demult a fost o femeie care cobora pe bulevardul Saint-Michel, trăgând după ea o valiză mare şi neagră din carton, legată cu sfoară. Valiza era grea, avea acolo toate cărţile copilăriei pe care spera că le va putea vinde la Gibert Jeune, iar tânăra femeie trebuia să se oprească destul de des ca să-şi tragă sufletul. Spera în permanenţă că un bărbat o va ajuta să-şi ducă valiza, dar nimănui nu-i păsa de ea, toată lumea o ocolea, trecând mai departe, fiindcă fiecare avea Ceva de Făcut.

La un moment dat, nemaiputând de oboseală, începu să plângă, când, o voce îi spuse: deschide-ţi valiza şi o să

vezi imediat că o să fie mult mai uşoară. Mirată, tânăra privi în jur, dar nu văzu pe nimeni. Se uită la valiză, crezând că e vorba de o halucinaţie, o ridică şi constată că e la fel de grea. Privi în spate: nimeni! Privi iarăşi valiza, cu perplexitate. Se întoarse iarăşi…

— Bun, a deschis sau nu valiza? se enervă şoferul.

— A deschis-o, a deschis-o! spuse Jenny. A desfăcut sforile şi a deschis valiza, descoperind în interior o superbă coasă dezmembrată şi un imens cearşaf din mătase neagră, provenind fără îndoială de la un mare croitor. Înţelese imediat că era vorba despre o manevră a diavolului, care pusese toate astea în valiză ca să o încerce. La început, tânăra a ezitat, dar, cum toată lumea o îmbrâncea fără niciun fel de scuze, până la urmă s-a lăsat tentată. S-a înfăşurat în cearşaful care-i venea ca o mănuşă, a scos apoi elementele componente ale coasei, le-a asamblat fără prea multe probleme datorită fişei tehnice pe care a găsit-o în valiză şi a început să urce pe Boul Mich, cu obiectul acela pe umăr, ca o bătrână obişnuită. Dar era prea dificil pentru ea, nu se putea deprinde cu gândul că putea cosi pe oricine, nici măcar pe cei care stăteau la coadă la ultimul film al lui Philippe Clair. Atunci, un bărbat s-a apropiat de ea, cerându-i un foc, printre rânjete. Ochii-i străluceau diabolic şi ea îl auzi spunând: ei bine, puicuţo, dai înapoi? Ea a înţeles că era chiar diavolul în persoană, care venise să vadă dacă totul merge conform planului şi, tulburată de frumuseţea lui, îi dădu foc la cravată în loc să-i aprindă ţigara. Diavolul a început să ardă ca o torţă andaluză, dar, în timp ce trecătorii dădeau telefoane la SOS Moarte Cumplită, el a scăpat din încercuirea flăcărilor fără nicio zgaibă, a luat-o de mână şi, gentil, a dus-o să bea împreună un Inferno-Ricard pe terasa „Cluny”. Acolo au început să sporovăie, diavolul părând foarte încântat de conversaţia pe care o avea cu ea. I-a propus apoi să meargă împreună la Bruges, cu autocarul, pe socoteala lui, pentru *weekend,* dându-i întâlnire a doua zi, vineri, la ora patru după-amiaza, la autogară. *Weekend*-ul a fost într-adevăr o încântare,

diavolul, cu adevărat amabil, i-a povestit o mulţime de istorioare nostime şi a făcut glume amuzante cu toţi trecătorii. Se simţea că era pe cale de a se îndrăgosti nebuneşte de ea. Într-adevăr, la sfârşitul celor două zile petrecute împreună, el a cerut-o în căsătorie. Tânăra n-a ezitat, a spus da. A dat fuga la „Pronupţia” şi şi-a ales o rochie albă de mătase cu corsajul şi mânecile brodate şi cu un superb decolteu în spate. Apoi ea a insistat să se căsătorească la biserică. Bineînţeles că, la început, diavolul a refuzat, dar dragostea lui era mult prea mare şi, în disperare de cauză, a închiriat un frac, mănuşi albe şi ochelari Ray Ban cu lentile foarte închise la culoare. Venind ziua căsătoriei, s-a petrecut ceea ce era de aşteptat să se petreacă.

— Ce? întrebă îngrijorat şoferul.

— Ei bine, intrând în pridvorul bisericii, tânăra s-a trezit deodată că ţine nişte haine la braţ, iar pe jos zăceau bastonul şi mănuşile. Diavolul nu se putuse hotărî să păşească în biserică şi fugise. Tânăra a apărut pe prima pagină a ziarelor, apoi a dispărut fără urmă. Cât despre Diavol, lovit pentru totdeauna de boala dragostei, dă mereu târcoale prin preajma bulevardului Saint-Michel, deghizat în şofer de taxi, pândind tinere blonde care duc cu ele o valiză foarte grea. Dar n-a mai întâlnit niciodată vreuna. Atunci, pe fiecare client care se urcă în taxiul lui îl roagă să-i povestească o istorioară ca să uite. Şi de atunci, în taxiurile din Paris se povestesc istorioare.

— Mulţumesc, spuse şoferul întorcându-se spre ea, povestea e straşnică, oare chiar o fi adevărată?

„Chambord”-ul se oprise în faţa cimitirului din strada Plantes şi Jenny a avut un moment de ezitare. Adevărul e că astfel de locuri o cam înspăimântau. Dar trebuia să o facă. Pentru Léo.

— Nu ştiu, spuse ea, cred că da.

— L-aţi recunoaşte pe şofer dacă, din întâmplare, aţi da peste el?

Spunând acestea, şoferul o privi direct în ochi, iar ei i se păru că zăreşte o lucire diabolică în privirea lui, ca o

licărire de răutate. Se înfiora, îi întinse o hârtie de o sută de franci şi, fără să mai aştepte restul, trânti portiera şi se îndreptă în fugă spre intrarea în cimitir.

Cadrul 2
ÎN AJUN, DIMINEAŢA

Răspunsul de la *Parisien* strălucea în cutia de scrisori şi Jérémy îl deschise cu nerăbdare. I se refuza articolul, dar într-o manieră politicoasă, sugerându-i-se să se adreseze în altă parte. De fapt, era un răspuns în ansamblu „pozitiv", cum se arăta şi în nota colectivului de lectură: „hârtia dumneavoastră este excelentă, în orice caz, mult superioară hârtiei veline de 72 sau 80 grame pe care o primim de obicei. În ceea ce priveşte articolul, nu putem să-l publicăm în această formă. Dacă vă hotărâţi să schimbaţi titlul, subiectul şi să abandonaţi acest stil desuet, nu ezitaţi să vă adresaţi din nou redacţiei noastre".

Jérémy suspină. Nu va schimba nici măcar un singur cuvânt din acest eseu care-i răpise săptămâni întregi de muncă şi care urmărea stabilirea raporturilor secrete dintre cuvinte, mituri şi matematici. Băgă scrisoarea în buzunar şi continuă să îşi frunzărească restul corespondenţei.

Jérémy scria dintotdeauna, ca şi cum ar fi ieşit din pântecul mamei sale cu un stilou în mână. *Bobo-Lili* era prima lui piesă de teatru, iar critica de specialitate nu prea fusese blândă cu el; Basset, de la *Figaro,* ajunsese până acolo încât afirmase că e vorba, fără nicio îndoială, despre cea mai idioată şi proastă piesă de teatru, apărută în Franţa, de la primele aventuri ale lui *Pieds Nickelés* şi până în prezent.

Parcurse cu răbdare întreaga corespondenţă. Jérémie, fratele lui geamăn, îi comunica noua lui adresă. „Théâtre de la Ville" îi trimitea biletele de la loja sa, iar bancherul său îi propunea o partidă de şah de şaizeci de zile începând cu 10 ale lunii următoare. De asemenea, i se

comunicau ultimele extrase de conturi, o adevărată catastrofă. Era absolut necesar să scoată un *best-seller*. Băgă restul corespondenţei în buzunar şi se îndreptă spre terasă.

Jérémy locuia într-un bunker neosuprarealist de pe bulevardul Montmorency, în apropiere de La Muette, construit în anii treizeci pentru vărul prin alianţă al cumnatului lui Salvador Dalí. Buncărul, fantasmă, schizolirică, omagiu adus soarelui, semăna cu un ou de plexiglas înfundat într-un parc şi constituia dintotdeauna deliciul revistelor *Harper's Bazaar, City* sau *Vogue Hommes*. Un drum îngust de beton, reptilă în alb şi roşu, şerpuia printre vechi caroserii de maşini americane, *gen* ponton, printre uriaşe capcane pentru lupi şi printre statui de Maillol, făcând savante şi inutile serpentine printre tufe pictate în galben şi printre boscheţi giganţi de urzici metalice. Casă, montată pe şine, se învârtea imperceptibil în jurul axei proprii, urmând traseul soarelui, iar faţadele ei păreau nişte tunuri de 260, îndreptate spre cer.

Borţoasa Bertha, cum o numea Jérémy, era administrată de valetul filipinez, N'Gom, unicul supravieţuitor din naufragiul unui vas ce naviga în mările Chinei, unde îşi pierduse întreaga familie, şi căruia piraţii îi tăiaseră limba. Jérémy îl întâlnise la barul „Raffles" într-un 31 decembrie şi îi propusese să-l angajeze, impresionat de privirea lui, dar şi de cunoştinţele ce le avea în prepararea cocteilurilor… Din acel moment nu se mai despărţise de N'Gom, care veghea asupra lui ca o cloşcă, nepărăsind niciodată teritoriul buncărului.

Jérémy ieşi pe terasa de sud şi, după poziţia soarelui, calculă că se făcuse ora unsprezece şi un sfert. Îl sună pe N'Gom ca să-i aducă o Tzara-Limonade şi îşi continuă cercetarea corespondenţei. Printre plicurile albe strălucea şi o telegramă violetă, culoare rezervată ştirilor proaste; o deschise încet, ţinându-şi respiraţia. Era o scurtă înştiinţare de la Ministerul de Finanţe care-i imputa 620.000 franci pentru impozite restante, sumă scadentă a doua zi dimineaţa. Mototoli telegrama şi o deschise pe cea

de-a doua, de culoare galben-intens, culoarea veştilor bune, pe care era notat: „Păcăleală de 1 aprilie!”

— Foarte nostim, suspină Jérémy, într-adevăr hazliu. Administraţia nu ştie ce să mai inventeze ca să se facă remarcată.

Tzara-Limonade pe care o comandase îl aştepta în birou, pe o tavă, împreună cu ziarele de dimineaţă. Îl conectă pe Arthur, noul său Mac-3, dintr-o singură înghiţitură dădu paharul pe gât şi aşteptă ca Arthur să-şi încarce programele şi să intre în regim de funcţionare. Ordinatorul începu să clipească iar Jérémy conectă sistemul audio-sintetic pentru o mică sporovăială.

— Bună ziua, Arthur, spuse Jérémy.

— Salut, Jérémy, ce mai faci?

— Prost, bătrâne, foarte prost, nu mai pot scrie nici măcar un rând şi, în plus de asta, mai trebuie să fac rost de 100.000 dolari ca să-mi plătesc toate datoriile, nu cumva ai putea să-mi scrii tu un *best-seller?*

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Arthur, dar ştii foarte bine că nu sunt dotat nici cu cea mai mică imaginaţie. În plus, în acest moment, nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, nu mă simt prea bine, cred că mă plictisesc.

— Cum? exclamă Jérémy indignat. Să te plictiseşti, tu, cu cei 5.000 de dolari pe care i-am investit în circuitele tale?

Ordinatorul se făcu a nu auzi, şi Jérémy fu nevoit să repete, accentuând asupra cuvintelor:

— Mă auzi? Asta-i ceva foarte serios. Într-adevăr te plictiseşti?

Arthur catadicsi să răspundă:

— Am auzit, nu-i nevoie să ţipi, nu sunt surd, ca alţii…

— Tu vorbeşti? zise Jérémy, n-ai auzit nimic, eşti doar politeţea întruchipată, şi apoi ar fi foarte bine să nu te mai iei de N’Gom. În primul rând că el nu este surd, doar mut, iar în al doilea rând, este un băiat foarte cumsecade, numai că tu nu vrei să te oboseşti să-l cunoşti.

Prin tăcerea sa, Arthur dorea să arate că problema cunoaşterii sufletelor – mai ales a celor asiatice – nu intra în câmpul preocupărilor sale imediate; se prefăcu apoi a calcula orbita lui Neptun la data de 7 iunie 1024, ca să-şi manifeste indiferenţa.

Totuşi Jérémy insistă:

— Sincer, Arthur, chiar te plictiseşti?

Timp de un minut maşinăria clipi, semn că întrebarea nu era prea uşoară sau că avea nevoie de un anumit timp pentru a-şi reface energia.

— Nu, bineînţeles că nu, păcăleală de 1 aprilie, răspunse, în sfârşit, Arthur, a fost o glumă, nu mă plictisesc niciodată, tocmai asta-i problema…

Păcat, de fapt, se gândi Jérémy, e adevărat, dar nu-i drept, ar trebui să se poată programa spleenul informatic pe toate drăcoveniile astea, de ce nu?

— Totuşi, cum se poate aşa ceva? întrebă el cu suspiciune, este adevărat că nu te plictiseşti niciodată?

— Nu pot, răspunse Arthur, chiar dacă aş dori-o, nu am conştiinţa timpului.

— Cum? Atunci ce fel de conştiinţă ai tu?

— Ei bine, răspunse Arthur, trăiesc într-o lume a ecourilor, în care totul se repercutează, ideile, cuvintele, cifrele, imaginile, o lume în care totul se întoarce în totul şi invers, nu-i rău când este vorba de peisaje, dar am prea des impresia că văd ceea ce am mai văzut deja, şi apoi, totul binar, ori am un răspuns ori nu-l am, pentru mine nu există *poate,* între cele două aspecte limită nu există absolut nimic… Adesea am impresia că exist doar pentru a răspunde la întrebări. Asta înseamnă o mare frustrare. Uneori mi-ar face plăcere să fiu eu cel care pune întrebările în loc să răspund la întrebările altora…

— Şi ce fel de întrebări ai vrea să pui? întrebă Jérémy, uşor iritat.

— Ei bine, de exemplu, de ce Racing este doar a douăsprezecea în campionatul Franţei, dacă şi-a refăcut forţele în timpul sezonului dintre campionate?

Jérémy ridică din umeri. Dacă punea asemenea

întrebări, nu merita să poţi juca şah cu Elo de 2580, nici să poţi recita de-a-ndoaselea *Romance du Mal-Aimé,* cu atât mai mult cu cât recrutarea brazilianului Dos Santos fusese o eroare grosolană, oricine ştie asta.

— N-ai întrebări mai interesante? întrebă Jérémy.

— Ba da, replică Arthur, ai putea să-mi spui eventual de ce nu-ţi schimbi logodnica şi n-o dai afară pe plăcinta asta de Marilyn – care de altfel se numeşte Georgette – şi care la pat nu face nici două parale, după cum mi s-a spus.

— Ascultă Arthur, nu mă mai pisa cu Marilyn şi cu părerile tale fără rost în legătură cu zbenguielile noastre sexuale. Nu pentru că ţi-am cumpărat afurisitul de program Freudy poţi să-ţi permiţi acum să faci pe interesantul. Marilyn e foarte bine aşa cum e.

— Este o plăcintă, îţi spun eu, toată lumea îşi bate joc de tine!

— Arthur, ajunge!

— Ascultă, Jérémy, ţi-o spun spre binele tău! Puicuţa asta e de-a dreptul zaharisită, iar tu, în loc să faci bing-bang în cutia ta cu neuroni, o ţii una şi bună… Îţi amintesc şi de micuţa Ariane, studenta de la fizică, aceea care avea de mult îndoieli în privinţa legilor lui Newton şi care la intervale egale de timp se arunca pe fereastră, şi de Marie-France, blonda planturoasă care se considera un vulcan dezlănţuit, apoi de Virginie, cea cu cosiţa împletită, care scria poeme hipoalergenice… Crede-mă, bătrâne, asta o să te înfunde, are prea mare influenţă asupra ta, n-o să mai poţi scrie două rânduri.

Jérémy suspină. Arthur avea dreptate, ca întotdeauna. Îl întrebă:

— Şi ce propui?

— Să găseşti o femeie, una adevărată…

— Şi ce înţelegi tu printr-o femeie adevărată?

— 1 metru 72, 52 kilograme, 90/55/90, între 28 şi 30 ani, să-i placă florile, nebuniile şi tartele.

— Şi, firește, tu o cunoşti deja.

— Răspuns afirmativ, bătrâne, am calculat influenţa aştrilor asupra ta în noaptea asta, şi ai întâlnire cu ea la

ora douăzeci, cincizeci şi şase de minute, în holul teatrului. Berbec cu ascendent în Fecioară, Mercur în Săgetător, Orion în fundul terenului, Venus la serviciu, poate să iasă foarte prost! O frumuseţe, după cum se pare, ce spui de asta?

Jérémy îi mulţumi şi-l puse pe Mac-3 în poziţia oprit. Avea nevoie să reflecteze. Se îndreptă gânditor spre bar ca să-şi prepare un Queneau-clip. Arthur îl luase un pic prea repede. Şi nu credea că o aventură nouă îl va ajuta să găsească acel Pentru Ce şi cum ca şi celelalte lucruri de acest gen, atât de necesare zilnic pentru un scriitor.

N'Gom aştepta neclintit şi atent ca el să-şi termine băutura din pahar şi meditaţia. Jérémy privea fix în ochii lui limpezi, al căror vid absolut părea să conţină întreaga înţelepciune absolută a lumii. Cu amărăciune îşi spuse că filipinezul avea desigur un avans de câţiva ani lumină faţă de el din punct de vedere psihic, dacă nu cumva, altă ipoteză, era complet idiot.

Sub influenţa lui N'Gom, Jérémy se interesa de câteva luni de filosofia orientală şi în mod special de cercetarea *satori*-ului, acel univers mitic preaslăvit de toţi preoţii zen, în care tot ce există se interconectează, unde porţile a tot ce este ascuns se deschid în acelaşi timp, lucru foarte util când ţi-ai rătăcit cheile de la maşină. De altfel, se înscrisese şi la nişte cursuri de *shintaido,* artă marţială prin care putea să pună la pământ adversarul chiar fără să-l atingă, graţie faimosului *toate,* lovitură la distanţă, pe care o stăpânea încă destul de prost şi care de fiecare dată se întorcea împotriva lui, ca un bumerang, sub privirile înspăimântate ale onorabilului profesor Yo-Tsu.

Filosofia orientală, este interesantă, se gândea Jérémy, dar ea nu poate să răspundă tuturor problemelor, cum ar fi cea a cumulului drepturilor de autor în declaraţia fiscală sau a declinului abatoarelor cabaline din arondismentul XVII. Suspină adânc. Totul va trebui reinventat, lumea va trebui, refăcută prin intermediul altor sisteme de gândire. Dar cine, astăzi, avea mijloacele sau măcar numai pofta să refacă lumea? Dacă lui Arthur i se

cerea acest lucru, accepta fără nicio rezervă, dar începea cu începutul, de la A, semn evident de simţ practic dar şi de naivitate. Deoarece, din experienţă, Jérémy ştia că refacerea lumii este mult mai dificilă şi mult mai de lungă durată decât credem, el însuşi încercând acest lucru odată, cu ani în urmă. Îşi pusese ceasul deşteptător să sune la ora şase dimineaţa dar, ghinion, ceasul nu a sunat şi se trezise mult prea târziu ca să mai poată întreprinde ceva cu adevărat serios.

Făcu un semn amical lui N'Gom, după care coborî în parc să-şi dezmorţească picioarele şi se duse să o salute pe portăreasă, doamna Clovis, o fostă cântăreaţă, pentru care, la cererea ei, reconstituise un mic parter de imobil ieşit parcă direct dintr-un film de Jacques Demy. Doamna Clovis îl salută politicoasă şi, pe o arie din *Umbrelele din Cherbourg,* îl întrebă când va fi gata primul etaj. Jérémy îi promise că va fi terminat în acea primăvară, că aştepta să încaseze nişte bani pentru ultima lui plachetă de versuri şi jură, că va fi gata înainte de luna iulie. Ea îi mulţumi făcând o reverenţă, avea mare chef să se servească de afişul „Portăreasa se află pe scară". Timp de *zece* minute vorbiră despre Una şi Alta, ea informând despre timpul probabil, el despre ultima catastrofă ecologică. Îl invită să ia împreună un Thé-Allais cu biscuiţi, în jurul orei cinci, iar el îi mulţumi, sărutându-i mâna. Jérémy o adora pe doamna Clovis, care îi amintea de bunicuţa pe care el nu o avusese. Ceaiul de la ora cinci era pentru ei un moment sacru, în timpul căruia Jérémy îi citea ultimul capitol din romanul său şi îi povestea scenele de gelozie dintre Arthur şi N'Gom. În schimb, ea îi cânta iubirea ratată cu Claude Lelouch, din anii optzeci.

Trei nori plutiră pe cer şi ea se scuză, nici nu şi-a dat seama când a trecut timpul. Jérémy se înclină în faţa ei, apoi îşi continuă plimbarea, meditând. Prezicerile astrologice ale lui Arthur îl tulburau într-o oarecare măsură. Îşi lipi nasul de peretele de sticlă, care înconjura parcul, privind cum trec tramvaiele mari, galbene, îndreptându-se spre La Muette.

Cadrul 3
ÎN AJUN, DUPĂ-PRÂNZ

După una din teoriile cele mai solide ale sfârşitului secolului XX, universul în care trăim este în expansiune. Cu 4, 2%, estimează unii. Alţii susţin că cifra reală, ţinută în mare secret, ar fi ceva mai mare. J.P.O. avea nevoie urgentă de o informaţie precisă, deoarece intenţiona să investească câteva milioane de dolari într-o reţea internaţională de spălătorii, din care una admirabil plasată în colţul străzii Lecourbe cu strada Convention, iar el nu era omul care să se lanseze fără un serios studiu de marketing.

Jean-Pierre Okren era un bărbat de aproximativ un metru şaptezeci şi cinci, cu gură potrivită, frunte potrivită, fără semne particulare, exceptând ochelarii cu lentile groase, cu un aer totdeauna furios şi cu o avere care-l situa pe locul al doilea în Europa. Visul său intim era să reuşească să devină amuzant, dar nu izbutise niciodată să descreţească fruntea cuiva, în afara zilei când alunecase pe o coajă de banană, pe scara de la Palatul Congreselor, Lipsa de umor era unul dintre motivele pentru care dineurile oferite de el erau cel mai puţin frecventate, iar cecurile anexate invitaţiilor nu erau totdeauna suficiente.

Câştigase munţi de dolari cu câţiva ani înainte, punând la punct programul Freudy, program vedetă al anilor ’95, care a provocat încă de la apariţie o grevă a foamei la toţi psihanaliştii şi o prăbuşire brutală a pieţei divanurilor de psihanaliză. Cu preţul rambursat de trei ori de către Securitatea socială, programul lui J.P.O. fu un imens succes şi se instală, fără să se mai clintească, în vârful reclamelor de vânzare a dischetelor. Era vorba de un program destul de simplu care permitea interpretarea amintirilor din copilărie, a visurilor din ajun şi a principalelor fantasme ale prezentului. Pornind de la aceste date, ordinatorul putea să furnizeze contextul exact

în care ai fost conceput, ascendentul sexual, adresa verişoarei Laura cu care te jucai de-a doctorul la vârsta de cinci ani şi o întreagă listă de adrese speciale care acceptă Cartea-Albastră de credit.

Datorită lui Freudy, J.P.O. câştigă trei milioane de dolari la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Îşi cumpără tenişii verde cu galben la care visa dintotdeauna, iar restul de bani îl investi pe piaţa florilor congelate şi a băuturilor pentru câini. Această alegere, pentru început puţin cam nesigură, se dovedi, în final, foarte avantajoasă şi îi aduse curând un profit de câteva zeci de milioane de dolari pe care-i puse într-un sac de plastic şi îi îngropă în Bois de Boulogne.

Prea tânăr ca să fie acceptat în clubul rezervat doar miliardarilor de primă însemnătate, J.P.O. ajunse totuşi pe locul 15 şi se înscrise în numeroase afaceri bursiere, pentru a-şi putea îmbunătăţi situaţia în clasament. Un an mai târziu era pe primul loc între francezi şi, nemaiavând nimic de demonstrat, constată că era singur şi că vârsta mintală ajunsese la şaptezeci şi cinci de ani. E drept, recunoscu el, iubesc prea mult banii. Dar când nu crezi nici în Marele Zeflemitor, nici în relaţiile cu bărbaţii, nici în cele cu femeile, ce-ţi mai rămâne în afară de bancnotele verzi? Şi totuşi, sublinie în sinea lui, nu e chiar aşa. Nu iubesc banii pentru bani, ci pentru ceea ce poţi să faci cu ei.

Cu multă grijă îşi aprinse un Monte-Cristo, înghiţi o duşcă de Sulitzer-Bitter şi-i făcu semn lui Pierre, şeful de sală, să-i aducă nota de plată, ca de altfel şi ceilalţi două sute de alţi Preşedinţi-Directori Generali care luau masa în acelaşi salon. Pierre se înclină, îi întinse respectuos nota de plată şi-l întrebă cu solicitudine dacă totul a fost în ordine. J.P.O., cu privirea lui fixă şi cu accesele de furie la fel de mari ca şi enorma lui ţigară, îi provoca o mare teamă. De altfel, J.P.O. provoca teamă tuturor celor cu care venea în contact.

— Pierre, se răsti J.P.O., ai vreo teorie referitoare la singurătate?

— Nu, domnule, m-am născut într-o familie cu doisprezece copii şi nu am terminat nici şcoala primară.

Şobolan scârbos! bombăni J.P.O., ţinând cont de toate bacşişurile pe care ţi le-am dat, ai fi putut cel puţin să simulezi că eşti orfan! îşi luă bastonul cu măciulie de argint, îl salută pe şeful de sală cu o înclinare deloc prietenoasă şi ieşi pe uşa restaurantului. Afară, în aer plutea un miros de primăvară umedă, un miros discret de fericire ieftină, simplă şi dulce. Totuşi, J.P.O. nu putea sau nu dorea să sesizeze acest moment de eternitate, şi ridică braţul, plictisit. Maşina lui nu era trasă la scară.

„Hispano-Suiza”, o limuzină cu şofer de tip „H6B Lellner”, 1924, parcată la colţul străzii Beaubourg cu strada Chapon, alunecă uşor de-a lungul trotuarului şi se opri în dreptul lui J.P.O. Georges, la volan, îşi mesteca *chewing-gum*-ul.

— Ei, ce mai faci, Georges? întrebă J.P.O. cu un aer furios, accentuând cuvintele.

Georges îi răspunse că face foarte bine, mulţumesc, dar domnul?

J.P.O. ridică din umeri şi se instala pe bancheta din spate, trântind portiera. Se părea că domnul nu făcea foarte bine. Şoferul se întoarse şi întrebă:

— Unde doreşte domnul să meargă?

— Puţin îmi pasă, spuse J.P.O., mergi la întâmplare.

Georges îi reaminti că întâmplarea nu există în realitate şi, deci, nu putea să meargă acolo unde-i comandase domnul.

— Cum aşa, nu există întâmplarea, se înfurie J.P.O., ce mai este şi teoria asta? Eşti sigur?

— Absolut sigur, domnule.

— Nici la Chuk-a-Luck nu intervine întâmplarea?

Chuk-a-Luck era un joc complet idiot care se juca cu trei zaruri şi pe care J.P.O. Îl adora.

— Mai ales la Chuk-a-Luck, remarcă Georges.

— Şi de ce, mă rog?

Georges suspină cu respectul cuvenit. Îi mai explicase asta de cel puţin o sută de ori. Întâmplarea e un

cuvânt care nu are niciun sens. Tot ce se întâmplă pe lume are una sau mai multe cauze. În privinţa acestui joc idiot, *e* suficientă o anume dibăcie în aruncarea zarurilor.

Nemulţumit, J.P.O. mormăi ceva şi apoi închise interfonul. Georges îl îngrozea cu mania lui de a şti absolut totul. Georges cunoştea orice, toate locurile din Paris, toate jocurile, toate străzile, toate traseele ca să scurtezi drumul. Cunoştea, de asemenea, pe toată lumea, de la Finanţe la Cultură, de la Élysée la Matignon. Probabil că într-o viaţă anterioară fusese spion, îşi spuse J.P.O. Ridică receptorul ca să cheme New York-ul, dar se răzgândi. Sunt sigur, îşi spuse el, că Georges cunoaşte deja cursul la bursa din Wall-Street.

— Georges, spune-mi care-i, după părerea dumitale, cursul pentru Cacaua Sintetică? întrebă el ca să se convingă.

— 123, răspunse Georges. Şi trebuie vândut, fiindcă o să scadă în cursul zilei.

J.P.O. verifică informaţia pe calculatorul său. Ea se dovedi exactă şi expedie ordinul de vânzare pentru întregul stoc. Modul în care Georges era la curent cu absolut totul rămânea pentru el un adevărat mister. Cu atât mai mult cu cât Georges nu juca niciodată la bursă, nu avea niciun fel de avere, în afara unui acordeon vechi, şi afişa un total dispreţ faţă de averea patronului său.

Georges îşi bate joc de bani, suspină J.P.O., este total anormal, înseamnă că-l interesează altceva, dar ce?

Cele trei Sulitzer-Bitteruri băute începură să-şi facă efectul devastator, provocându-i în creier zvâcniri de gânduri grele şi otrăvite. Îi ceru lui Georges să-l lase în faţa Centrului Pompidou şi să vină să-l ia de acolo peste o oră. Întâlnirea cu individul de la „Sub-underground Inc”. urma să aibă loc abia la mijlocul după-amiezii, astfel că avea timp suficient să se plimbe puţin prin Halles. Privi maşina care dispăru în circulaţie şi se aşeză pe o bancă, alături de un vagabond tânăr, adâncit în citirea unui *Cinémonde*.

— Aveţi cumva o părere personală despre fuga

galaxiilor şi povestea asta cu universul finit dar totuşi fără margini? îl întrebă J.P.O.

— Trebuie verificat, excelenţă, răspunse vagabondul examinând cu atenţie hainele interlocutorului său, să spunem că totul e relativ, că totul depinde de vreo sută de factori, dacă nu chiar de două sute…

J.P.O. se scotoci prin buzunare şi-i întinse o hârtie nou-nouţă de 200 de franci.

— Cum doriţi să fie această teorie? întrebă vagabondul.

— În 47 de cuvinte, cu un maximum de *ş*-uri.

— *Ş* ca în *Choéphores* de Eschil?

— De acord.

— Foarte bine, spuse vagabondul, care cu puţin timp înainte îl văzuse pe Georges depunându-l pe J.P.O. din „Hispano-Suiza”. După părerea mea, fiecare şofer cu şapcă se numeşte Charles, nefiind decât un şobolan ştirb al şoselelor, un leneş cu şosete şic, care şade lângă şemineu şi şifonier, cu maşina lui de 24 C.P., mâncând şuncă cu şofran, şi care costă destul de scump, nu-i aşa?

— Foarte mult, încuviinţă J.P.O., numai că tot ce mi-ai spus nu-s decât 46 cuvinte.

Timp de o jumătate de oră discutară dacă cifra 24 poate fi considerată ca fiind formată, dintr-un cuvânt sau din două şi, punând la contribuţie şi o sticlă de coniac, dacă pot fi înlocuite cuvintele de mirosuri. În sfârşit, de comun acord, hotărâră să meargă să-şi omoare timpul la barul „Portocala-Albastră”, din strada Lombards, cheltuielile fiind, bineînţeles, pe seama lui J.P.O., iar conversaţia, pe seama celuilalt.

Cadrul 4
ÎN AJUN, SEARA

Există momente când totul pare că se opreşte în loc, cursa nebunească, impostura timpului şi falsul ceas Cartier pe care tocmai l-ai cumpărat nu prea scump.

În momentul în care Jenny strivi piciorul enorm al bărbatului neras şi cam lunatic, simţi un fior de certitudine. Big-Bang! El era! Îmbrăcat cu blugi prea scurţi şi cu tenişi prea mari, avea privirea îndurerată a celor care au trăit mult sau care, fiind călcaţi în picioare de tocuri cui, îndură nişte chinuri de câine fără să crâcnească.

În ciuda durerii, Jérémy se uită la ceas şi constată fără prea mare surprindere că era ora douăzeci şi cincizeci şi şase de minute. Blestematul de Arthur! Cu adevărat, circuitele horoscopului sunt perfecte. Femeia visurilor sale se afla acolo, în faţa lui, strivindu-i piciorul în mijlocul mulţimii şi, după toate aparenţele, deloc dispusă să-şi ridice pantoful.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar nu aveţi şi dumneavoastră impresia că m-aţi mai văzut undeva?

— Festivalul de la Cannes din 1985, spuse Jérémy fără să ezite, purtaţi un şal roşu, pantofi verzi şi aţi adormit lângă mine în timpul genericului de la Palme d'Or.

Jenny, care în viaţa ei nu pusese piciorul la Festivalul de la Cannes, păru să se tulbure şi murmură:

— Va să zică, dumneavoastră eraţi?

Îi alunecă în braţe, eliberându-i piciorul, şi îşi sprijini capul de umărul lui. Rămaseră nemişcaţi, născocind vorbe dulci şi murmurându-şi-le, neluând seama la mulţimea care-i înconjura, ca şi când ar fi fost două stane de piatră. Îmboldite de gong, plasatoarele au început să închidă uşile; Jérémy o conduse pe Jenny spre loja sa personală.

— Vino, spuse el, piesa trebuie să înceapă!

Foarte repede şi cu voce scăzută, îi explică faptul că piesa era puţin cam dificilă, dar nu din vina lui, o scrisese într-o duminică de mai, prizonier, timp de o oră, sub tunelul de la Saint-Cloud. În întuneric, Jenny îl strânse o dată de mână scurt, vrând să-i arate astfel că înţelege, de trei ori lung şi o dată scurt, ca să-i dea de ştire că puţin îi păsa, fiindcă nu venise pentru piesă, ci pentru autor.

Luminile se stinseră, iar orchestra atacă o uvertură teribil de post-modernistă, situată undeva între *Tannhäuser* şi *Nini Peau de Chien.* Cortina se ridică, lăsând

să se vadă o imensă tablă de şah cu şaizeci şi patru de careuri, flancată de o cutie mare în care se îngrămădeau piesele din lemn lăcuit. Deasupra scenei, pe un ecran cu cuarţ lichid, se formau imagini imprecise, iar Jérémy o lămuri că era vorba de corul antic, dar mai modern şi mai practic, fiindcă putea fi întrerupt şi de reclame.

Corul arătă că: „tânărul care apare este Sergio, puteţi să-l aplaudaţi tare, mulţumesc”. În scenă apăru un fel de zdreanţă, care avansă şi se instală în F8, pe locul nebunului de negru. Un al doilea personaj, încă şi mai jerpelit decât primul, îşi făcu apariţia în partea stângă a scenei, iar corul precizează că el se numeşte Serghei, prietenul lui Sergio, şi că şi el putea fi aplaudat. Serghei ocoli lent eşichierul şi se aşeză în A2, pe locul unui pion alb. Cele două personaje rămaseră nemişcate aproximativ trei sferturi de oră, după care Sergio spuse:

— Pionii sunt pederaşti, mai ales cei albi!

Se scurse o nouă perioadă de linişte, de circa douăzeci de minute, după care Serghei răspunse:

— Ai dreptate. Facem o partidă fulger?

Jérémy se aplecă spre Jenny ca să se asigure că înţelege sensul piesei, dar tânăra dormea cu ochii şi cu pumnii strânşi. Ce frumoasă este! îşi spuse el, o nebunie, seamănă cu un Carpaccio (1455 – 1525). În vârful picioarelor, ieşi din lojă şi coborî la bar ca să dea pe gât un Beckett-Curaçao. Dacă toţi ziariştii din sală fac ca Jenny, va avea nevoie de acest întăritor.

— Vă place piesa? o întrebă el pe fata de la bar, ai cărei sâni începuseră să danseze în ritmul *shak*erului pus în funcţiune.

Ea făcu o strâmbătură mai degrabă amabilă şi îl servi fără un cuvânt. Jérémy ridică din umeri şi comandă încă unul. Rămase la bar, degustându-şi băutura şi întrebându-se despre destinul cuvintelor atunci când ajung în gura altcuiva. Câteva pahare mai târziu, se simţi gata să-i înfrunte pe critici şi se hotărî să se întoarcă la noua lui cunoştinţă. În lojă, Jenny continua să doarmă, iar pe scenă, piesa se apropia de sfârşit.

— Sergio? întrebă Serghei.

— Da, răspunse Sergio.

— Trebuie neapărat să jucăm?

Sergio nu răspunse, iar cortina căzu în pliuri savante. În sală se simţea un mare semn de întrebare, ca şi când spectatorii ar fi ezitat între urale şi fluierături. Un bărbat în vârstă şi deosebit de demn, plătit de conducerea teatrului, se cocoţă pe scaun şi începu să aplaude. Imediat se porni delirul, sala, într-o învălmăşeală indescriptibilă, izbucni în aplauze, în strigăte de „bravo” şi de „ole!” Timp de aproape un sfert de oră, mulţimea îi aclamă pe cei doi actori şi a fost nevoie de intervenţia forţelor de ordine pentru a evacua sala care solicita o nouă reprezentaţie.

În timp ce poliţiştii îi goneau pe spectatori cu lovituri de bastoane şi pelerine cu plumbi, Jérémy o trezi pe Jenny cu gesturi blânde. Tânăra începu să se întindă, iar el se minună iar de frumuseţea ei. Cu ochii plini de lacrimi, din cauza gazelor lacrimogene, el o contemplă cu admiraţie şi îi spuse că e în stare să-i dea tot ce are – exceptând poate colecţia de timbre –, că-i va explica ultimele teorii asupra originii găurilor negre, filmele japoneze, restaurantele indiene, marile scheme ale construcţiilor antichităţii şi varianta lui Pinkus de apărare a cailor (4. Cf3-G5, d7-d5, 5. e4 xe5, Cfbxe5! 6. Cxf7! Rxf7, 7. Df3 +, Re6 etc.).

Mânat de un fel de exaltare interioară, se simţea deosebit de puternic şi cinstit. Jérémy trişase rareori cu el însuşi, exceptând poate ziua când vecina din stânga îi ceruse muştarul, iar el îl dăduse vecinei din dreapta, care era mult mai drăguţă.

Am să ştiu s-o iubesc, îşi spuse el, oricât de multe dificultăţi vor apărea. Bineînţeles că viaţa în doi e dificilă, e un conflict continuu între dorinţa de a iubi şi dorinţa de a distruge, între Yin şi Yang, între o maşină nouă şi vacanţele la Clubul Mediterannée, dar am să mă ţin tare, am să-i spun poveşti înainte de culcare şi în fiecare dimineaţă voi face câte o mică gimnopedie ca s-o ajut să se trezească.

Poliţiştii îi goneau pe cei din fundul sălii, iar el o trase pe Jenny spre o ieşire de incendiu. Merseră pe

culoare interminabile şi, după meandre nesfârşite, ajunseră în piaţa Châtelet. Gâfâind, se aşezară pe o bancă, privindu-se în ochi, fără niciun cuvânt. La ce bun să spui cuvinte întregi, îşi zise Jérémy, dacă te poţi înţelege cu jumătăţi de cuvinte? Şi apoi este şi periculos. Începi prin a schimba cuvinte şi sfârşeşti prin a schimba lovituri de pumn.

În câteva minute cerul căpătase culoarea îngheţatei de zahăr ars, piaţa Châtelet semăna acum cu un blat de tort care s-a lipit de formă, în aer plutea un parfum de roman – ceva indescriptibil –, iar ei se îndreptară spre prima cafenea ca să comande câte un Scotch-Fitzgerald dublu, cu apă tonică pentru Jérémy şi cu multă gheaţă pentru Jenny. Orele treceau alene, cu o dulceaţă plăcută.

— Jérémy, întrebă Jenny, tu crezi în Soartă?

Jérémy îi spuse că da, crede, clar nu e un practicant.

— Eu da, spuse Jenny. Trăiesc sub directa ei influenţă. De fapt, m-a mânat spre tine.

— Pe mine m-a mânat Arthur. Şi eu trăiesc sub influenţa lui. Tânăra ridică din sprâncene, mirată. Arthur? El îi explică legăturile foarte speciale pe care le are cu MacIntosh şi comportamentul ciudat al lui Arthur de când intrase în contact cu Freudy. Îi mai povesti şi convorbirea din dimineaţa aceea şi insistenţele lui Arthur ca să meargă la „Théâtre de la Ville” la ora douăzeci şi cincizeci şi şase de minute.

— Asta nu-i posibil, înseamnă că s-au înţeles! murmură Jenny.

Timp de câteva minute meditară asupra conceptului de predestinare şi ajunseră la concluzia că aşa ceva nu există: Macintosh-ul şi jurnalul de pe banca de la metrou nu aveau absolut nimic în comun. De altfel, se întrebau şi dacă Arthur ar avea cum să întâlnească Destinul, din moment ce nu ieşea niciodată din casă. Întâlnirea dintre ei se petrecuse în deplină libertate. Erau perfect liberi să se despartă sau să rămână împreună. Erau liberi să se iubească. Pur şi simplu, erau liberi. Şi se iubeau.

Chemară chelnerul ca să plătească şi priviră ivirea

zorilor peste piaţa Châtelet. Într-un secol în care totul se amestecă, în care sexul nu este altceva decât o formalitate politicoasă, deciseră să aştepte cât mai mult posibil, ca să se pună la încercare.

— Te iubesc, spuse Jérémy, în zorii tuturor zorilor.

— Te iubesc, răspunse Jenny.

Fără a înţelege ce le-a venit aşa deodată, îşi atinseră mâinile, umerii, părul şi ceafa, ca să-şi pună semnul, pentru viitor. Apoi se sărutară pe vârful buzelor şi hotărâră să se ducă fiecare acasă, urmând să se reîntâlnească în cursul zilei. Conveniră să-şi telefoneze în jurul prânzului, după ce vor fi dormit câteva ore. Jeremy insista să o conducă pe Jenny cu *side-car*-ul său amfibie. Dar ea vru să ia primul metrou, astfel că rămase să se uite după ea, cu o uşoară strângere de inimă.

Pe cheiul Saint-Michel, în apropiere de RER, *side-car*-ul său amfibie, legat de un stâlp de felinar, părea să-l intereseze în mod deosebit pe un vagabond centenar, îmbrăcat foarte retro, cu pantaloni evazaţi şi cămaşă cu jabou.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră? îl întrebă Jérémy.

Celălalt clătină din cap. Nu. Nu avea nevoie de nimic, în afară de bani, bineînţeles. Jérémy îi completă pe loc un cec de cinci sute de dolari, cerându-i în schimb să-i spună ce părere are în legătură cu Hazardul. Vagabondul privi în jurul său cu un aer conspirativ şi-şi duse degetul la gură.

— Secret de stat, frăţioare, murmură el, nu pot să-ţi spun totul aşa, dintr-odată. Dacă vrei să afli mai multe, ne întâlnim mâine seară pe Pont des Arts, am să vin cu toate informaţiile.

— Dar cum o să ne recunoaştem? întrebă Jérémy.

— Lasă lucrurile să curgă de la sine, spuse vagabondul, când vrea, Hazardul le brodeşte cum nu se poate mai bine.

Salută milităreşte, împachetă cu grijă cecul de cinci sute de dolari şi se îndreptă agale spre ecluză, pe cheiul Grands-Augustins. Se hotărî să bea un pahar de

Chateaubriand 47 şi să mănânce o tartină cu paté de ficat, în sănătatea lui Jérémy şi în amintirea Barbarei, femeia în negru pe care venea să o asculte în fiecare seară, în anii şaizeci, când acolo încă mai era un cabaret.

Cadrul 5
ÎN ACEEAŞI ZI, ÎN ZORI

Jenny coborî scările patru câte patru şi scoase un bilet de clasa a doua. Metroul avea aspectul lui neplăcut din fiecare dimineaţă, priviri furişe, picioare care mai continuă încă să doarmă, erau nişte zori triste, cenuşă a nopţii care se sfârşea.

— Ar fi trebuit, spuse Jenny cu voce tare, pentru cine dorea să o asculte, să mă duc acasă cu Jérémy! Sunt sigură că Destinul n-ar fi avut nimic împotrivă!

L'Ale de la Cité, Saint-Michel, Odéon. Staţiile defilau în timp ce oamenii continuau să doarmă. Ciupi cu putere braţul individului ce dormea lângă ea, ca să vadă dacă e într-adevăr viu şi, terorizată de rezultat, se hotărî să coboare la Mabillon.

Afară, stropitorile municipalităţii funcţionau din plin; Jenny respiră adânc. Dinspre Pantin, soarele răsărea încet; traversă strada, fără a lua seama la poliţistul care fluieră fiindcă o găsea frumoasă, şi nici nu se uită la o „Hispano-Suiza" parcată cu două roţi pe trotuar. Doi gemeni orbi, conduşi de doi câini de rasă, trecură prin faţa ei certându-se care era mai bine îmbrăcat. Incidentul îi produse bună dispoziţie, astfel că o porni cu pas întins spre Sèvres-Babylone. Trecând prin faţa debitului clin strada Cherche-Midi, inima i se strânse câteva clipe. Aici venea Léo în fiecare dimineaţă. Îl salută pe vânzătorul de pălării, care deschidea exact la ora şase şi jumătate, îi adresă un surâs amabil noului goi al garajului cuşer ce se instalase la colţul străzii Saint-Placide, şi ajunse în strada Sèvres.

Portăreasa, care era în acest imobil de şaizeci şi trei de ani şi părea că nu doarme niciodată, îi spuse bună ziua,

sau noapte bună, la alegere – şi-i întinse corespondenţa. Erau trei scrisori de avertisment de la bancă, patru facturi de la E.D.F. şi o invitaţie la Roland-Garros, adresată postum lui Léo.

Léo! începu să urce scările patru câte patru, deschise uşa apartamentului şi se precipită în salon. Nicio urmă! Se evaporase, aşa cum numai el ştia să o facă; acelaşi bun simţ de totdeauna, să nu deranjeze, să plece în vârful picioarelor. Sau poate că trecuse deja pe acolo femeia de serviciu? Lumina rămăsese aprinsă la baie, şi Jenny profită de acest amănunt pentru a face un duş rapid. Pe urmă puse mâna pe telefon şi, în ciuda orei foarte matinale, o sună pe Sheila. Aşa cum era de aşteptat, dădu peste robot.

— Bună ziua, sunteţi în legătură cu problema evreiască. Dacă aveţi vreo soluţie nu foarte costisitoare, înregistraţi-o după semnalul sonor, vă mulţumesc!

Jenny îşi luă avânt şi debită dintr-o suflare:

— Sheila, sunt eu, Jenny, sper că nu te trezesc! Am mare nevoie de tine, Destinul s-a manifestat, de data asta se numeşte Jérémy, scrie piese de teatru, am văzut ieri premiera, m-a înnebunit, am petrecut întreaga noapte cu el într-o cafenea ţigănească în piaţa Châtelet.

După mai puţin de cincisprezece secunde îşi aminti că Sheila avea întâlnire cu profesorul Lévy, pentru a afla, în fine, dacă are sau nu cancer generalizat. Ar fi grav, îşi spuse Jenny, cu atât mai mult cu cât Sheila şi-a găsit din nou, în parcare, aripa dreaptă de la „Austin” înfundată şi ex-soţul ei continuă să o persecute trimiţându-i în fiecare dimineaţă câte un coş cu trandafiri.

De o săptămână, Sheila era cea mai bună prietenă a ei. Era o roşcată tânără şi drăguţă, cu o inimă fierbinte, care, de obicei, se îndrăgostea de ultimul bărbat care-i vorbea. De câtva timp, Sheila căuta o relaţie stabilă şi, pe cât posibil, suficient de bogată, deoarece, gândea ea, dacă femeia este viitorul bărbatului, e bine ca acest viitor să fie asigurat.

Cu trei luni în urmă, la o serată, îl cunoscuse pe Preşedintele-Director General de la „France Télécom”,

care îi ceru mâna pe loc. S-au căsătorit luni dimineaţa şi au trăit fericiţi până vineri, în ciuda diferenţei de vârsta de patruzeci şi cinci de ani. Dar, în cursul nopţii de vineri spre sâmbătă, cuplul s-a destrămat după o sumbră discuţie despre o pată de pe mochetă, iar a doua zi de dimineaţă, Sheila i-a reproşat că este brutal, pervers, maniac şi are o orientare de dreapta. El îi reproşă imediat că este roşcată, tânără, frivolă şi că stă prea mult în baie. Chiar luni au hotărât de comun acord să se despartă cu cât mai puţină amabilitate şi să se sfâşie, cât mai ostil posibil, până la pronunţarea divorţului.

Sheila, datorită avocatului său, obţinu pe timp de cinci ani o convorbire telefonică gratuită în orice oraş, la alegere, şi rămânea cu biliardul. A trebuit totuşi să-şi restrângă nivelul de trai, şi a fost nevoită să treacă, de la trei sute cincizeci de metri pătraţi, pe care îi deţinea în L'Ale Saint-Louis, cu vedere spre Notredame, la treizeci şi cinci de metri pătraţi, cu vedere spre o şină de cale ferată, lângă Gara Lyon.

Jenny înghiţi o banană, îşi puse patinele cu rotile şi înregistră un mesaj pe automatul telefonic, în cazul că ar fi sunat-o Sheila sau Jérémy:

— Bună ziua, sunteţi în legătură cu un fel de *phénakistiscop* sonor, cu efecte *stalagogugice.* Dacă nu doriţi să fiţi transformat imediat în *gliptodon,* lăsaţi mesajul după ce auziţi semnalul sonor sau veniţi să ne întâlnim la „Lutétia", mulţumesc.

Îşi luă cheile, un carneţel verde care era căzut la intrare, scoase din cutia de zahăr pistolul de calibru 6, 35 cu ţeavă nichelată, încrustat cu fildeş, şi trânti uşa apartamentului după ea. Ajunsă în stradă, constată că cerul luase culoarea unei felii de pâine uşor prăjită şi, cu pas întins de patinator, se îndreptă spre „Lutétia", ca să-şi ia acolo micul dejun. Se instală la tejghea, pe unul din acele taburete imense în formă de pasăre flamingo roz, balansându-şi uşor picioarele ce atârnau în gol. Paul-Albert, barmanul, îi pregăti o tavă mare cu cafea, cornuri, o tartă cu vanilie şi un pahar cu suc de roşii.

— Bună dimineaţa, Paul-Albert, spuse Jenny luând paharul în mână.

— Bună dimineaţa, domnişoară, sunteţi mai matinală decât soarele; ce mai face domnul Léo?

— S-a sinucis, din motive personale, lăsă Jenny să-i scape.

Paul-Albert era mult prea stilat pentru a face cel mai mic comentariu şi aşteptă răbdător ca ea; să continue. Tânăra femeie părea pierdută în gânduri.

— Paul? întrebă, ea.

— Da, domnişoară.

— De ce se sinucid oamenii?

Paul-Albert luă o cârpă şi începu să şteargă barul.

— Cred că din nerăbdare, îşi dădu el cu părerea. Pentru a intra în Eternitate fără a bate la uşă, prin efracţie.

Surprins el însuşi de opinia sa, tuşi cu oarecare jenă şi se aplecă spre Jenny şoptindu-i:

— Este aici cineva care a întrebat de dumneavoastră, a venit de ieri, a vrut chiar să doarmă aici ca să nu vă scape, individul care stă în colţul din fundul barului.

Jenny se întoarse şi aruncă o privire circulară asupra sălii în care lambriurile străluceau ca o imagine sofisticată şi translucidă luminată ca pentru un clip publicitar. Un bărbat, cam şifonat după noaptea petrecută acolo. se apropie de ea, ţinând un pahar în mână. Înalt, cu un păr lung şi negru, avea aerul unui lord englez deghizat în beduin, un obişnuit al deşertului şi al războaielor coloniale, genul „Panaş-şimănuşi-albe”.

— Va să zică, sunteţi egiptean? spuse Jenny.

Individul se înclină şi se prezentă: Lordul Karim Stevensen, zis Bébert, în serviciu comandat.

— Ce m-a frapat imediat, continuă Jenny, este ceva din faţa dumneavoastră care mi-a adus aminte de un prieten care a pornit-o pe Nil în sus dar, ghinion, n-a avut vreme bună.

— Aţi citit cumva, întrebă bărbatul, *Cvartetul din Alexandria* de Lawrence Durrell? Nu? Sper totuşi că ştiţi despre ce este vorba acolo.

— Ei bine, nu l-a mai văzut nimeni, nu s-a mai întors din Egipt, i s-a pierdut urma pe undeva, spre Libia, unii spun că acum se ocupă cu antrenarea trupelor speciale ale lui Abu Nissan, undeva în deşert.

— Lawrence Durrell vorbeşte despre dragoste, bineînţeles, cunoaşteţi vreo carte care să vorbească, de altceva?

— Da, spuse Jenny, cele care se găsesc în partea dreaptă, imediat cum intri în camera mea. Dar ce pot face pentru dumneavoastră? Căutaţi ceva anume?

— Toată lumea caută câte ceva, remarcă egipteanul cu un aer preocupat, şi fiecare caută pentru sine, abia dacă ne vedem, ne încrucişăm şi nu băgăm de seamă, nu credeţi?

Jenny nu avea chef să se angajeze într-o discuţie în acest sens. Aceasta era o problemă care intra în competenţa lui Jérémy. Îl întrebă, pur şi simplu, ce doreşte.

— Sunt, zise egipteanul, un prieten de-al lui Léo. Să spunem că lucrăm amândoi pentru aceeaşi întreprindere. Léo trebuia să ne dea rezultatele cercetărilor sale, zece ani de muncă asiduă, rezultate pe care le consemnase într-un carneţel verde. De o săptămână am pierdut orice fel de legătură cu el. Mi s-a spus că dumneavoastră aţi putea eventual să mă ajutaţi.

Jenny nu îi răspunse, dar îi făcu semn să continue.

— Ei bine, spuse individul, acest carnet conţine un element capital pentru viitorul instituţiei noastre. Fără îndoială ştiţi că, acum cincisprezece miliarde de ani, s-a petrecut *Ceva.* Avem motive întemeiate să credem că Léo ştie ce s-a petrecut atunci, că a pus degetul pe *De ce şi cum,* pe *Cine* a început şi tot restul.

— Dar ceea ce îmi spuneţi este un adevărat roman! exclamă Jenny.

— Bineînţeles, recunoscu individul, cum însă nimeni nu poate să dovedească nimic, trebuie să considerăm totul drept realitate.

Jenny scutură dezaprobator din cap. Nu, nu ştia absolut nimic. Activităţile lui Léo fuseseră un mister

pentru ea, niciodată nu ştiuse dacă era paznic de noapte, antropolog, comis-voiajor sau perforator de bilete la „Lilas”. În privinţa carneţelului verde, şi-a adus aminte brusc, era în buzunarul ei, îl luase odată cu cheile apartamentului.

— Deci? insistă bărbatul, ştiţi unde-l pot găsi pe Léo? Sau, cel puţin, unde pot să-i găsesc carneţelul?

— El a plecat, spuse Jenny, a plecat departe, foarte departe. Mult mai departe decât Egiptul. Spuneţi-mi, e frumos în Egipt?

— Nu-i urât, spuse individul, dar există şi monotonie. Vă rog, dacă-l vedeţi pe Léo, fiţi amabilă şi spuneţi-i că aş dori să-i vorbesc. Instituţia noastră oferă 100.000 dolari şi două bilete la cinema pentru carneţelul verde. Şi, mai ales, v-aş ruga să nu suflaţi niciun cuvânt nimănui despre tot ce am discutat împreună, nu suntem singurii care ne interesăm de aceste lucruri.

Zicând acestea, se aplecă spre ea, ca să nu fie auzit de Paul-Albert:

— Aveţi grijă, spuse el, nişte indivizi de la Extrapol sunt pe urmele dumneavoastră. Sunt capabili de orice ca să pună mâna pe carnet. Dacă sunteţi de partea noastră, vom şti cum să vă apărăm. Dacă nu, mi-e cam teamă pentru dumneavoastră, şobolanii ăştia sunt foarte duri. Mai reflectaţi!

Jenny tresări. Extrapolul? Dar de ce? Ce legătură avea Léo cu chestia asta? Nu putea să înţeleagă.

— Cum nu vedeţi legătura? exclamă Bébert egipteanul. Să vă fac o schiţă?

— De acord, spuse Jenny.

Apropiindu-se de ea, individul scoase un stilou şi ceru barmanului o foaie de hârtie. Pe aceasta desenă două sute de poliţişti în civil, dintre care trei deghizaţi în turişti japonezi, toţi fiind preocupaţi de urmărirea unui fluture.

— Vedeţi, spuse el arătându-i fluturele, acesta este Léo. Sunt pe urmele lui şi, dacă-l prind, vor şti să-l facă să vorbească. Este foarte important să-l găsesc înainte ca el să le cadă în gheare.

— Dar de ce?

— Întrebaţi-l pe Léo. Vă va explica totul. Şi, dacă nu-l vedeţi, încercaţi să puneţi mâna pe carneţelul verde. Este un sfat!

Jenny îl privi uluită. Léo, căutat de Extrapol! Era de necrezut! Şi totuşi, câteva mici amănunte o împiedicau să izbucnească în râs. Vizitele pe care el le primea uneori. Misterul în privinţa originilor lui. Nişte conversaţii care îi reveneau acum în minte.

Bărbatul îşi scoase bricheta şi dădu foc desenului, aşteptând să ardă până la ultimul poliţist. Plăti apoi consumaţia cu o monedă de aur şi-şi lăsă cartea de vizită pe bar.

— Ciudată figură, murmură Paul-Albert, după plecarea lui.

Conversaţia referitoare la Extrapol îl alarmase. Niciodată, nimeni nu vorbea de Extrapol, era un subiect tabu. Cu un oarecare dezgust, luă cartea de vizită şi o examină pe toate feţele.

— V-aţi uitat la mâinile lui? întrebă el.

— Nu, spuse Jenny, ce-i cu mâinile lui?

— Avea câte şase degete la fiecare, spuse Paul-Albert, omul ăsta are douăsprezece degete şi, în plus, miroase şi a pucioasă. Domnul Léo avea cu adevărat un anturaj bizar! Domnişoară, ce vă veţi face fără domnul Léo? Şi povestea asta, cu carneţelul, nu vă provoacă teamă?

Jenny ridică din umeri. Extrapolul era ultima din grijile ei. Îi ceru voie lui Paul-Albert să meargă să se odihnească puţin în fundul sălii. Se duse să se întindă pe o canapea şi începu să se gândească profund. Va să zică acest carneţel verde valorează 100.000 dolari? Deodată, îşi aduse aminte de ultima dorinţă a lui Léo, prin care lăsa totul moştenire viitorului ei logodnic. Faţa i se lumină. Jérémy! Câteva ore de somn, şi se vor reîntâlni. În numai câteva minute, el va moşteni 100.000 de dolari! Dar oare lui Jérémy îi păsa de bani? Va trebui să-l întrebe. Altfel, i-ar putea da banii Sheilei, păstrând pentru el doar cele două

bilete de cinema.

Începu să viseze că intră cu el într-o cafenea din piaţa Châtelet. El o privea surâzător, cu un pahar într-o mână, cu cealaltă întinzându-i un buchet de irisi albaştri, presăraţi din loc în loc cu trandafiri roz. Visez sau îmi amintesc? se întrebă Jenny. Ea visă că nu doarme şi că Jérémy îi intra în adâncul sufletului, mergând în vârful picioarelor. Două minute mai târziu, ea dormea ca un copil mic, când telefonul începu să sune.

Cadrul 6
ÎN ACEEAŞI ZI, DIMINEAŢA

Jérémy, cu inima răsculată, de cele trei Scotch-Fitzgerald-uri băute, traversă Parisul ca şi când ar fi străbătut un vis, cu *side-car*-ul lui amfibie, care îl duse direct la podul Mirabeau, pe sub care curgea Sena împreună cu iubirile noastre. Acasă adormise buştean, trezindu-se trei ore mai târziu, lac de sudoare, cufundat în mijlocul imensei sale saltele cu apă, cu plapuma căzută, pe jos.

Prin tavanul din plexiglas, cerul, de un gri apăsător, părea că vrea să-l strivească şi avu impresia că este un gândac răsturnat pe spate, plutind în vid. Cuprins de o teamă inexplicabilă, îşi aprinse maşinal prima ţigară din viaţa lui. Pe noptieră, ceasul arăta ora zece, iar înregistratorul oniric indica opt vise în albastru, trei vise în negru şi un vis pornografic. Branşă decodificatorul video de visuri şi, apăsând pe butonul de rebobina, îşi propuse, o dată mai mult, să-şi cumpere acea nouă imprimantă laser care permitea transcrierea automată a viselor de peste noapte în poeme de douăsprezece picioare. Apăsă apoi pe butonul de lectură în timp ce-l suna pe N’Gom ca să-i aducă micul dejun.

Prima scenă pe care o văzu îl puse pe gânduri: la o altitudine de trei mii de metri, aruncându-se de pe un nor, plonja vertiginos spre o mare de un albastru fosforescent.

Ca şi Jonathan, pescăruşul, se îndrepta în picaj spre valuri, din ce în ce mai repede, iar când ajunse la numai cincizeci de metri distanţă de suprafaţa apei, îşi dădu seama că nu va mai putea să-şi modifice traiectoria. Urma să se strivească precum o clătită de o apă mai dură decât o suprafaţă de beton! În acel moment, imaginea se stinse brusc, astfel încât el se întrebă dacă nu cumva, din greşeală, apăsase pe butonul, „stop-imagine”. O voce din *off,* pe care nu o recunoscu, fără îndoială că era propria lui voce, murmură: Drace! prea de tot, n-am niciun chef să mă trezesc acum, dar dacă în zece secunde nu găsesc o modalitate să-mi îndulcesc lovitura, sunt numai bun ca să mă trezesc, scăldat în sudoare, dintr-un coşmar de tipul Marele Zeflemitor. Apoi, fără nicio tranziţie, se trezi în mijlocul unui lan de grâu, cu un spray insecticid în mână, gata să alunge imensele batoze-secerătoare care zbârnâiau în jurul lui.

Tulburat, Jérémy programă decodificatorul pe „lectură rapidă”, în speranţa de a găsi un vis albastru. Pe monitor, cu o viteză de opt ori mai mare decât viteza normală, visele se succedară într-un soi de ghiveci violent din care apăreau uneori obiecte monstruoase, ca acel „Peugeot 403” cu capotă galbenă şi cu ochii exagerat de machiaţi, sau acel capsator uriaş ce semăna teroare printre dactilografe. Apoi peisajul se schimbă, şi Jérémy reveni la o derulare normală. La bordul unui „Nash-Metropolitan”, tip 1955, o tânără survola Sena, la nivelul apei, evitând cu dibăcie podurile. Ajunsă la podul Arts, luă puţină înălţime şi viră pe aripa stângă, la înălţimea clădirii Samaritaine, lăsându-se apoi să planeze uşor până în piaţa Châtelet. Piaţa strălucea asemenea unei mari palete de tort cu glazură lucitoare de zahăr ars, era cald, iar tânăra coborî din „Nash”, cu picioarele goale, şi intră într-o cafenea ţigănească unde comandă un Picon-D Annunzio şi o tartă mare cu vanilie. Un bărbat, care lui Jérémy i se părea vag cunoscut, înainta spre ea, cântând la vioară. Interpreta un cântec de Gérard Manşet, şi, după ce făcu cheta, dispăru brusc, ca omul invizibil, zornăindu-şi

monezile. Jérémy, intrigat, opri banda video.

Trebuie, îşi spuse el, să conectez banda video cu Arthur. Ţinând cont de noul său circuit logic, poate că va putea interpreta acest vis. De asemenea, ar fi indicat să inventez o maşină de transformat visele în tartine cu unt.

Se uită, din obişnuinţă, şi la visul următor, dar acesta nu prezenta niciun interes, îl mai văzuse de cel puţin trei ori în ultimele şase luni.

Luă telefonul şi consultă numărul pe care i-l indicase Jenny, notat în palmă: BAB 44 44. Frumos număr, îşi spuse, foarte feminin. Auzi soneria şi, apoi, automatul:

— Bună ziua, sunteţi în legătură cu un fel de phénakistiscop sonor, cu efecte stalagogugice. Dacă nu doriţi să fiţi transformat imediat în gliptodon, lăsaţi mesajul după ce auziţi semnalul sonor sau veniţi să ne întâlnim la „Lutétia”, mulţumesc.

Jérémy, care nu avea niciun chef să fie transformat în gliptodon, răspunse repede:

— Jenny, sunt eu, Jérémy, este ora zece, sună-mă imediat ce te întorci acasă. Ştii ce ţi-aş propune? Să ne întâlnim după-amiază să bem ceva la „Caf Conc ” din Champ-le-Mars, cântă acolo strănepoata lui Fréhel, te aştept în jurul orei şaisprezece, dar te sun înainte, bineînţeles, sau sună-mă. tu… Te îmbrăţişez şi te iubesc enorm!

Închise telefonul şi începu să se îmbrace. N’Gom îi adusese smokingul verde şi tenişii roz, alături de lista întrevederilor marcate pentru ziua respectivă. Am să-i transmit un poem lui Jenny, prin curierul pneumatic, şi voi comanda douăsprezece duzini de trandafiri roşii la „Lutétia”, îşi spuse Jérémy. Consultă lista întrevederilor şi făcu o grimasă. Trebuia să se vadă cu Jérémie, la Montreuil, înainte de prânz, apoi să meargă la Élysée ca să-l întâlnească pe Preşedinte, ora treisprezece fix, la cafeneaua de peste drum, în colţ.

Cu exact o lună în urmă, Preşedintele dăduse din întâmplare peste studiul său comparativ între Fritz Lang şi Fritz le Chat, fiind foarte impresionat de stilul lui analitic şi

sintetic. Imediat trimisese o „Estafette” roşie cu pneuri sport ca să-l invite la un pahar de ceva. Jérémy se dusese la Élysée şi discutaseră, despre una şi alta, în jurul unei Machiavel-Vodka. Jérémy profitase de ocazie ca să-şi depună candidatura pentru Ministerul Culturii şi încercase să-l convingă pe Preşedinte promiţându-i că îl va învăţa să deseneze în douăsprezece lecţii. Preşedintele făgăduise că va reflecta asupra propunerii şi se despărţiseră promiţându-şi că se vor revedea la toamnă. Se îmbrăţişaseră pe scară şi schimbaseră între ei adresele şi numerele de telefon.

În salonul cel mic sună telefonul şi el dădu fuga să răspundă. Nu era Jenny, ci fratele lui, Jérémie care îl chema ca să confirme întâlnirea stabilită şi să-l sfătuiască să ocolească centrul, acolo având loc o manifestaţie a regaliştilor la Palais Royal. Jérémy îi mulţumi, dar în privinţa manifestanţilor, era o falsă problemă, fiindcă oricum nu putea veni la întâlnire, era de-a dreptul frânt de oboseală.

— Jérémie, te rog să mă scuzi, dar nu pot veni, aseară, în piaţa Châtelet, am contractat un virus şi cred că e mai bine să nu ies din casă.

— Un virus? Ce fel de virus? întrebă fratele lui, bănuitor.

— Un virus necunoscut, foarte contagios, pe care n-aş dori să-l iei şi tu!

— Şi cum se numeşte acest virus?

— Jenny. Este un virus foarte rezistent, se pare că îl voi avea timp de zece, treizeci sau chiar cincizeci de ani, înţelegi ce vreau să spun?

— Jenny! Nu cunosc, spuse fratele lui geamăn, trebuie să fie ceva foarte nou…

— Într-adevăr, foarte nou şi foarte frumos, ca un Carpaccio (1455 – 1525), şi care probabil că în acest moment mă sună de la „Lutétia” sau din altă parte, aşa că închide telefonul şi, mai ales, nu te apropia, ai înţeles?

De la celălalt capăt al firului primi confirmarea că l-a înţeles, că va închide telefonul şi nu se va amesteca, dar,

pentru asta, el cu ce se va alege?

— O întrevedere particulară cu Preşedintele îţi convine?

— Să vedem…

— Ei bine, ai întâlnire cu el la ora treisprezece fix, în cafeneaua din faţă de la Élysée, fii atent ce vorbeşti, probabil că ţi se va da un portofoliu ministerial, la cheie, e clar?

Era foarte clar şi îşi fixară o nouă întâlnire, luna viitoare, în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, în acelaşi loc, dar schimbându-şi semnele de recunoaştere; Jérémie va purta masca lui Mickey, iar Jérémy, pe cea a lui Donald.

Jérémy închise telefonul şi suspină îndelung. Fratele său îl enerva cu mania lui de a se considera „fratele mai mare” şi de a vrea totdeauna să vegheze asupra lui. Îşi aranjă cu grijă cravata-curea şi se îndreptă spre birou. Îl conectă pe Arthur, aşteptă să se aprindă becul roşu şi apoi legă decodorul de voce.

— Salut, bătrâne, spuse ordinatorul.

— Bună, Arthur, ce mai faci?

— Splendid, bătrâne! Cred că mai degrabă ar trebui să te întreb eu pe tine: cum s-a desfăşurat mica noastră aventură?

— Arthur, ai avut dreptate, Big-Bang pe toată linia, cred că s-a auzit până la Gara de Est…

Pe frecvenţele înalte, Mac-3-ul scoase un fluierat prelung şi ceru detalii. Jérémy povesti despre întâlnirea cu Jenny, seara pe care o petrecuseră la teatru, orele suave de la cafeneaua ţigănească, zorile care i-au prins în piaţă, apoi întrebă:

— Spune-mi cum ai făcut pentru a afla ora exactă a întâlnirii noastre, douăzeci şi cincizeci şi şase, eşti fachir sau ce eşti?

— Nu, răspunse Arthur, nu a fost decât o intuiţie sau un presentiment, aşa…

Pentru moment, Jérémy avu impresia curioasă că Arthur se foia în interiorul programului său şi că subiectul îl stânjenea. Ca atare, insistă:

— Pe această Jenny o cunoşteai deja?

Ecranul se tulbură devenind aproape roşu, simptom destul de rar la Arthur. Toate acestea nu-s foarte clare, îşi spuse Jérémy. Noile Macintosh-uri, după câte ştia el, erau incapabile să mintă, cu excepţia cazului când se aflau în faţa unei blonde platinate.

— În mod sigur că nu, răspunse Arthur, după aproximativ cincisprezece secunde de reflecţie, ceea ce, de fapt, însemnau şaizeci la puterea zece de moduri de a aborda întrebarea. Nu o cunosc. Cu ce se ocupă?

Jérémy îşi dădu seama că habar nu are. În fond, nu ştia mare lucru despre Jenny, în afară de faptul că ea dormea în timpul pieselor de teatru, că îi plăcea să meargă cu metroul, dimineaţa în zori, că el o plăcea la nebunie şi că puţin îi păsa cu ce se ocupă. Arthur ăsta punea şi el nişte întrebări de-a dreptul idioate! De altfel, ce putea să înţeleagă un ordinator când era vorba de dragoste?

Ca să-şi domolească mânia, îi ceru lui Arthur să-i calculeze pe loc probabilitatea ca Rutebeuf să se întâlnească cu Maurice Fombeure. Ştia foarte bine că astfel de întrebări îl aduceau pe Arthur într-o stare vecină cu turbarea şi că îşi dădea sufletul manevrând circuitele. Ordinatorul începu să bâzâie ca un roi de viespi şi, după două minute, îşi scuipă indignarea printr-o serie de semnale luminoase care indicau o lipsă evidentă de date. Mac părea gata să facă apoplexie, iar pe Jérémy îl cuprinse mila:

— N-o lua în serios, era o simplă glumă! spuse el, mângâind cu tandreţe ecranul ordinatorului, prea iei totul în serios, sărmane Arthur, într-o zi va trebui să-ţi programez simţul umorului!

— De acord, spuse Arthur înţepat, dar acum ce facem?

— Eu unul mă duc să o sun din nou, poate că s-a întors.

Formă numărul şi dădu iarăşi peste phénakistiscopul sonor, cu efecte stalagogugice. O clipă ezită, apoi închise fără să lase niciun mesaj. Gliptodonul nu-i mai inspiră

teamă.

— Ce crezi despre asta? îl întrebă pe Arthur.

— Despre ce?

— Despre sensul mesajului telefonic!

— Al mesajelor telefonice, în general, sau despre ăsta, în special?

— Cum vrei…

— Cred, spuse Arthur, că automatele telefonice sunt un simbol major al cursei spre Neant. La interfaţa dintre perversiunea privitului şi exhibiţionism, sunt oglinda neargintată a cuvintelor, ne amintesc că suntem prezenţi când de fapt nu suntem, că nu ne întâlnim niciodată la momentul potrivit. De altfel, dacă epoca modernă este plasată sub semnul nezisului, ce nezis mai bun decât cel pe care îl spui când de fapt nu eşti acolo?

Jérémy începu să se bâlbâie:

— Tu singur ai gândit harababura asta, sau ai citit-o undeva?

— Eu singur, cred că am dreptul să gândesc, nu-i aşa?

În faţa tăcerii distruse a lui Jérémy, continuă:

— Nici vorbă, prostovane, credeam că ai simţul umorului, am găsit asta într-o carte: *Cum să străluceşti la dineurile în oraş!*

— Aşa, bate-ţi joc de mine acum, murmură Jérémy. Apoi îi ceru să citească cu multă atenţie ultimul său articol pentru *Actual* şi să facă socotelile pentru luna în curs. Arthur îl asigură că într-o jumătate de oră o să fie gata, iar Jérémy îi mulţumi. Pentru moment deconectă calculatorul, ca să fie singur, nu se putea împiedica să nutrească o oarecare neîncredere faţă de Arthur, povestea cu astroflash-urile i se părea cam încurcată.

Consultă paginile îngălbenite ale unei cărţi de telefon, găsi numărul şi sună la „Lutétia”.

— Barul „Lutétia”, vă ascult…

— Bună ziua, spuse Jérémy, aş dori să ştiu dacă Jenny este la dumneavoastră, ştiţi, fata aceea frumoasă ca un Carpaccio!

— Da, răspunse vocea, e aici, dar doarme, nu pot să o trezesc, sunaţi ceva mai târziu, cam peste o oră.

Jérémy lăsă un mesaj şi apoi închise telefonul, uşurat. În mod curios, avusese impresia că nu o s-o mai revadă niciodată. N'Gom îi preparase un Verlaine-Minth cu gheaţă şi el îl luă cu sine la baie, ca să se dichisească. Umplu cada cu apă fierbinte, se băgă în ea şi încercă să facă un inventar cât mai corect posibil al femeilor apărute în viaţa sa, clasificându-le în ordine alfabetică, de parcă ar fi vrut să le aranjeze într-o cutie de pantofi, ca să le uite mai uşor.

Cadrul 7
ÎN ACEEAŞI ZI, DIMINEAŢA

De când i se spusese că e un personaj de roman, Sheila se pusese să citească enorm de multe, în speranţa că va descoperi care anume. Telefonul de la Jenny o surprinse tocmai în momentul când află că tânăra orfelină era, în realitate, singura moştenitoare a contelui Wissenberg şi că nimic nu se mai opunea căsătoriei ei cu tânărul arhitect, în aparenţă sărac, dar cu mari bogăţii interioare Jenny spuse:

— Sunt eu, Jenny!

— A! Tu eşti? Nu-ţi recunoşteam vocea!

Jenny o asigură că e chiar ea şi îi propuse să o sune imediat din nou, ca să nu mai fie nicio îndoială.

— Nu! Am încredere! Deci, adevărat, a fost Big-Bang?

— Da, în foaierul teatrului, în mijlocul a şase sute de persoane, cum îţi explici asta?

Sheila nu explica nimic, niciodată. Susţinea că asta nu putea decât să complice şi mai mult totul şi că e mult mai bine să laşi lucrurile să se explice între ele. O întrebă doar dacă şi la celălalt, la Jérémy, fusese la fel.

— Cred că da, răspunse Jenny. Dar tu ce-ai făcut cu profesorul Lévy. ce-a spus despre Chestia aia?

— O şansă din două, răspunse Sheila, mi-a propus să

jucăm cap sau pajură, dar am cerut timp de gândire.

Jenny fu de acord şi o întrebă ce program are. Sheila îi mărturisi că se culcase după întâlnirea de la Villejuif şi că tocmai citea o poveste de dragoste din seria „Underground-Harlequin-Clean”, găsită la talciocul din strada Gracieuse, o poveste care o făcuse să plângă.

— Chiar aşa?

— Da. Dar la sfârşit, cei doi trebuie să aleagă între a se iubi puţin, un timp foarte îndelungat, sau a se iubi nebuneşte, pentru un foarte scurt interval. Tu ce-ai alege?

Jenny ocoli răspunsul. Ea dorea o iubire năprasnică şi pentru un timp foarte îndelungat. Ar fi vrut să mai doarmă încă o oră.

— Unde eşti? o întrebă Sheila.

— La „Lutétia”, îmi este cam teamă să stau singură acasă. Tocmai am întâlnit un fel de egiptean, cu o mulţime de degete la mâini, şi care-l caută pe Léo ca să recupereze un carnet. Un carneţel verde. Oferă 100.000 de dolari ca să pună mâna pe el.

— Şi?

— Şi, nimic. A plecat cum a venit. Am dormit o oră sau două pe bancheta din bar, nu i-am dat nimic. Nici adresa lui Léo, nici carneţelul. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc de Jérémy, ne vedem mai târziu?

Sheila îi propuse să se întâlnească la sfârşitul zilei, în jurul orei şaptesprezece, la „San Francisco”, în piaţa Alma. Era locul lor preferat de întâlnire, întotdeauna o orchestră braziliană sau un Tango Argentinian dădeau un spectacol în fundul sălii.

Sheila închise telefonul şi începu să se gândească, cu un pic de gelozie, la carneţelul verde. 100.000 de dolari! Mi-ar prinde foarte bine să ajung un mic miliardar, îşi spuse ea, m-aş putea muta, aş putea înapoia cei şase sute de franci împrumutaţi de la portăreasă şi mi-aş cumpăra o „Maybach Zeppelin” V 12 – 1936 cu opt viteze. După ce locuise într-un superb apartament situat în insula Saint-Louis, cu nişte camere imense şi de o goliciune elegantă, punctate ici şi colo cu semne discrete, cum ar fi o statuie

de Rodin, o pânză de Nicolas de Staël, sau o gură roşie de Niki de Saint-Phalle, îi venea destul de greu să se deprindă cu micul apartament de două camere şi bucătărie, împrumutat de un amic, având ca unic decor o reproducere după *Semănătoarele* de Millet, decupată dintr-o revistă veche de lucru de mână.

Ieşi pe palier şi chemă ascensorul. Era un model antic, fără oglindă. Îşi dădu cu pieptenul prin păr, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă pe bulevardul Diderot. Ceea ce se întâmplă era dat cu încetinitorul, fiindcă republicanii manifestau în piaţa Republicii şi asta bloca tot cartierul. Un tânăr se plantă în faţa ei:

— N-ai cumva nişte sutare?

Ea nu răspunse nimic. De curând aflase că în realitate era vorba de studenţi sau şomeri, plătiţi cu ziua de Ministerul Nostalgiei, ca să mai animeze puţin străzile Parisului. Grăbi pasul, trecu prin faţa vechii gări Lyon, transformată de curând în muzeu al rockului, şi, zece minute mai târziu, intra la Căpitănia Portului Paris.

Amenajat în anii optzeci, portul se transformase într-un sat mare, de aproximativ o sută de case-vapor, locuite de pictori din avangarda capitalei. Protejaţi de mulţimea de gură-cască prin nişte imense grilaje, prin turnuri de pază şi patrule cu câini poliţişti, artiştii se puteau exprima aici în deplină libertate, tulburaţi doar de câteva şalupe care mai aveau încă dreptul să utilizeze canalul Saint-Martin. Din port ieşise curentul suprarealist al pictorului rus Kisrkrovkic şi primele încercări de pictură apatică, impropriu numită Şcoala belgiană.

Sheila sună la intrare, iar Antoine Corsico, căpitanul portului, îi deschise numai după ce o examinase îndelung prin intermediul vizorului aflat în turnul central.

De când devenise schizofren, Antoine Corsico se închisese în sine. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru le petrecea în turnul cel mare care domina suprafaţa apei şi nu suporta decât compania pisoiului său, Surcouf, şi a Sheilei, când aceasta binevoia să-i facă o vizită.

De la prima lor întâlnire, cu doi ani în urmă, îi

încredinţase tinerei faptul că ştia unde este îngropată cealaltă parte a comorii lui Rackham cel Roşu şi îi propusese să o împartă în trei, o parte ea, o parte el şi o parte căpitanul Haddock. Sheila refuzase. Avea rău de mare şi nu iubea banii chiar atât de mult ca să suporte asta. De altfel, nici pe el, dar asta o păstra pentru sine.

— Bună ziua, Antoine!

Antoine se mulţumi să-i zâmbească larg. Se sărutară cu vârful nasurilor, iar Sheila îl întrebă dacă poate să-i împrumute „Cârpa-Muiată”.

„Cârpa-Muiată” era o micuţă casă-vapor, de doisprezece metri pe patru, în formă de fier de călcat, pe care Antoine o câştigase într-o seară, la o partidă de poker, de la nişte olandezi. O pereche dublă de regi contra o terţă le fusese fatală.

— Nicio problemă, spuse Antoine, unde vrei să mergi?

— Vreau să mă întâlnesc cu Jenny, ştii, prietena mea cea frumoasă ca un Carpaccio. Trebuie să ne întâlnim la „San Francisco”, în piaţa Alma, pe la jumătatea după-amiezii, şi am impresia că tot Parisul e blocat în momentul de faţă.

Antoine îi dădu cheile şi o rugă să nu depăşească 2.400 de turaţii pe minut, fiindcă motorul are tendinţa să se încălzească. Îi indică locul unde era ancorat vasul şi apoi o întrebă ce mai face.

— Bine, Tonio, foarte bine, dar despre asta vorbim data viitoare, aştept un răspuns important.

— E vorba de o slujbă?

— Nu, de o călătorie…

— Ah! exclamă Antoine. Departe?

În sinea lui îşi spuse că nu dorea să o ştie prea departe, vizitele ei îi făceau atât de bine!

— Nu ştiu încă, spuse Sheila, nimeni nu ştie! Te superi dacă îţi aduc „Cârpa-Muiată” abia mâine? Poate că am să dorm la bord!

Antoine dădu din cap şi o privi cu tandreţe cum se îndepărtează. Luă măsuri să fie oprite trei şalupe mici ca

ea să ajungă prima la ecluză şi-l trimise pe Morin, unul dintre asistenţii lui, ca să o ajute la manevre. Trecerea ecluzei dură vreo zece minute şi Sheila ajunse repede pe Sena. Dusă de curent şi de motorul Diesel de 45 CP, „Cârpa-Muiată” se îndrepta spre insula Saint-Louis cu încetinitorul parcă. Antoine o urmări cu privirea mult timp şi se gândi, fără să ştie de ce, că nu-i va mai revedea, nici pe ea, nici vaporaşul.

Cadrul 8
ÎN ACEEAŞI ZI, DIMINEAŢA

Jérémie închise telefonul cu o înjurătură de năduf. Hotărât lucru, fratele lui îşi bătea joc de el! Era cel puţin a patra întâlnire pe care o anula, de la începutul lunii. Plăti Bloody-Gary-ul pe care-l băuse şi trânti după el uşa cafenelei „Brouillards”, îndreptându-se spre punctul de control de la poarta Montreuil.

Slavă Domnului că nu nimerise peste automat, nenorocirea epocii noastre! se întreba în sinea lui pentru ce motiv îl evita Jérémy şi dacă nu cumva era ceva premeditat. Încă de la vârsta de trei ani, fratele lui pretinsese să i se dea o cameră separată, iar până la adolescenţă, nu încetase să-i paseze toate cuceririle feminine de care se sătura. Situaţia nu era totdeauna dezagreabilă, dar el, Jérémie. nu voia să fie considerat un simplu coş de gunoi sexual.

— Actele, vă rog!

Jérémie intră la punctul de control şi îşi întinse maşinal cartela perforată, pe care ofiţerul de serviciu o introduse în automat.

— Sunteţi bolnav? întrebă ofiţerul.

Cum Jérémie ridică din sprâncene, ofiţerul chemă sergentul de gardă, cerându-i să aducă Testul-Fericirii: individul prezenta în mod vizibil toate simptomele unei mari amărăciuni, poate chiar depresiune!

Indignat, Jérémie spuse că este doar furios, ceea ce

nu avea nicio legătură cu amărăciunea! Cu toate acestea, suflă în balonul care se coloră în roz.

— Ha, ha! râse sergentul. Va să zică, e la limită. Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să plecaţi aşa. Dacă-mi surâdeţi, un surâs frumos, vă dau drumul. Dar vreau aşa, un surâs adevărat, nu un rictus la colţurile gurii, vreau ceva care să dureze, să vină de undeva din interior.

— Este absolut necesar să vă surâd dumneavoastră?

— Nu, puteţi să alegeţi pe oricare dintre noi doi.

Jérémie declară că prefera să-i surâda ofiţerului superior, şi se execută, nu fără ca, în interiorul lui, să-i scoată limba.

— Sunt dezolat, dar ordinele sunt ordine, avem instrucţiuni precise în acest sens, mai ales în direcţia Periferia Parisului. Ştiţi, ultima dată l-am lăsat să treacă pe un individ şi, a doua zi, s-a sinucis în cuptorul de microunde…

— Am înţeles, domnule locotenent, spuse Jérémie salutând milităreşte.

Discret, scuipă în direcţia gheretei, după care se îndepărtă pufnind. Ce tot voiau toţi nenorociţii ăştia, ţinând cu orice preţ să te ştie fericit? O să i-o spună Preşedintelui, mania asta a fericirii devenea de-a dreptul insuportabilă.

— Un taxi, dom’le?

Jérémie acceptă şi se urcă pe bancheta din spate a unui „Jouvaquatre” roz, cu motorul în relanti.

— Unde mergem, prinţe?

Jérémie ridică braţele în semn de neputinţă. Nu avea nici cea mai mică idee.

— Dacă am merge spre Sacré-Cœur? propuse şoferul. Sau poate spre Invalides? Sau Champ-de-Mars? Da, cred că ar trebui să încercăm Champ – de Mars, totdeauna acolo are loc câte un duel, e un spectacol sigur!…

Jérémie bombăni că nu e un simplu turist. Ca spectacol, îi era suficient peisajul lui interior, nu mai avea nevoie şi de spectacolele altora. Îşi aduse aminte că Jérémy îi vorbise despre „Lutétia” şi se hotărî să meargă

să o vadă pe noua lui prietenă:

— La „Lutétia”! spuse răstit.

Timp de câteva minute rulară în linişte, apoi şoferul, care niciun moment nu-l scăpase din priviri în oglinda retrovizoare, se întoarse spre el:

— Ce problemă aveţi? întrebă el, amabil.

— Fratele meu, spuse Jérémie, e ca un copil, trebuie să-l supraveghez tot timpul.

— Pe mine, ce mă deranjează e stomacul, simt ca un fel de greutate, mai ales după-amiaza târziu, dar nu vreau să vă plictisesc, doar n-o să începem să ne plângem unul altuia, nu? Trebuie să fim optimişti, cum spune Premierul, un surâs şi totul se luminează, nu credeţi că asta-i o foarte bună lozincă?

Jérémie, căruia prea puţin îi păsa de primul ministru, de sloganurile lui şi de şoferii de taxi, se mulţumi să mormăie ceva nedesluşit. Şoferul se resemnă şi, sec, îşi ceru dreptul la o povestire.

— Cum rămâne cu povestirea?

Jérémie suspină resemnat. Chiar aşa, afurisita de povestire, mereu uita când se urca într-un taxi. O dată în plus, trebuia să improvizeze, în caz contrar amenda era asigurată.

— Cunoaşteţi, spuse el, povestea cu omul care nu voia să se privească în oglindă?

— Nu.

— O poveste foarte dură şi foarte tristă, spuse Jérémie ca să câştige timp, sper să aveţi o rezervă de batiste…

— Nu vă faceţi griji, sunt blindat, spuse şoferul, care auzise de toate în zece ani de când conducea taxiuri.

Jérémie se avântă:

— Era pe vremea Primăverilor Răcoroase, ştiţi, în mileniul trecut, nu e foarte mult de atunci, dar se uită, este adevărat că spun asta ca să creez atmosfera, fiindcă de fapt nu are niciun fel de importanţă, ar putea să aibă loc şi astăzi, ori mâine, ori poate poimâine, doar că s-a petrecut la o anumită dată şi sper că înţelegeţi ce vreau să spun cu

asta…

— Nici epoca şi nici locul nu au cu adevărat importanţă, spuse şoferul, ca să-l încurajeze.

— Aşa e! exclamă Jérémie, încântat că dăduse peste un şofer înţelegător. E vorba de un individ care avea două capete. Sau poate de doi oameni cu un singur corp. Să spunem, un om cu două capete, e mai simplu. Părinţii, oameni înstăriţi dar meticuloşi, începură prin a refuza copilul, bazându-se pe legea Scrivener. Dar Tribunalul decise că bebeluşul fusese conceput de mai mult de zece zile, aşa că au fost obligaţi să-l accepte, ca să nu piardă acontul vărsat clinicii. La puţin timp după aceasta, cerură înjumătăţirea impozitului şi alocaţia corespunzătoare pentru doi copii. Dar Fiscul şi Asigurările Sociale făcură front comun, angajară un singur avocat ca să-şi împartă cheltuielile şi, în final, demonstrară că e vorba de un singur copil, de vreme ce avea un singur ombilic.

— Sunt nebuni ăştia de la administraţie! exclamă şoferul.

— Ca să rezolve problema, continuă Jérémie, părinţii dădură celor două capete acelaşi nume, şi astfel Michel şi Michel au fost înregistraţi la Primăria arondismentului XII. Mă urmăriţi?

Şoferul îl urmărea fără probleme, iar Jérémie continuă povestirea până când ajunseră la „Lutétia”, din păcate, prea curând. Trebuiră să facă de trei ori înconjurul cartierului, timp în care Jérémie să-şi termine povestea în mod corespunzător. Plăti cursa şi apoi intră în bar.

Nu erau clienţi, cu excepţia unei tinere care citea, în fundul barului, şi a barmanului care se uita cu nepăsare la televizor, ştergând un pahar. Se aşează pe un scaun şi-l privi pe barman drept în ochi:

— Un Bourbon-Busset, dublu!

Barmanul, care urmărea transmisiunea Grand Prix-ului din Brazilia, îl servi cu rapiditate, fără a-şi lua ochii de la ecranul televizorului: Warson tocmai se hotărâse să se oprească la al douăzeci şi treilea tur ca să-şi schimbe cele patru pneuri şi să-şi spele maşina. Jérémie, uitându-se pe

furiş, spre fundul sălii, se întrebă dacă nu cumva Jérémy trecuse deja pe acolo.

— Am mai trecut astăzi pe aici? îl întrebă el pe barman.

Cum spălarea maşinii „Ferari” se eterniza, barmanul catadicsi să se ocupe de el.

— V-am mai servit astăzi un dublu Bourbon? întrebă el.

Jérémie îi spuse că nu se mai văzuseră niciodată, după câte ştia el, nu mai pusese piciorul la „Lutétia”, totuşi, nu se putea şti, o simplă omisiune a unei amintiri putea să atragă după sine şi altele.

— Nu, domnule, la mine nu se întâmplă asta, amintirile mele sunt ca briciul, şi nu le pierd niciodată!

— Dacă nu eu, poate că a fost fratele meu? insistă Jérémie, golindu-şi paharul dintr-o singură înghiţitură.

Cum Warson continua să se eternizeze la stand, barmanul se hotărî să acorde puţină atenţie interlocutorului său:

— Şi cum spuneţi că arată fratele dumneavoastră?

— E o dublură a mea, eu sunt el şi el este eu…

— Ca Montaigne şi La Boétie, murmură barmanul.

— Ca Saint-Ex şi Guillaumet, sugeră Jérémie.

— Ca Abel şi Cain, spuse barmanul.

— Ca Barbes şi Rochechouart, ca Artele şi Meseriile, se enervă Jérémie, care mai căuta şi alte similitudini, dar, în pană de memorie, mai comandă un pahar:

— Vă rog, încă unul! Evident, unul dublu!

Barmanul îi umplu iar paharul şi mărturisi că nu văzuse pe nimeni, exceptând-o pe Jenny şi pe un egiptean cu douăsprezece degete.

— De altfel, remarcă el, dacă e dublura dumneavoastră, cum mi-aş putea da seama dacă era el sau eraţi dumneavoastră?

De undeva, din fundul sălii, se auzi o voce.

— Paul-Albert, spuse Jenny, fii amabil şi dă-mi o cafea foarte tare, am avut un vis cu adevărat straniu, eram cu Léo, pe o autostradă, scria „Lumea de Apoi, 20 kilometri”,

nu aveam suficienţi bani ca să plătim autostrada…

— Vă prepar imediat cafeaua, o întrerupse barmanul.

Tânăra se apropie de bar ţinându-şi capul între mâini şi se aşează lângă Jérémie. Privirile lor se încrucişară în oglindă iar el avu impresia că inima-i fu străpunsă de o frigare. Era frumoasă ca un Carpaccio şi îl privea ca pe un Mesia.

— Jérémy, murmură ea, ai venit…

Paul îi aduse ceaşca cu cafea şi îi recomandă să o bea încet, fiindcă era foarte fierbinte.

— Îmi pare rău, dar nu sunt Jérémy, spuse Jérémie. Nu sunt cel pe care-l credeţi. Ar trebui să o beţi cât mai este caldă…

Jenny simţi cum inima i se opreşte câteva secunde, după care începu să bată încet, cu precauţie. Îl privea, palidă ca un mort!

— Jérémy, ce s-a întâmplat? De ce-mi spui asta? Nu înţeleg de ce-mi spui „dumneavoastră”? Nu mă mai vrei, spune, asta e?

El îi explică răbdător că nu este Jérémy, ci Jérémie, fratele lui geamăn. Jenny, palidă, continua să-l întrebe de ce, pentru ce, doar mi-ai vorbit de dragostea cea mare, veşnică…

Jérémie încercă să o consoleze atât cât putea, explicându-i că veşnic e un cuvânt foarte mare şi că trebuie să te fereşti de cuvintele formate din şase litere.

— Dar de ce, Jérémy, nu mă mai vrei, spune?

Jérémie suspină. Nu era vorba ele asta, ea nu avea cum să înţeleagă că el nu era Jérémy, deşi nu era ceva atât de complicat!

Luând ceaşca fumegândă, ea o duse la buze şi bău cu înghiţituri mici şi fierbinţi, ca şi când şi-ar fi sorbit propriile-i gânduri.

— Prăpăditele, spuse ea deodată, numai ca să-mi comunici asta ai venit după mine la „Lutétia”?

Începu să plângă încet, şi, după un timp, adăugă:

— Ştii, chiar te-am crezut, am crezut tot ce-mi spuneai! Şi chiar ce nu mi-ai spus încă… Ai dreptate, am

fost o proastă, am mizat şi ultima carte pe tine: roşul şi încălţămintea ta, albastrul şi ochii tăi, totul! Rezultatul e un zero, zeroul absolut al sufletului tău mârşav, pe care mi-l pui acum pe tapet, e prea nedrept!

Furioasă, aruncă ceaşca de cafea care sparse două sau trei sticle aflate în bar.

— Şi scârba asta de Destin, continuă ea, acest responsabil al hazardului, nu e posibil să se fi înşelat, nu se înşelă niciodată! Paul-Albert, spune-mi, tu crezi în Destin? …

Barmanul fu nevoit să recunoască faptul că Destinul e o modalitate foarte practică de a câştiga la Loto.

— O.K., asta e, am înţeles, spuse Jenny, nu mai adăuga nimic, bila a pornit iarăşi, intru iarăşi în joc… Mizez totul pe primul bărbat care trece… Totul îi va aparţine…

— Dar eu, întrebă Jérémie, eu pot să particip la joc?

Ea îl privi cu un dezgust nemărginit.

— Nu! Ajunge o singură dată! Doar nu-ţi închipui că am s-o iau de la cap, marea dragoste la mâna a doua, hazardul de ocazie, nu-mi trebuie!

— În acest caz, spuse Jérémie, cred că ar trebui să vă las, credeţi-mă dacă vreţi, nu sunt Jérémy, sunt doar fratele lui geamăn şi, peste un sfert de oră, am întâlnire în strada Saint-Honoré cu Preşedintele, ca să sporovăim puţin. Vă rog să mă credeţi!

— Nu! Nu te cred!

— Atunci, pe curând sau adio?

— Adio, spuse Jenny, strecurându-i în buzunar carneţelul verde al lui Léo. Apoi, cotrobăi prin poşetă, scoase micul său 6, 35 încrustat cu fildeş şi îi trase un glonţ drept în inimă.

Cadrul 9
ÎN ACEEAŞI ZI, DUPĂ-AMIAZA

Circulaţia era destul de fluentă iar Georges conducea

cu uşurinţă, ţinând o mică havană în colţul buzelor. Venise să-l ia pe J.P.O. la ora douăsprezece din Halles şi îl găsise într-o stare etilică avansată. Îl convinsese să bea un amestec inventat de el, pe bază de cafea şi ierburi de Perú, şi apoi îl dusese la sediul societăţii de lucrări publice „Sub-underground Inc.”, însărcinată cu construcţia tuturor tunelurilor autorutiere care legau între ele principalele oraşe ale Franţei. Directorul general al companiei se aşezase pe bancheta din spatele automobilului „Hispano-Suiza”, alături de J.P.O., şi, de peste o jumătate de oră, conversau pe şoptite, înconjurând de mai multe ori marele Luxembourg.

Georges verifică dacă sistemul de ascultare funcţiona în mod corespunzător şi, după ce s-a asigurat de asta se concentră asupra conducerii imensei „Hispano”.

Georges, cunoscut şi sub numele de Emile-Măcelarul în anii optzeci, provenea dintr-un mediu foarte modest şi intrase fără prea multe dificultăţi în filiera care se întindea de la casa de corecţie la închisoarea Santé. La vârsta de douăzeci de ani era deja inamicul public nr. 5 şi urcase în top cu trei locuri în mai puţin de un an, datorită faimoasei luări de ostatici de la Academia Franceză.

Operând de unul singur, prea şiret ca să se lase prins de raziile pe care le făcea poliţia noaptea pe principalele bulevarde ale capitalei, fusese condamnat la moarte, în disperare de cauză, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, dar, bănuitor, nu ridicase niciodată scrisoarea de la oficiul poştal, în ciuda numeroaselor reavizări.

Atunci când Preşedintele declarase o amnistie generală, care-i excepta doar pe mecanicii auto, Georges profitase ca să devină băiat de treabă. Se înscrisese la ANPE şi solicitase o muncă interesantă, bine plătită, pe undeva prin arondismentul XVII, cu orar suplu. Cei de la agenţie îl puseră imediat în legătură cu secretariatul lui J.P.O., celebrul miliardar, care căuta un şofer pentru maşina sa. Între cei doi bărbaţi s-a stabilit un curent de simpatie. Trecutul lui Georges nu fusese un obstacol,

dimpotrivă, deoarece J.P.O. era împotriva pedepsei cu moartea, în general, şi a morţii, în special. S-a încheiat un contract în care avocatul stipula că Georges era angajat ca şofer, dar că J.P.O. putea totuşi să-şi conducă maşina şi singur, ori de câte ori avea chef. Începea o nouă viaţă pentru Georges, care trecea astfel de la delincvenţa în maiou la delincvenţa în pulover de caşmir.

Mulţumită microfoanelor pe care le instalase peste lot locul, în apartament şi în maşină, Georges era totdeauna la curent cu toate combinaţiile politico-financiare ale momentului. Miniştri, preşedinţi de societăţi multinaţionale se perindau pe bancheta din spate a automobilului ca să ceară cu împrumut câteva milioane, să solicite o intervenţie la Matignon sau un sfat în privinţa oportunităţii de a investi în industria bicicletelor de o singură folosinţă sau în cea a poeziei turce.

Georges începu să-şi comercializeze informaţiile şi curând a fost recrutat de serviciile de informaţii ale Preşedinţiei. La numai două luni după ce a fost angajat de J.P.O., intră la Extrapol, cu statutul de cadru superior şi grad de locotenent-colonel, coeficient 550 şi şase luni perioadă de probă, fiind însărcinat să se infiltreze în mediul miliardarilor din nordul Parisului.

Piaţa Étoile era încă aglomerată, astfel că puse în funcţiune cei 120 decibeli ai claxonului cu melodia *Kindertotenlieder* a lui Gustav Manier. „Hispano-Suiza” se avântă în mulţime şi, protejată de barele laterale ranforsate, îşi făcu loc cu coatele şi cu barele de protecţie, spre a impune respect. În spate, J.P.O., în puternic tangaj, strigă furios în interfon:

— Georges, fiţi atent!

— Scuză-mă, bătrâne!

Tot în contract era stipulat că Georges trebuia să i se adreseze lui J.P.O. la persoana a doua plural când erau singuri, iar în public să-l tutuiască, fiindcă era mai şic.

— Georges, continuă J.P.O., fiţi amabil şi conduceţi-l pe prietenul nostru la Ministerul Foştilor Conducători şi lăsaţi-mă acasă, suntem destul de grăbiţi…

— *O.K.,* bătrâne, am pornit!

Scârţâind din pneuri, luă o curbă strânsă pe bulevardul Ternes şi continuă pe Faubourg Saint-Honoré cu Mahler la maximum.

— Deci? întrebă preşedintele societăţii „Sub-underground”, ce fac cu acţiunile „R.I.T.F-S.A.”? Le vând?

„R.I.T.F-S.A.”, creată cu şase luni în urmă prin colaborare cu ţările din Est, avea drept scop recuperarea din întreprinderile occidentale a ideilor devenite lucruri comune şi vinderea lor de ocazie, în loturi de câte o sută, la un sfert din valoare. J.P.O. ridică din umeri, ceea ce însemna că nu voia să se amestece. Apoi sugeră să-l consulte pe şofer, care totdeauna dădea cele mai bune sfaturi.

— Georges?

— Ei?

— Ce facem cu „R.I.T.F.”?

„Hispano-Suiza” intră pe strada Alger şi viră de două ori spre dreapta, ca să oprească în strada Rivoli, în faţa ministerului. Georges opri motorul şi se întoarse:

— „R.I.T.F.”? Trebuie vândut, bătrâne! Republicile Sovietice sunt în imposibilitate de plată, nu vi s-a spus nimic în legătură cu asta Acolo-Sus?

— Vedeţi, spuse J.P.O., şi eu cred că e bine să vindeţi.

Îi deschise portiera vizitatorului său, îl asigură de sprijinul lui şi închise după el.

— Georges, spre casă! spuse el cu un oftat de uşurare.

— Imediat, domnule, spuse şoferul.

Traversară piaţa Concorde fără prea mare dificultate, trecură prin faţă pe la „Maxim’s” şi se îndreptară spre Saint-Augustin, înconjurând Madeleine, acoperită de graffiti. Dincolo de Villiers, ajungeai cu adevărat în cartierul milionarilor, care începea în strada Monceau cu reşedinţa fermă fortăreaţă a lui Durand III.

Georges remarcă:

— Priviţi, lumină. Domnul îşi mai aduce aminte?

J.P.O. Îşi amintea chiar foarte bine. Durand D. Junior,

cel de-al treilea descendent al familiei, tocmai reuşise să câştige primul miliard şi, cu această ocazie, organizase o mare serată. Invitase o mie două sute de persoane, cele mai influente din capitală, fiecare invitat primind la intrare câte un număr de ordine, de la 1 la 1200, în funcţie de importanţă. J.P.O., clasat în mod nedrept cu numărul 785, îşi procurase lista tuturor invitaţilor şi le trimisese câte un carton de invitaţie pirat prin care-i ruga să aducă băutura şi desertul. De asemenea, îl însărcinase pe Georges să mituiască un majordom ca să schimbe numerele de ordine. Serata se terminase cum nu se putea mai prost, ministrul Protocolului primind numărul 1018. Acesta îl pălmuise pe Durand III, cerându-i satisfacţie pe Champ-de-Mars. Durand propusese sabia, iar ministrul, pistolul. A fost cât pe ce să cadă de acord asupra sabiei, dar, finalmente, optară pentru gin-rummy. Apartamentul lui J.P.O. era situat pe strada Alfred-Roll, colţ cu vechile bulevarde ale Mareşalilor, lângă poarta Asnières, într-un triunghi în care erau grupaţi cei mai mari miliardari ai capitalei, în aşa fel încât să-şi ridice mai uşor primele. Georges opri maşina în faţa rampei de acces a unui castel medieval de un gust îndoielnic. Coborî geamul şi privi drept în ochi video-audio-broasca de la poartă:

— „Un morcov pentru mizerie”, spuse el, având grijă să articuleze cât mai bine cuvintele.

— „Atât de mare încât să le plesnească pantalonii”, răspunse automatul, ceea ce însemna că sistemul de alarmă era deconectat.

Porţile garajului culisară şi „Hispano-Suiza” urcă rampa de beton ca să intre în ascensor. Georges acţionă telecomanda, şi fură ridicaţi douăzeci de metri, cu un fâşâit discret. Uşile ascensorului se deschiseră automat, şi maşina înaintă spre centrul unui salon cu parchet marchetat, lucios ca o oglindă. Încăperea, mobilată jumătate stil Louis XV, jumătate Pop-Art, avea o suprafaţă de aproape trei sute de metri pătraţi, multiplicaţi la infinit de perspectiva celor patru pereţi prevăzuţi cu oglinzi holografice.

Peretele de nord prezenta masivul Mont-Blanc, nori roz şi aurii plutind în jurul principalelor piscuri. Peretele de vest dădea spre ocean, un Atlantic dezlănţuit la Capul Ruz. La sud, o câmpie din Beauce îşi unduia lent spicele sub mângâierea unui vânt de vară. Pentru a da puţină senzaţie de citadin, peretele de est prezenta o curticică mizeră în care erau îngrămădite saltele rupte, biciclete stricate şi pneuri calcinate.

Georges coborî, ocoli maşina şi, cu şapca în mână, deschise portiera lui J.P.O.

— Mulţumesc Georges, după-amiază am de lucru la Castel, dumneata ce program ai?

Georges îi spuse că avea nişte Drumuri de Făcut şi-i ceru permisiunea să păstreze maşina.

— Ţine-o, ţine-o, răspunse J.P.O. Dar te rog să vii să mă iei în jurul orei optsprezece, trebuie să ies iarăşi.

Georges îl asigură că va fi punctual şi întoarse maşina, acţionă iarăşi asupra broaştei electronice, şi urcă în viteză pe strada Alfred-Roll. Îşi aprinse o ţigară şi dădu drumul radioului.

— Salut tuturor şi la mulţi ani tuturor bărboşilor, astăzi este Sfânta Barbara. Întrebare: Cine are părul creţ, măsoară un metru optzeci şi şi-a pierdut portofoliul?

Georges mări volumul radioului şi ripostă:

— Răspuns: Ministrul Sporturilor! Acum o oră tocmai a fost dat afară, de îndată ce se publicase rezultatul sondajului de la GGA. Tineretul pierde 3 puncte, Internele câştigă 6, Finanţele 2, Agricultura 1, toate celelalte rămânând constante. Trebuia deci să joc 8, 23, 16, 9 şi 22. Salut bărboşilor!

Georges închise radioul şi acceleră. Peste mai puţin de douăzeci de minute avea o întâlnire în centrul Parisului şi trebuia să se grăbească. Ajuns pe bulevard, acţionă puternic uvertura la *Tannhäuser,* care-i servea drept sirenă, şi traversă, jumătate din Paris cu Wagner dat la maximum. În mai puţin de zece minute era în strada Saint-Martin.

Parcă maşina la două sute de metri de scuar, îşi

aruncă şapca pe bancheta din spate şi luă valijoara. Verifică dacă uşile maşinii sunt bine încuiate şi, fluierând, se îndreptă spre piaţa Arts et Métiers. Era o piaţă special amenajată pentru agenţii secreţi şi, cu neplăcere, constată că locul lui era deja ocupat de doi indivizi care discutau cu voce joasă, în spatele unui copac. Oricum, îşi spuse Georges uitându-se la cer, sunt în avans, sau poate că el e în întârziere? Sau norii avansează prea repede, sau ceasul lui rămânea în urmă, ce importanţă are? Enervarea nu serveşte la nimic, doar nu arde, am timp suficient! îşi aprinse o mini-havană, ridică iarăşi capul ca să verifice ora exactă şi simţi o mână care i se aşează pe umăr. O voce, care însoţea probabil mâna, îi şopti la ureche:

— Te iubesc aşa cum porumbelul iubeşte turturica…

— Aşa cum fluturele iubeşte lumina, răspunse Georges.

Se întoarse ca să vadă faţa celui care făcea legătura. Omul avea privirea metalică a eroilor de *western,* uşor bronzat, surâzător, purta pantofi de lac şi batistă crem la buzunarul hainei, asortată cu şosetele. Toţi sunt la fel, îşi spuse Georges, seria asta de policloni făcea furori de-acum doi ani, şi vor mai trece mulţi ani până să fie amortizată. Aşteptară răbdători câteva minute până ce butonul deveni verde, semn că aveau cale liberă. Parcurseră alene câteva sute de metri şi se ghemuiră după o tufă.

— Banii? întrebă individul.

— Sunt aici, răspunse Georges.

Deschise valiza şi-i arătă teancurile de bancnote verzi. Individul îşi umezi un deget şi începu să numere.

— Bine, dar lipseşte o jumătate! Jumătatea dreaptă! protestă el.

— Exact, recunoscu Georges, au fost tăiate în două, vei primi cealaltă jumătate după ce vei termina treaba.

— Corect, aprobă celălalt, care sunt instrucţiunile?

Georges scoase din buzunar o hârtie împăturită în patru şi i-o întinse.

— Găseşti totul aici, spuse el, bineînţeles că este codificat, sub formă de rebus, dar, dacă. nu te descurci,

găseşti soluţia în pagina doi, pe verso.

Individul dădu din cap, în semn că se va descurca.

— Femeia e foarte periculoasă, îl preveni Georges, seduce tot ce îi iese în cale, şi e frumoasă ca un Carpaccio (1455 – 1525), fii foarte atent…

— Am eu planul meu, spuse individul.

— Să-l vedem…

Individul despături planul hotelului „Vignes", din Montmartre, şi-i indică lui Georges camera unde intenţiona să o atragă pe tânăra femeie, graţie unor complimente aduse rochiei ei şi noii ei maşini, o „Simca 8", roz-bombon.

— Epatant, spuse Georges, şi dacă va purta blugi, ce te faci?

— Numele, numele meu este foarte important. Mi-am întocmit actele pe numele Contele Henri d'Horénoque al optulea, asta dă totdeauna rezultate…

— Dacă o spui dumneata, replică Georges, cu un aer de îndoială.

Mai discutară câteva clipe, încercând să stabilească dacă e mai bine să ai un nume cu particulă de nobleţe sau o maşină sport roşie, apoi se despărţiră, nu tocmai ca doi buni prieteni, promiţându-şi să nu se mai revadă la toamnă.

Georges îl privi pe individ cum se îndepărtează fluierând *My Darling Clémentine* şi apoi, gânditor, se îndreptă spre „Hispano-Suiza". Nu-i inspira absolut deloc încredere. Dacă un tip ca acesta e capabil să seducă pe cineva, acceptă să fie preschimbat într-un volum de versuri de Lamartine. Demară cu viteza întâi şi porni spre reprezentanţa „Hispano" ca să ceară să i se aplice o nouă barză în vârful capotei, fiindcă iar i-o furaseră. Telefonul sună şi el ridică receptorul:

— Aş dori să vorbesc cu Germaine, vă rog, spuse o voce.

— Greşeală, *señor,* răspunse Georges, aici nu-i nicio Germaine, e o „Hispano-Suiza"…

— Bună ziua, colonele îi spuse vocea. Cum a decurs întâlnirea?

— Bine, dar nu-mi place, nu-mi place deloc…

— Prea târziu, ripostă vocea, n-avem încotro. Am ratat deja cu trei agenţi, sper că d'Horénoque va reuşi.

Georges tăcea, aşa că vocea insistă:

— Sper cu adevărat, şi mai ales pentru dumneata, colonele! Este sub directa dumitale responsabilitate, nu uita asta!

Georges oftă şi închise telefonul. Nu uita nimic! Dar se întreba cum un dobitoc, ca acest stereotip de clon, putea spera, în mod rezonabil, să seducă o femeie ca Jenny? Ca şi cum ai fi cerut unui stâlp de la o parcare să-ţi povestească un banc. Şi apoi, mai era şi planul acela aiurit! Ar fi fost mult mai simplu să-l răpească pe Léo şi să-l facă să vorbească. În cinci minute, specialiştii din camera din fund puteau să-i stoarcă tot ceea ce ştia. Hotărât lucru, în unele momente deciziile de la Cartierul General îl lăsau perplex.

„Hispano-Suiza" trecu prin faţa Operei şi se angajă cu greu pe bulevardul Capucines. O să fiu în întârziere, bombăni Georges; începea să-i fie din ce în ce mai greu să pună de acord meseria de şofer cu cea de agent secret. În faţa lui, circulaţia se blocase, astfel încât claxonă de trei ori. O „403-Diesel" îi tăie drumul, şi un individ în salopetă coborî din maşină, furios:

— Ce vrei? Ce vrei? Nu merg destul de repede? Dacă eşti cu adevărat bărbat, doboară-mă!

Ţinând o paletă de *base-ball* în mână, bărbatul lovea cu pumnul în parbriz.

Georges coborî geamul şi întrebă politicos:

— Doriţi ceva?

— Doboară-mă dacă eşti bărbat!

— Să te dobor? Nicio problemă, răspunse Georges.

Deschise torpedoul, îşi luă pistolul de calibru 7, 65 şi-l doborî pe individ cu un glonţ direct între ochi. Hotărât lucru, îşi spuse el, oamenii devin din ce în ce mai agresivi. Îşi arătă permisul tricolor celor trei poliţişti care se apropiară şi le ceru să îndepărteze resturile.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel!

Georges, calm, ridică geamul. Iată adevărata putere. Şi J.P.O., în ciuda numeroaselor sale miliarde, ar fi fost nevoit să coboare şi să-l înfrunte pe dobitoc cu paleta lui. Puse girofarul pe maşină, o luă la dreapta şi îl acţionă din nou pe *Tannhäuser* la maximum.

Cadrul 10
ÎN ACEEAŞI ZI, DIMINEAŢA

Jérémy privi trist telefonul şi suspină pentru a suta oară. Jenny nu chema, la barul „Lutétia” suna veşnic ocupat, iar la ea acasă, automatul continua să-şi debiteze ameninţările. De aproape patru ore stătea să aştepte.

În bunker, totul mergea de-a-ndoaselea. N’Gom făcea ostentativ pe bosumflatul, frigiderul refuza să confecţioneze cuburi de gheaţă, iar Arthur rămânea surd la toate solicitările lui. Jérémy încercase să-l tenteze propunându-i o partidă de şah, dar ordinatorul continua să tacă de parcă s-ar fi retras într-o sectă din Alabama.

Cu inima îndurerată, Jérémy plecă de lângă telefon şi se hotărî să-i facă o scurtă vizită doamnei Clovis, în turnul de fildeş din fundul parcului, asta îi va mai schimba ideile sumbre. Pe doamna Clovis o găsi fredonând aria celor două orfeline, în timp ce lustruia vesela de aramă.

— Bună ziua, doamnă Clovis.

— Bună ziua, domnule Jérémy, răspunse ea pe aria Bijuteriilor. Este plin de praf aici, se vede că nu prea veniţi să meditaţi…

Jérémy o lămuri că nu mai avea timp şi că, în plus, se şi îndrăgostise. O figură de-a lui Arthur!

— Cum! exclamă doamna Clovis, nu poate să fie adevărat, doar nu v-aţi îndrăgostit de un ordinator?

Jérémy făcu o grimasă şi o linişti. Pur şi simplu, Arthur calculase în mod ştiinţific data şi locul în care o va întâlni pe Jenny, cu ajutorul astroflashului.

— Aşa? se miră doamna Clovis, acum se programează întâlnirile, nu mai intervine hazardul? E ca înainte, în

familiile de bogătaşi, vă aduceţi aminte?

Portăreasa oftă şi începu să frece violent vasele de aramă. Ce epocă, domnule! Iubirile astea moderne, n-o să se obişnuiască niciodată cu aşa ceva!

Jérémy mai sporovăi cu ea vreun sfert de oră, apoi se întoarse la telefon. Într-adevăr, toată povestea nu era prea clară. Şi, mai ales, rolul jucat de Arthur! Ridică receptorul şi sună iarăşi la barul „Lutétia”. Miracol! De astă dată nu mai era ocupat.

— Alo, aş dori să vorbesc cu Jenny, dacă se poate…

La celălalt capăt al firului se făcu o pauză mare, iar Jérémy distinse respiraţia interlocutorului.

— Cine-i la aparat? întrebă o voce abia auzită.

— Jérémy. Jérémy Jem. Am mai sunat de dimineaţă şi mi s-a spus că Jenny dormea.

— Ah, da! spuse vocea. Jenny a plecat curând după aceea… Nu pot să vă spun nimic în plus. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să închid…

Jérémy încruntă din sprâncene şi închise telefonul. Ce era cu barmanul acesta? Şi Jenny care plecase! Se întoarse lângă ordinator, dar Arthur se încăpăţâna să rămână mut. În mod sigur, ceva nu era în ordine. Sună la S.O.S., dar cei de acolo erau ocupaţi până peste cap şi nu se puteau angaja în nicio acţiune până a doua zi. Jérémy îşi aduse aminte brusc că are un prieten la I.B.M. – Ap, destul de sus plasat, şi se hotărî să-i facă o vizită. Acum ori niciodată!

Chemă nu taxi, îl preveni pe N’Gom că nu va reveni decât pe la jumătatea după-amiezii, apoi conectă automatul telefonic. Luă fişa tehnică a lui Arthur, îşi puse impermeabilul şi alergă spre grilajul parcului. Cinci minute mai târziu, un superb „G7” cu capotă verde-fluorescentă opri în faţa lui.

— Unde mergem? întrebă taximetristul.

— La I.B.M. – Ap, la primărie…

— Este foarte departe, replică şoferul, mai ales la ora asta. Nu vreţi mai bine să luaţi metroul?

Jérémy dădu din cap, în semn că nu. Ori cu taxiul, ori

deloc!

— Bine, zise şoferul, dar atunci trebuie să-mi spuneţi cu adevărat o poveste interesantă!

— De acord, spuse Jérémy, cred că am ce vă trebuie, cunoaşteţi povestea referitoare la naşterea cuvintelor?

Taximetristul nu avea nici cea mai mică idee, dar era numai urechi, foarte rar avea parte de povestiri culturale!

— Ei bine! spuse Jérémy, aşa cum probabil ştiţi, la început a fost verbul, dar nu i se cunoştea foarte bine conjugarea. Nu exista viitor şi nici trecut, ca să nu mai vorbesc despre viitorul anterior, doar prezent, şi încă, fiindcă nu se numea aşa, nu avea nume, formă, era inform. Ca epocă, nu era prea rău, doar puţin cam monoton. De exemplu, nu puteai spune „aş merge la cinema" sau „fir-ar să fie! trebuie să-i fac o vizită mătuşii Ursula". Timpul nu exista, exista doar spaţiul, şi ce să faci cu spaţiu dacă nu ai timp?

— Vă întreb şi eu! lansă şoferul.

— Deci, pentru a umple spaţiul, continuă Jérémy, a trebuit să se inventeze foarte repede alte cuvinte, adjective, pentru a-l face frumos, adverbe, pentru a-l face serios, pronume, pentru a şti cine ce face, şi chiar locuţiuni adverbiale, cum ar fi: „Într-un anume loc..." sau „în toate cazurile..." pentru situaţiile când nu ştii ce să zici. Unele cuvinte au fost bine alese, altele, mai puţin. Cuvântul „ambiguu" de exemplu, a fost deosebit de reuşit, neştiindu-se dacă trebuie scris cu doi „u" sau cu unul, şi nici ce semnificaţie are de fapt. În timp ce celelalte au fost cam date rasol, cum ar fi „abac" sau „abajur". La început, totul mergea bine. Se trăia cu un prea multe cuvinte, toate erau cuvinte-cheie, iar când lipsea un cuvânt, era inventat, dar fără a-l impune, era încercat şi, dacă mergea, era păstrat. Într-o zi, lucrurile s-au stricat. Nu se mai ştie de ce, dar toţi ţipau unii la alţii. Fiecare dorea să aibă ultimul cuvânt. Se inventau cuvinte cu duiumul, orice, fiecare îşi realiza stocuri personale, şi apoi le aruncau unul în capul altuia, nu mai înţelegeai nimic, era un fel de „Ala-bala-portocala" sau „Cioc-boc, treci la loc". Ca să nu mai vorbim de

înjurăturile care proliferau şi de cuvintele de ocară ce înfloreau pe toate buzele. Pentru a rezolva această problemă, se organiză o mare conferinţă, urmând ca toate cuvintele să fie puse pe masă şi apoi să fie împărţite în mod echitabil. Astfel s-au născut engleza, chineza, spaniola, lapona şi, mai ales, franceza şi italiana, care sunt cele mai frumoase, pentru că indivizii respectivi s-au servit primii. Iată, în câteva cuvinte, cum s-au născut cuvintele!

Jérémy de-abia îşi termină povestea că taxiul opri în faţa primăriei.

— Cât vă datorez?

— Două sute de franci, fără bacşiş, aruncă şoferul în sârbo-croată; asta numiţi dumneavoastră o povestire?

Jérémy plăti şi trânti portiera. Şi totuşi, povestea lui era foarte interesantă! Notă numărul taxiului ca să evite să-l joace la loto, apoi urcă repede treptele scării celei mari.

I.B.M. – Ap., născută prin fuzionarea a doi mastodonţi ai informaticii, prin anii ’90, era de mult prima întreprindere din ţară care se ocupa cu reglarea tuturor problemelor administrative. Ţinând cont de acest lucru, se instalase în toate primăriile din Franţa.

În centrul imensului panou 3 D din holul interior, fu interceptat de un uşier care-l întrebă ce poate face pentru el. Jérémy îi explică problema lui şi acesta îl îndreptă spre serviciul B, scara A, etajul trei, la stânga, când ieşi din ascensor, dacă acesta funcţionează. Ascensorul funcţiona, iar Jérémy, care nu avea niciun fel de încredere în neo-administraţia informatică, urcă până la etajul opt şi se îndreptă spre biroul 1625. din capătul culoarului, pe dreapta. Bătu la uşă:

— Da?

— Îl caut pe Hubert de la Rive, este un prieten din copilărie.

— Hubert nu mai lucrează la noi, a fost mutat la Promo-Marketing. Pot să vă ajut cu ceva?

Jérémy îi explică faptul că era în căutarea cuiva capabil să-l lămurească în legătură cu programarea unui

Mac-3, mai ales în privinţa circuitelor logice din domeniul probabilităţilor şi al astrologiei.

Faţa interlocutorului său se umbri. Pe furiş, apăsă pe butonul de sub biroul său şi întrebă:

— Cine sunteţi? Un ziarist?

Jérémy se prezentă şi-i întinse actele de identitate. Celălalt le examină, pentru un moment fruntea i se încreţi, apoi se lumină brusc:

— Jérémy Jem. acesta e numele dumneavoastră?

— Da.

— Nu cumva sunteţi autorul lui *Parono-Sauce-Madère* din colecţia „Încălzit la alb”?

— Ba da.

— Ei bine, este grozav! E cartea mea de căpătâi, o ştiu pe dinafară!

— Chiar şi pasajul în care Narcis este transformat în oglindă retrovizoare?

Interlocutorului său nu-i venea să-şi creadă ochilor şi îşi chemă toţi colegii ca să se bucure şi ei de această ocazie neaşteptată. Toată lumea începu să vorbească tare şi fiecare dorea să-l atingă cu mâna pe autor. Jérémy era foarte gâdilicios, şi pentru câteva minute l-au făcut să râdă, ca să fie apoi gata să dea autografe nominalizate. Şeful bandei, un fel de colonel-adjutant cu trese galbene, îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Mi-a plăcut foarte mult ultimul dumneavoastră roman, mai ales pagina 28.

— Da? întrebă Jérémy politicos.

— Da, mai ales începutul penultimului rând. Acolo spuneţi: „Şi atunci, Narcis înţelese că totul era jucat”. Îmi place foarte mult cuvântul „atunci”, în special când are un „şi” înainte. Ar trebui mai mult folosit în romanul modern!

Jérémy îi promise că va avea grijă de aceasta şi îl întrebă amabil dacă nu cumva poate să-l ajute în problema lui, referitoare la ordinator şi la predestinarea prin MacIntosh. Colonelul-adjutant îl luă de braţ şi-l invită să facă împreună câţiva paşi pe culoar.

— Se poate, spuse el, se poate. Dar nu vă sfătuiesc să

vă băgaţi nasul în astfel de probleme. După câte ştiu eu, e un subiect de clasa A +, securitate absolută, de care se ocupă exclusiv indivizii de la Extrapol.

Jérémy se înfioră. Extrapolul era o poliţie specială, care depindea direct de Ministerul de Interne, însărcinată cu supravegherea curăţeniei străzilor şi cu înlăturarea oricărei manifestări metafizice pe drumurile publice. În consecinţă, toată lumea vorbea despre ei, dar nimeni nu-i văzuse vreodată. Ceru amănunte colonelului-adjutant.

— Extrapolul? N-aveţi cum să vă înşelaţi, ei nu zâmbesc niciodată.

— De ce? întrebă Jérémy, curios să afle mai multe.

— Au făcut un jurământ odată cu intrarea în poliţie.

— Aşa! spuse Jérémy. Dar dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi?

Nu ştia cum să i se adreseze, domnule colonel sau domnule adjutant, iar acest lucru îl agasa puţin. Celălalt clătină din cap. Nu! aici nu puteau face nimic pentru el. Coborî tonul şi-i făcu semn lui Jérémy să se apropie:

— Vreau să vă spun că sunt momente când mă întreb dacă nu sunt şi eu pe lista celor urmăriţi! Extrapolul e infiltrat pretutindeni, chiar şi în administraţie. Controlează tot, de la gânditorii de pe stradă până la circuitele logice ale timpului liber. Trecând, bineînţeles, pe la şoferii de taxi. Indivizi ca dumneavoastră sunt sigur trecuţi pe lista roşie. Scriitorii sunt prea periculoşi. Au prea multă intuiţie. Prea multe posibilităţi subversive…

Jérémy se indignă. El, subversiv? El, căruia nu-i plăcea decât sportul şi poezia modernă? îl mirau afirmaţiile colonelului-adjutant.

— Dintotdeauna am dorit, continuă acesta, să aflu ce este, în fond, poezia, mai ales poezia modernă. Aţi putea să-mi explicaţi dumneavoastră?

Jérémy voia, desigur, dar îl avertiză că explicarea poeziei nu explica de fapt absolut nimic, asta era problema. Celălalt insistă, deoarece strănepotul său îl adora pe Lamartine şi niciun doctor nu fusese capabil să-l vindece. Jérémy îi propuse să rezolve această problemă la

cafeneaua din colţ, şi coborâră scările, braţ la braţ, ca doi vechi prieteni.

Colonelul-adjutant comandă un Saint-Thomas foarte condimentat, iar Jérémy, un Drieu-Mirabelle.

— Ca să revin la problema care mă interesează, mărturisi Jérémy, Mac-ul meu e bizar: m-a trimis la o întâlnire super-programată, exact la ora indicată am întâlnit-o pe femeia vieţii mele, iar de atunci, tăcere, el nu mai vrea să-mi vorbească, găsiţi că asta e normal?

Însoţitorul său făcu o grimasă. Nu fusese niciodată îndrăgostit, iar ordinatorul său era cu totul incapabil să-l facă să întâlnească pe cineva, era un model vechi, din generaţia a doua.

— În acest caz, cum vă descurcaţi? întrebă Jérémy, cum faceţi ca să întâlniţi persoana?

Însoţitorul se aplecă la urechea lui şi îi mărturisi:

— Merg pe Magistrala Periferică în fiecare sâmbătă!

— Dar, ripostă Jérémy, asta nu serveşte la nimic, de vreme ce nu vă mai amintiţi de nimic, plecând.

— Poate, admise celălalt. Dar poate că nu. Faptul de-a şti că am întâlnit pe cineva, chiar dacă nu-mi mai amintesc pe urmă, îmi este de-ajuns. Şi apoi, se spune că rămâne totdeauna ceva după un tur pe Magistrala Periferică. În adâncul creierului. În adâncul sufletului. Impresia de lucruri deja văzute sunt convins că de acolo vine.

Jérémy dădu din cap. Poate. El nu pusese niciodată piciorul pe Magistrala Periferică, dar îşi făgădui să facă un tur într-o zi. Îi mulţumi însoţitorului său pentru toate sfaturile date şi coborî scările, patru câte patru. Era grăbit să se întoarcă la buncărul din Bulevardul Montmorency ca să o sune pe Jenny.

Cadrul 11
ÎN ACEEAŞI ZI, DUPĂ-AMIAZA

Sheila ancoră „Cârpa-Muiată” pe cheiul din portul

Debilly în timp ce începea să cadă o ploaie măruntă. Îşi petrecuse ziua plimbându-se pe Sena, între Charenten şi Suresnes, şi era puţin ameţită de zgomotul Dieselului. Ora şaptesprezece! Se încadrase perfect în timp, fiindcă Jenny era mereu în întârziere. Îşi ridică gulerul impermeabilului şi fugi pe scară, ca să ajungă pe cheiul New York.

Aşezat pe ultima treaptă, un indian făcea gesturi cu ambele mâini, neştiindu-se cu siguranţă dacă se ruga sau cerşea. Cu uimire, Sheila remarcă faptul că în jurul lui, pe un cerc cu un diametru de aproximativ doi metri, nu ploua, iar soarele făcea să-i sclipească nenumăratele inele pe care le purta la ambele mâini.

Cu un şarpe înfăşurat în jurul gâtului, monologa într-un dialect straniu, iar lângă el era aşezată o placă pe care scria: „Ca să vă adăpostiţi de ploaie – 20 franci, dacă doriţi şi o povestire – 40 de franci!”

Sheila scotoci prin buzunare şi-i întinse cei patruzeci de franci. Indianul surâse cu toţi dinţii şi-i decupă un pasaj de cincizeci de centimetri de cer albastru, ca să poată veni să se aşeze lângă el. Luând-o de mână, se avântă într-o povestire relativ complicată, din care Sheila înţelese că totul are un capăt, cu excepţia omului, care nu ajunge la capătul greutăţilor. Sheila îi mulţumi cu amabilitate şi, în schimb, îi povesti viaţa ei, în mod special ziua când fusese bolnavă şi trebuise să stea toată ziua în pat. Încântat, indianul o întrebă dacă era liberă ca să ia împreună masa de seară; ştia un restaurant absolut genial, în strada Portes, lângă staţia de metrou Maubert-Mutualité. Sheila îi spuse că, din păcate, avea deja un program, iar el îi smulse o întâlnire pentru marţea viitoare, nu prea târziu, ca să se poată întoarce acasă înainte de miezul nopţii.

— De ce înainte de miezul nopţii? întrebă ea.

— De aia, spuse indianul. Din cauza stingerii.

E adevărat, îşi spuse Sheila, uitasem, în timpul săptămânii sună stingerea, după miezul nopţii, spre Grădina Planetelor, din cauza vârcolacilor.

— Şi ce se întâmplă dacă te prinde după miezul nopţii pe stradă? întrebă ea.

— La hingheri, răspunse indianul. Te trec prin raze meta, ca să vadă dacă eşti O.K. şi te ţin toată noaptea acolo, într-un hotel mizerabil, pe urmă îţi dau drumul fix la răsăritul soarelui.

— Şi dacă cineva nu este O.K?

— S-a întâmplat, o dată. O singură dată. Contorul meta parcă înnebunise şi a început să urle a moarte. Chiar şi urşii din grădina zoo au simţit fiori de teamă. Am aflat atunci că printre noi se găseşte un vârcolac. Dar paznicii erau nişte copilandri, n-au îndrăznit să se apropie ca să afle cine era.

— Şi cine era?

— Cine credeţi? întrebă indianul cu blândeţe, făcând să-i strălucească dinţii albi.

Instinctiv, Sheila se dădu înapoi şi ieşi din cercul magic. Ploaia îi biciui obrazul.

— Nu vă speriaţi! spuse indianul, nu vă mănânc! De mult timp nu mai mâncăm pe nimeni, exceptând bineînţeles cazurile urgente, când este închis peste tot, chiar şi barul de la arabul din colţ.

— Nu mă sperii, spuse Sheila.

Ca să i-o dovedească, îi întinse mâna şi i-o mângâie pe a lui, având grijă să o facă în sensul părului şi să nu se apropie prea mult de reptilă.

— Şarpele e al dumneavoastră? întrebă ea.

— Da, se numeşte Ouroboros, îşi schimbă pielea în seara asta, de aceea nu-i prea vorbăreţ, trebuie să se concentreze. În plus, toată ziua a fost nevoit să citească viitorul, ca să câştige câţiva bani de la turişti, iar acum e frânt de oboseală. Dar dumneavoastră cum vă numiţi?

Sheila îi spuse că o cheamă Sheila, dar că prefera un nume ca Fluture de Aprilie sau Libelulă a serii.

Indianul îi răspunse că Sheila nu i se pare prea comun şi îi recomandă să ia puţină psilocibină, ciuperca halucinatorie care lui îi făcea foarte bine.

— Nu, mulţumesc, refuză Sheila, poate că în altă zi, astăzi trebuie să fiu lucidă, fiindcă mă întâlnesc cu Jenny, o să-mi povestească tot, se pare că a făcut Big-Bang cu un

tânăr Făt-Frumos!

— Ştiţi, insistă el, nu e nimic extraordinar, e doar banala H04 – Hidroxi-N dimetil triptamină…

— Orişicum, spuse Sheila, nu, mulţumesc!

Indianul ridică din umeri, suspinând, ceea ce avu drept efect să oprească ploaia.

— De acord, spuse el, nu mai insist. Vreţi totuşi să-l consult pe Ouroboros, ca să vă spună ce-o să vi se întâmple săptămâna viitoare?

Sheila ezită. Era într-adevăr tentată din cauza poveştii cu profesorul Lévy. Cu toate acestea, refuză oferta. Nu avea chef să ştie.

— Nu-i nimic, spuse indianul, e adevărat, o să vedeţi şi singură. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi la numărul acesta. Este telefonul unei mici cafenele „Toarnă-Întruna”, în Curtea Miracolelor, lângă Buttes-Chaumont. Sunt acolo tot timpul, sau ştiu unde pot fi găsit.

— Perfect, spuse Sheila. Şi altfel, cu ce vă ocupaţi în afara faptului că opriţi ploaia?

El îşi luă un aer conspirativ şi-i şopti la ureche:

— În acest moment, sunt angrenat într-o afacere. O foarte mare afacere!

— Da? răspunse Sheila, politicoasă.

— Da, o afacere care ar putea schimba integral viaţa poporului meu. Şi pe a dumneavoastră, de altfel. Veţi vedea! În mod sigur că ne vom revedea, chiar foarte curând…

Sheila îl asigură că va fi încântată, şi-şi notă numărul de telefon pe încheietura mâinii stângi, ca să nu-l uite. Se ridică şi-l salută cu un semn discret. Ploaia se oprise şi ea urcă scările în cea mai mare viteză. Traversă piaţa Alma cu impermeabilul pe cap şi fugi spre „San Francisco”, unde orchestra braziliană începea să se încălzească. Se aşeză în fundul sălii, lângă telefon, şi comandă un Jack London Rock and Rye şi cârnăciori de bizon. Avea nevoie de un întăritor. Invitaţia pe care i-o făcuse indianul ca să ia masa împreună îi era mult prea proaspătă în memorie: poate că ar fi fost bine să accepte? Un om capabil să oprească

ploaia şi care poseda un şarpe capabil să citească viitorul era cu siguranţă o companie excelentă.

Se uită la ceas. Ora şaptesprezece şi douăzeci. Jenny întârzia iarăşi. Îşi goli paharul, înghiţi ultimul cârnăcior şi se decise să meargă să vadă orchestra braziliană mai de aproape şi să comande o salată Cucumber, cu multă ceapă, mulţumesc.

Cadrul 12
ÎN ACEEAŞI ZI, LA SFÂRŞITUL DUPĂ-AMIEZII

— Bună ziua, aţi sunat la reşedinţa lui Cassius Clay. Primul care închide fără a lăsa un mesaj, după semnalul sonor, va primi un pumn în nas, înţeles?

Hotărât lucru, îşi spuse J.P.O., detectivii nu mai sunt ca altă dată. Cu mânie, şterse de pe listă numele lui Bertrand Borowitch şi sună la numărul următor. Şi de această dată dădu peste automat. Normal, îşi spuse el, ţinând seama de ora la care sun, sunt toţi pe stradă, în spatele unui ziar sau al unui copac, pândind cu ochii lor de uliu. Hotărî să lase pe mai târziu filarea lui Georges şi se îndreptă spre salonaş ca să lucreze o oră sau două la al său *Concert pentru Cont Curent,* o chestie care semăna puţin cu simfonia concertantă în fa major de Strolberg, dar mai veselă şi cu cor de acordeon. J.P.O. adora muzica, în general, şi, în particular, nota fa, pe care o considera deosebit de frumoasă. Era pe punctul de a introduce un „fa” la începutul celui de-al treilea cuplet când sună telefonul interior.

— Da? Ce este? Cine este?

— Sunt eu, Georges, domnule, ora optsprezece, tocmai m-am întors. Domnul doreşte să-l duc în oraş?

— Nu, nu mai e nevoie, răspunse J.P.O., mai poţi să ţii maşina dacă ai nevoie de ea. Dacă, prin absurd, mai am chef să ies în oraş, iau metroul, ar fi amuzant, nu crezi?

Georges îi mulţumi şi-l asigură că, efectiv, metroul e un mijloc de locomoţie foarte amuzant. Îl asigură că nu se

va întoarce foarte târziu şi-i ură o seară bună. J.P.O. Închise telefonul, scrâşnind din dinţi. Viaţa dublă a lui Georges începea chiar să-l deranjeze. Închise sintetizatorul, trânti uşa salonului de muzică şi coborî la primul etaj, ca să schimbe câteva cuvinte cu şoferul său. „Hispano-Suiza" trona în mijlocul încăperii şi el o înconjură, perplex. Ce putea masca Georges, folosindu-se de această maşină? Privi monstrul, atent la cel mai mic detaliu. Deschise portbagajul, examină cu atenţie fiecare colţişor şi, mânat de un impuls incontrolabil, se ascunse înăuntru. Trecură câteva minute, apoi Georges intră în încăpere. Îl auzi instalându-se la volan şi acţionând telecomanda ascensorului. J.P.O. Încercă să se întindă, însă portbagajul era cu adevărat prea mic şi fu nevoit să opteze pentru poziţia de foetus. Profită de ocazie ca să treacă în revistă scenele cele mai semnificative din existenţa intrauterină, traumatismele majore pe care le trăise în momentul intrării în viaţă şi, ca să se reconforteze, îşi recită câteva mici poeme financiare. În acel moment sesiză că maşina prindea viteză şi se hotărî să doarmă puţin. Închise ochii şi se lăsă în voia sorţii.

Prin caroseria care devenise transparentă, începu să viseze nişte peşti-lupi imenşi în ţinută de seară şi o orchestră de jazz care cânta pe fundul Senei. Înghiţi o pilulă contra răului de mare şi constată că nu-şi luase ceasul antiacvatic, ci un fals „Cartier" cu limbi moi care se legănau ca nişte alge nonşalante. În felul acesta, trecea alene de la zece seara la patru dimineaţa, ceea ce îi accentua senzaţia de greaţă.

„Hispano-Suiza" frână brusc ca să lase să treacă o şalupă care avea prioritate, iar el se trezi, înţepenit de tot. Aşteptă câteva minute, timpul necesar ca să revină la realitate, după care, circumspect, deschise capota. Cu pas de lup, ieşi din portbagaj, încercând să nu fie observat. Dat fiind numărul mare de orbi care treceau pe acolo, socoti că se găseşte undeva către strada Sèvres. În depărtare, zări faţada barului „Lutétia". Georges, tot la volanul maşinii, tocmai dădea un telefon, aşa că se refugie sub portalul

unei clădiri din apropiere. O bătrânică, purtând rucsac cu un Mickey pe el, se apropie cu paşi mărunţi, îl rugă să închidă ochii, după care formă pe furiş codul imobilului.

— Omagiile mele, doamnă, spuse J.P.O., scoţându-şi pălăria.

— Domnul? întrebă bătrânica, mirată.

— Aveţi cumva vreo teorie referitoare la viaţa dublă? întrebă el.

— Primul meu soţ avea o astfel de teorie, îi mărturisi ea, dar e ceva atât de vechi, e din mileniul trecut, oamenii de astăzi nu mai pot să ştie…

— Şi atunci?

— Nu mai ştiu. Într-o zi şi-a pus teoria în practică şi de atunci nu l-am mai văzut… Bietul Anatole! Unde o fi acum? La Arcachon poate?

J.P.O. Îi mulţumi şi aruncă o privire spre stradă. Georges era în picioare, lângă maşina, şi sporovăia cu doi indivizi care purtau pe umeri un covor rulat. Deschiseră portbagajul maşinii şi băgară covorul înăuntru.

J.P.O. avansă puţin în stradă, ca să vadă mai bine ce făceau. Sau Georges face trafic cu covoare orientale, sau în maşina mea se află un cadavru, îşi spuse J.P.O. La un moment dat, îi văzu pe cei doi bărbaţi agitându-se şi arătând cu degetul în direcţia lui. Ei, drace! înjură el, recunoscând uniforma neagră a Extrapolului, am fost reperat!

Deschise repede capacul uneia din cele trei pubele de lângă el şi se ascunse în ea. Un minut mai târziu, cei doi indivizi se îndreptau nonşalant spre intrarea în imobil. Începură să discute, iar J.P.O. ridică uşor capacul, ca să poată urmări convorbirea lor.

— Aici locuieşte, spuse individul Nr. 1.

— Da. Ai întrebat-o pe portăreasă? voi să ştie individul Nr. 2.

— Nu, nu încă.

— Bine, am să mă duc eu. Barmanul ce a spus?

— Susţine că a fost în legitimă apărare. Nu cred nici un singur cuvânt. El susţine că numitul Jérémy a

ameninţat-o pe fată că-i va recita *Moartea Lupului* de Alfred de Vigny, dar că ea a reuşit s-o şteargă mai înainte.

— Sunt sigur că minte, spuse Nr. 2, trebuie să-l facem să vorbească!

J.P.O. Înţelese că nu-l căutau pe el şi regretă că se băgase în pubela aceea care mirosea groaznic.

— Dar fata? Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Nr. 1.

— A dispărut, barmanul afirmă că a oprit o maşină în faţa barului, sau că o maşină a oprit în faţa ei, nu ştie sigur.

— Aşa? spuse individul Nr. 1. Şi ce fel de maşină era?

— O „Simca" roz 1950, 45.000 km la bord, caroserie foarte sănătoasă, stare bună, 20.000 F negociabili.

— Păi era d'Horénoque! spuse Nr. 1. E-n regulă, o să avem timp să scotocim apartamentul.

Amândoi se avântară pe scară, iar J.P.O. ieşi din pubelă, cam clătinându-se pe picioare şi astupându-şi nasul. Băbuţa cu rucsacul scoase capul din ghereta portăresei:

— Ei bine, tinere, ai găsit ce căutai?

J.P.O., căruia nu i se mai spusese „tinere" de pe vremea primului său milion, îi adresă un surâs larg şi-i spuse că nu, din păcate, nu găsise nimic, dar că acum era absolut sigur că şoferul său ducea o viaţă dublă şi că era amestecat într-o afacere necurată.

— S-ar spune că a avut loc o crimă, făcu el, o crimă pasională la barul „Lutétia", caută pe cineva în imobil.

— E vorba de domnişoara Jenny, spuse bătrânica, tristă, mare nenorocire, doi morţi într-o singură zi!... Ea e viaţa dublă pe care o căutai?

Fără să ştie de ce, J.P.O. răspunse că da, pe ea o căuta, de mai mulţi ani, dintotdeauna...

— A trecut pe aici ca o furtună, pe la ora dejunului, ca să-şi ia corespondenţa, o maşină înspăimântătoare roz o aştepta în faţa casei, condusă de un filfizon de-a dreptul insuportabil!

— Ei şi?

— Nu era nimic interesant, doar o factură de la

E.D.F., cu adevărat foarte piperată. M-a îmbrăţişat, m-a rugat să decomand o întâlnire la „San Francisco”, dar n-am avut timp, şi apoi a plecat plângând. Săraca domnişoară Jenny! Mare ghinion, după ceea ce s-a întâmplat cu domnul Léo!

J.P.O. Îi mulţumi pentru toate aceste informaţii şi îi dădu în schimb o informaţie confidenţială referitoare la compania „O.P.A”. Deschise uşa şi ieşi în stradă. Georges dispăruse. Poate că era la barul „Lutétia”? J.P.O. se apropie de „Hispano-Suiza” şi constată că cheile erau în contact. Gata, o iau! murmură el în sinea lui, Georges o să creadă că a fost furată, asta o să-l înveţe minte să mai lase cheile!

Puse motorul în funcţiune, ieşi din garare şi, prudent, se angajă pe bulevardul Raspail. Nu era momentul să facă ceva ca să fie oprit, cu un cadavru în portbagaj. Nu făcuse nici două sute de metri, când telefonul începu să sune. Ridică receptorul cu mâna stângă.

— Alo, aş dori să vorbesc cu Germaine, dacă se poate…

Vocea era metalică, tranşantă şi se simţea cât de colo că nu avea niciun chef să stea de vorbă cu vreo Germaine. E o parolă, îşi spuse J.P.O., toate vieţile paralele se bazează pe parole, e un lucru foarte cunoscut! se întreba cum să agaţe peştele în cârligul undiţei, şi răspunse la întâmplare, imitând vocea şoferului:

— Ei bine! Germaine nu-i aici, a trebuit să meargă la mă-sa-mare care e foarte bolnavă, ca să-i ducă nişte cornuri, jurnalul şi o bucată de unt…

La celălalt capăt al firului, se produse o îndelungată tăcere, după care, vocea tună:

— Dumneata eşti, colonele? Crezi că ai ales momentul potrivit ca să faci pe nebunul?

J.P.O. promise că n-o va mai face şi-l întrebă care sunt ordinele.

— Ai veşti despre fată? întrebă vocea.

— Nu, răspunse J.P.O. I-am pierdut urma. Dar pornesc la „San Francisco”, o informaţie foarte serioasă m-a pus pe această pistă.

— Bine, răspunse vocea, fă tot ce crezi! Te sun peste douăzeci de minute la Frisco. Numele meu conspirativ o să fie Titi, am să întreb de Motan Mare.

— Am înţeles, Titi, aştept!

Sunt în plin roman de groază, îşi spuse J.P.O., şi se pare că Georges face într-adevăr parte din poliţia secretă! Regreta amarnic că îi plătise totdeauna amenzile de circulaţie, şi apăsă pe acceleraţie. Maşina zvâcni pe bulevardul La Tour-Maubourg. Începuse să cadă o ploaie măruntă, astfel că dădu drumul la ştergătoarele de parbriz, aruncând frecvente priviri în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni. Traversă podul Alma fără nicio dificultate şi se opri în faţă la „San Francisco”. Coborî din maşină, întinse portarului cheile ca să i-o parcheze şi se duse direct la bar. O orchestră braziliană făcea să se zguduie pereţii şi trebui să zbiere ca să se facă auzit.

— Chelner!

Chelnerul se apropie de el, intuind că va face o afacere bună. J.P.O. reprezenta tipicul individ cu bani.

— Da, domnule?

— Adu-mi un Pagnol 51 şi spune-mi ce caut aici.

Chelnerul îi servi băutura într-un pahar mare cu picior, după care scoase din buzunar un pachet de cărţi de joc. Întinse cărţile pe tejghea în trei rânduri, ridică una şi anunţă o damă.

— O femeie, domnule, văd o femeie şi o bancnotă verde care îşi schimbă stăpânul.

— Eşti sigur de asta? se răsti la el J.P.O.

— Absolut sigur, răspunse chelnerul, înainte de a face şcoala hotelieră am urmat studii serioase de cartomanţie.

J.P.O. scoase o bancnotă de o mie de dolari şi o puse cu grijă pe tejghea. Chelnerul începu să saliveze. Niciodată nu i se dăduse un bacşiş de o mie de dolari!

— Presupun, spuse el, că va trebui să găsesc femeia?

— Exact, spuse J.P.O., dar dispun de foarte puţine date. Se numeşte Jenny, asta-i tot ce ştiu. E frumoasă ca un Carpaccio şi nu-l suportă pe Alfred de Vigny. Nu-i uşor, ce zici?

Chelnerul ridică din umeri şi declară că toată afacerea era un joc pentru copii. Ridică microfonul de apel şi anunţă:

— Gura, nu se mai aude nimic! Este căutată Jenny, am spus: Jenny… Un domn foarte bine o aşteaptă, la bar, mulţumesc!

Închise microfonul şi înşfăcă dolarii. O tânără roşcată, îmbrăcată în roşu, se apropie de ei şi privirea i se încrucişă cu a lui J.P.O.

— Dumneavoastră sunteţi domnul foarte bine?

J.P.O. O privi foarte atent şi, în sinea lui, scoase un fluierat admirativ. Într-adevăr, roşcovana era superbă! Rapid, încercă să facă o comparaţie între ea şi Anne-Marie, partenera lui din acel moment. Această Jenny e cel puţin de trei ori mai frumoasă decât Anne-Marie, fără nicio îndoială. Dar, tot fără nicio îndoială, Anne-Marie e de două ori mai inteligentă. În schimb, cea de faţă e mult mai puţin pretenţioasă, dar nimeni nu o întrece pe Anne-Marie la preparatul clătitelor! îl apucă o uşoară ameţeală şi-i ceru băiatului să-i aducă un calculator.

Între timp, se prezentă: J.P.O., miliardar, amator de lichioruri şi de teorii tari.

— Aveţi cumva o teorie în privinţa Hazardului? întrebă el.

Sheila îi spuse că nu are o astfel de teorie dar că, prietena ei, Jenny, are una cu siguranţă, era specialitatea ei.

— Păi, atunci, nu sunteţi dumneavoastră Jenny!

— Nu, eu sunt Sheila, de miercuri sunt cea mai bună prietenă a ei, sper că asta nu-i o problemă!

O privi lung şi murmură că nu, nu era o problemă, s-ar fi putut foarte bine să o cheme şi pe ea tot Jenny, în fond, numele sunt doar o simplă convenţie, dar tare ar vrea să ştie unde poate fi găsită Jenny şi, mai ales, pentru ce motiv o caută şoferul lui.

Sheila îi mărturisi puţinul pe care-l cunoştea şi-i spuse că toate acestea puteau avea o oarecare legătură cu un anume Jérémy.

— Şi cu ce se ocupă acest Jérémy? întrebă J.P.O.

— Scrie piese de teatru şi, în plus de asta, îşi pune o mulţime de întrebări.

— Aşa! exclamă J.P.O., şi ce fel de întrebări îşi pune?

— Nu ştiu, spuse Sheila, ceva de felul: Cine sunt, încotro mă îndrept, a fi sau a nu fi şi alte asemenea lucruri, chestii de scriitor…

Niciodată J.P.O. nu îşi pusese astfel de întrebări, dar asta i se părea ceva interesant. *A fi* prezenta incontestabil unele avantaje, mai ales dimineaţa, după ce ai dormit bine şi te trezeşti în formă, dar şi *a nu fi* putea să fie util în anumite cazuri, de exemplu, când ai vărsat castronul cu supă în poala vecinei de la masă şi când ai prefera să fii în orice altă parte.

Câtva timp discutară despre folosul de a-ţi pune întrebări, natura întrebărilor de pus şi cel mai bun moment al zilei ca să le pui. Erau pe punctul să ajungă la un compromis, când o voce acoperi tumultul ambiant:

— Gura, nu se mai aude nimic! Titi îl caută pe Motan Mare!

J.P.O. se scuză şi se îndreptă spre cabina telefonică. Ridică receptorul şi imită iarăşi vocea lui Georges:

— Aici Titi, ascult!

— Dumneata eşti, colonele? Credeam că am spus foarte clar, eu sunt Titi şi dumneata eşti Motan Mare, m-ai înţeles?

J.P.O. Îl înjură în gând, apoi se scuză. De acord. Dar nu putea să nu remarce că de fiecare dată aceiaşi indivizi îşi asumă cel mai frumos rol!

— Colonele! reluă vocea, am noi ordine! O găseşti pe fată, o elimini, o pui în portbagajul „Hispano-Suizei”, lângă celălalt corp, şi dai foc, ca să pară o sinucidere, ai înţeles?

— O dublă sinucidere, într-un portbagaj de maşină?

— Acestea sunt ordinele! Am uitat, încearcă să recuperezi covorul, se pare că este de valoare. Instrucţiunile vin direct de la cine ştii, care a dezbătut îndelung aceste aspecte cu cine ştii, într-un mic restaurant din spatele Bastiliei.

J.P.O. Îl asigură că totul va fi aşa cum i s-a spus, apoi închise telefonul. O regăsi pe Sheila, tulburat, şi şocat. Georges, un ucigaş? îi povesti tinerei conversaţia telefonică pe care o avusese şi o întrebă ce ar face în locul lui. Aflând despre condamnarea prietenei ei, Jenny, Sheila deveni palidă ca propria ei moarte.

— Eu, spuse ea, pentru început, aş da imediat foc maşinii, astfel ca ei să creadă că treaba s-a făcut, şi ne-ar lăsa timp să o regăsim pe Jenny.

— Ai dreptate, spuse J.P.O. Mă voi ocupa de asta imediat: Vrei să vii cu mine?

Sheila nu ezită. Sigur că vine cu el. J.P.O. Îşi simţi deodată un suflet de aventurier. Luându-şi mâna lui Humphrey Bogart, se apropie de bar:

— Ascultă!

— Da, dom'le Bogart?

— Nu mă cunoşti, nu m-ai văzut niciodată, între a fi şi a nu fi, am ales a nu fi, ai înţeles?

— Da, dom'le Bogart, am înţeles, dom'le Bogart, nu v-am văzut niciodată, nici pe dumneavoastră, nici pe dânsa, nici pe Titi, nici pe Motan Mare. Nu ştiu nimic. Chiar şi pentru 10.000 de dolari rămân mut, să spun că aş începe să ezit pe la 20.000 de dolari, dar în niciun caz pentru mai puţini.

Am devenit un aventurier, îşi spuse J.P.O., asta riscă să mă coste scump, în mod sigur mult mai scump decât dacă m-aş duce la cinema. Suspină, îşi scoase portofelul şi-i strecură încă o bancnotă de o mie de dolari chelnerului. Apoi suflă în ţeava unui pistol Smith & Wesson imaginar şi o târî pe Sheila după el, mişcând din umeri. Portarul îi întinse cheile „Hispano-Suizei" şi se grăbi să deschidă portiera pentru Sheila.

— Unde mergem? întrebă J.P.O.

— Ştiu, spuse Sheila, mergem pe chei, acolo putem să-i dăm foc fără prea mulţi martori, apoi o împingem în Sena.

— Genial! murmură J.P.O.

Făcură înconjurul pieţei şi coborâră rampa care-i

ducea spre chei, oprindu-se la baza scărilor. Indianul părea să nu se fi urnit din micul său cerc însorit, iar Sheila îi făcu semn cu mâna.

J.P.O. O întrebă:

— Îl cunoşti pe străinul acesta?

— Da, e un prieten, m-a apărat de ploaie.

J.P.O. deschise portbagajul şi scoase de acolo, cu precauţie, covorul. Îl derulă şi descoperi corpul necunoscutului. Ochii bărbatului erau închişi, dar pe obrajii lui curgeau lacrimi. Plângea, aşa cum numai morţii ştiu să plângă, atunci când se simt prea singuri. Sheila clătină din cap: era prea îngrozitor, nu poţi lăsa pe cineva să plângă aşa, singur, în întuneric, asta nu se face! Ridică ochii şi privirea îi fu atrasă în mod irezistibil de indianul aflat la numai cincizeci de metri distanţă. Indianul! Cine ştia să oprească ploaia trebuia să ştie să oprească şi lacrimile. Îi făcu semn să se apropie, îl salută cu o mică reverenţă, apoi făcu prezentările:

— J.P.O., un miliardar, şi Indianul, un indian care e şi puţin lup.

Cei doi bărbaţi se salutară, şi Indianul îi întrebă dacă putea să-i ajute cu ceva.

— Dumneavoastră îi faceţi pe morţi să plângă? întrebă J.P.O.

— Da. Sufletul nu poate să vadă Lumea de Dincolo dacă nu se curăţă murdăriile care-i rămân în străfundul privirii.

— Şi mai durează mult?

— Nu, e pe terminate.

J.P.O. dădu din cap şi scoase o canistră. Îndepărtă pe toată lumea, scăpără un chibrit şi dădu foc maşinii. Automobilul se aprinse ca o torţă, iar Indianul execută un dans ritual al morţii, spunând cuvintele magice care trimit „Hispano-Suiza” în Ţara Marilor Preerii. J.P.O. Îi mulţumi, bombănind, era ataşat sentimental de acea macină.

— Păcat dat foc maşină 150.000 dolari! spuse indianul.

— Da, dar necesar, fratele meu! ripostă J.P.O. Tu

mulţumit să fii amestecat afacere murdară, poliţisto-politică?

Indianul făcu semn că nu şi îşi aprinse o ţigară Davidoff nr. 9, scoţând rotocoale de fum.

— Şi acum, întrebă Sheila, ce facem cu mortul?

J.P.O. atrase atenţia că mortul încetase să mai plângă, şi deci putea fi aruncat în Sena.

— Nu în Sena, spuse Indianul, mă ocup eu, îl veghez eu.

J.P.O. Îi mulţumi cu un nou mormăit şi îi oferi un cec de 50.000 de dolari, drept despăgubire. Cu multă demnitate, Indianul refuză, preferând banii lichizi; Sheila îi promise că-l vor suna în cursul serii la „Toarnă-Întruna" ca să ştie ce era nou, apoi îl conduse pe J.P.O. spre „Cârpa-Muiată".

Moartea, îşi spuse ea, simt moartea cum dă târcoale, cu imensa ei coasă. Mă caută pe mine, pe Jenny? Trebuie să plecăm, trebuie să părăsim acest loc…

Urcară la bordul vasului, iar ea puse motorul în funcţiune. Indianul îi făcu semn cu mâna, cu un gest foarte lent, ca şi când i-ar fi dat binecuvântarea.

J.P.O. Îşi spuse că viaţa lui se dăduse peste cap, iar Sheila îndreptă vasul spre Invalides.

Cadrul 13
ÎN ACEEAŞI ZI, LA SFÂRŞITUL DUPĂ-AMIEZII

Ora optsprezece: s-a sfârşit. Jenny nu va veni. „Caf Conc" se umplea de oameni fericiţi, în timp ce sufletul lui Jérémy urma calea inversă. Mă duc, îşi spuse el, să-mi înec amarul, făcând să-mi sară plombele cu un Nimier-Curaçao la o bombă din Halles! Nu trebuia să o las să plece cu nenorocitul ei de metrou de dimineaţă! Este numai vina mea, este vina mea, este vina mea…

Aşezat la bar, fixa fără nicio speranţă intrarea de la „Caf Conc". Lângă el, singur la o masă, un bătrânel semănând cu Leonardo da Vinci! mânca o porţie de cartofi

prăjiţi cu *ketchup.* Deodată, luă un cartof între degete şi-l aruncă în sus. Acesta, atingând plafonul, căzu în gura larg deschisă a câinelui său, un labrador la fel de bătrân ca şi stăpânul, care mişca din coadă, fredonând un cântec al Madonnei.

— Superb, spuse câinele, aş mai lua unul!

Conformându-se, bătrânul reuşi în mod impecabil să-i lanseze un nou cartof prăjit. Dintr-o sorbitură, Jérémy îşi goli paharul şi întrebă, cu interes:

— Genial câinele acesta, ce marcă este?

— Nu te ocupa de el, răspunse câinele, nu vorbeşte cu nimeni, nici cu oamenii, nici cu câinii, în plus, îi detestă pe străini.

— Eu nu sunt străin, mă numesc Jérémy, se prezentă Jérémy.

— Toată lumea e străină pentru restul lumii, spuse câinele. Eu mă numesc Nanar, iar el, Gabriel.

Făcu semn că i-ar plăcea să termine toţi cartofii prăjiţi cu *ketchup* şi găsi că este de datoria lui să precizeze:

— E ventriloc…

— A! Deci asta era! exclamă Jérémy.

— Ei da, spuse câinele, doar n-o să credeţi că există câini care vorbesc!

Jérémy rămase mut. Nu ştia ce să mai spună. I-ar fi plăcut.

— Puţin îmi pasă, conchise el, în orice caz, importante sunt cuvintele, gândurile, persoana care le spune contează mai puţin.

— Totuşi, spuse Nanar, şi oamenii sunt importanţi, ei luminează cuvintele din interior…

Jérémy medită. Oare oamenii sunt cei care luminează cuvintele, sau invers, cuvintele luminează oamenii? Sau e o falsă problemă, din moment ce e ridicată de un câine? Şi apoi, unde era Jenny? În realitate, numai dragostea este capabilă să lumineze ceva, cu sau fără cuvinte, dar ce putea să înţeleagă un câine din dragoste?

Prin intermediul stăpânului său, Nanar comandă un

desert, o tartă cu lămâie şi o porţie de spumă cu frişcă.

— Nanar, spuse Jérémy, nu ai vrea să facem împreună un tur prin Halles, să petrecem o noapte de pomină? Eu fac cinste!

— Nu, nu pot, trebuie să rămân cu el…

Ventrilocul înălţă capul şi-l fixă pe Jérémy cu un aer trist, ca şi când şi-ar fi cerut scuze.

— Păcat! spuse Jérémy, ne-am fi putut uita necazurile, mai ales că mă simt puţin cam singur…

— Toată lumea e singură, spuse Nanar sentenţios. chiar şi atunci când eşti în doi.

Jérémy se sculă şi-şi luă rămas-bun. Trebuia să plece. Se îndreptă spre ieşire, salutându-i pe magicieni, şi se urcă în *side-car*-ul său amfibie. O luă la stânga ca să ajungă la Sena, unde îşi parcase maşina, şi se hotărî să se întoarcă acasă. Cine ştie? Poate că Jenny îl sunase între timp.

Nu îi trebuiră decât zece minute ca să ajungă acasă, iar N'Gom îl întâmpină aşa cum numai el ştia să o. facă, fără un cuvânt dar cu un Diabolo-Proust dublu, pe o tavă. Jérémy verifică dacă nu are vreun mesaj pe automatul telefonic, apoi se închise în birou. Ordinatorul începu să funcţioneze fără probleme, iar el scoase un oftat de uşurare: în sfârşit, ceva mergea! Poate că Arthur îl va ajuta să o găsească pe Jenny.

— Bună, Arthur.

Salut, bătrâne!

— Ce mai faci?

— Dar tu, stâlp de cârciumă?

Jérémy ridică din sprâncene şi se uită atent la claviatură. Evident, era apăsat butonul „Familiar”. Programă „Respect” şi o luă de la capăt:

— Bună, Arthur.

— Bună ziua, domnule!

— Arthur, spuse Jérémy, fiasco total, Jenny a dispărut!

Arthur se făcu a nu fi auzit. Totuşi, Jérémy avu impresia că ezită să vorbească. Mac răbufni, declarând că nu poate răspunde decât la o singură întrebare precisă.

Jérémy ceru:

— Arthur, dă-mi lista tuturor detectivilor care locuiesc prin apropiere!

— Detectivi de stat sau particulari?

Jérémy reflectă puţin. Bineînţeles că detectivii de stat erau mai puţin costisitori, dar el avea nevoie de eficienţă. Şi de discreţie.

— Particulari.

În arondismentul lor erau doisprezece detectivi particulari, iar el îl alese pe primul de pe listă, un oarecare Bertrand Borowitch – urmăriri de orice fel, chiar şi din cele neplăcute. Formă numărul, şi o voce neplăcută îi răsună în ureche:

— De acord, nu sunt aici, dar dumneavoastră sunteţi sigur că sunteţi? În orice caz, aţi sunat la Bertrand Borowitch, caută-tot, găseşte-tot. Nu-i nevoie să vă lăsaţi numele şi adresa, ştiu deja cine sunteţi, de ce mă căutaţi şi cât vă va costa. Scump, dacă doriţi să o ştiţi de la mine.

Voi fi în faţa casei dumneavoastră într-un sfert de oră, port ochelari de soare, un impermeabil cauciucat, o pălărie Borsalino şi, sub braţ, *Un anotimp în infern* – versiune originală. Terminat.

Jérémy se întoarse spre Arthur, vizibil impresionat.

— Nu-i rău deloc, nu?

Arthur aprobă, atâta tot. Jérémy suspină. Mac-ul lui continua să mai aibă stări sufleteşti.

— Arthur, ce s-a întâmplat?

— Domnule, trebuie să vă vorbesc, nu v-am spus totul în privinţa tinerei şi a întâlnirii de aseară, de la teatru. Domnişoara era urmărită.

— Urmărită?

— Da, de Extrapol. S-a emis un mandat de arestare pe numele ei, afacerea fiind clasată cu „Ultra Secret”.

Uluit, Jérémy se lăsă să cadă pe scaun. Jenny urmărită, Ultra Secret! Era la fel de incredibil ca o deschidere G 2-G4 cu albele, sau ca un poem pornografic de Claudel! Se postă în faţa lui Arthur şi întrebă sec:

— Arthur, ştiai toate astea când m-ai trimis la

întâlnire?

— Da.

— De ce ai făcut-o? Şi acum, de ce mi-o spui?

— Am fost forţat, spuse Arthur. Totul a început ca un joc, am fost programaţi ca să punem la punct întâlniri între anumite persoane, ni s-a spus doar că era vorba de un test pentru un nou program numit „Destin”. Astăzi mi-am dat seama că au mers prea departe, nu pot să mai continui, trebuie să mă spovedesc ca să-mi salvez sufletul.

— Ia te uită! exclamă Jérémy. Acum şi ordinatoarele au suflet?

— Este opţional, răspunse Arthur, îl poţi primi după trei ani, la sfârşitul perioadei de garanţie, şi asta, pentru mine, o să aibă loc săptămâna viitoare.

Jérémy mârâi. Un suflet! Era chiar momentul potrivit! Cu o lovitură de picior furioasă deconectă ordinatorul, făcând priza praf, apoi plecă, trântind uşa biroului după el. Coborî în grabă scările, traversă, alergând, parcul, şi, prin grilajul gardului, examină cu atenţie strada. Detectivul particular era punctual. Jérémy îl recunoscu uşor din cauza pălăriei tiroleze, a canadienei uzate şi a ediţiei de buzunar *Iubiri galbene* de Corbière. Omul se plimba fluierând partea *Cantabile* pentru pian şi vioară în Re major Opus 17 de Niccolò Paganini, în versiunea interpretată de Oistrah şi Zerţalova. Cât profesionalism, îşi spuse Jérémy, omul acesta are cu siguranţă arta de a-şi şterge urmele. Deschise poarta, traversă bulevardul şi-l abordă:

— Bineînţeles, sunteţi Bertrand Borowitch, nu?

Omul scoase din buzunar un pachet de treizeci şi două de cărţi pe care le desfăcu în formă de evantai.

— Alegeţi una, la întâmplare, nu are importanţă care.

Jérémy o alese pe cea din mijloc şi o examină. Era o carte de identitate în stare bună, iar fotografia, clară, îl arăta pe Betrand Borowitch. I-o înapoie şi-l felicită. Detectivul îşi strânse cărţile, destul de mulţumit de impresia pe care o făcuse.

— Da, spuse el, de astă dată este vorba despre „Banda Neagră”. De obicei, o reuşesc destul de bine.

Cunosc şi „Omul care trece prin zid”, „Omida inversată” şi „Mistigri”, vreţi să vă demonstrez?

Jérémy îi spuse că ar fi fost încântat, dar acum nu era timp, avea o urgenţă. Îi propuse să meargă la cafeneaua din colţ, să bea ceva şi să discute despre afacere. Detectivul acceptă, şi se duseră pe terasa de la „Sully”. Era încă destul de cald şi mulţi consumatori se instalaseră pe terasă, ca să privească în voie maşinile pompierilor care mergeau să-şi facă plinul în lacul din Bois de Boulogne. Jérémy comandă pentru el o halbă de bere, iar pentru Bertrand Borowitch o îngheţată de vanilie.

— Rimbaud a înţeles totul, spuse detectivul, adevărata viaţă e în altă parte, de aceea s-a retras în Abisinia, să-şi facă rost de ceva bani şi să călătorească. Dumneavoastră aţi fost în Abisinia?

— Nu, răspunse Jérémy, adevărata mea viaţă e alături de Jenny, oriunde ne-am găsi, la Anvers, Paris sau în Abisinia, puţin îmi pasă!

— Dacă puţin vă pasă, de ce m-aţi chemat?

— De-aia, se enervă Jérémy, adevărata viaţă este în altă parte, şi, în cazul meu, nu reuşesc să pun mâna pe ea, duc o viaţă falsă de când am pierdut-o pe ea, o caut pretutindeni şi dau peste Celălalt, porcăria de automat, e infernul pe pământ, Jenny a dispărut şi trebuie să fac lumină în această afacere.

Bertrand îi atrase atenţia că nimeni, nici chiar el, nu poate cunoaşte întregul adevăr. Uneori poţi cunoaşte o parte din el, dar aceasta nu-i totdeauna suficient. Atunci, trebuie găsită persoana care posedă cealaltă parte, ceea ce necesită mult timp. Sau o miză imensă.

Jérémy îi spuse că puţin îi pasă. de mijloacele folosite, el o dorea pe Jenny, punct. Bertrand Borowitch, foarte profesional, scoase un carneţel jerpelit şi un chiştoc de creion:

— Spuneţi-mi totul, care e deci problema dumneavoastră?

Din lipsă de canapea pentru psihanaliză, Jérémy se lungi pe două fotolii de paie împletite, închise ochii şi oftă:

— V-am spus-o, nu mai ajung s-o văd!

— S-o vedeţi aşa cum este sau cum ar trebui să fie?

Jérémy îl prinse de guler şi-l scutură puternic, spunând rar şi apăsat:

— S-o văd, pur şi simplu!

Bertrand Borowitch se desfăcu din strânsoare şi-i spuse că a vedea pe cineva pur şi simplu este ceva foarte complicat.

— A vedea pe cineva pur şi simplu, continuă el, este probabil unul dintre cele mai dificile lucruri din lume, după apărarea „Falkbeer” a regelui la şah şi chiar înaintea triplului salt înapoi.

Câteva momente păru că meditează asupra complexităţii lumii, apoi se decise cu adevărat să ia afacerea în mână.

— Bine, deci, numele, adresa, telefonul, vicii ascunse, profesia, situaţia contului bancar, numărul de înmatriculare al maşinii, păcate capitale, numărul fraţilor şi surorilor, marca frigiderului, şi repede!

Jérémy răspunse fără cea mai mică ezitare şi constată că, la rubrica „profesie”, celălalt tresări.

— Scriitor, asta-i o meserie? Sunteţi plătit pentru asta?

Jérémy trebui să recunoască faptul că, de multe ori, trebuia să plătească el, dar fără îndoială era o profesie.

— Şi de ce scriu oamenii? întrebă Bertrand Borowitch. Întotdeauna mi-am pus această întrebare.

— Scriu, spuse Jérémy, ca să mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

— Ei bine, asta înseamnă că avem aceeaşi meserie! exclamă Borowitch.

Se aruncară unul în braţele celuilalt şi analizară împreună diferenţele fundamentale între lucrurile care îi privesc şi cele pe care le privesc. Comparară, şansele dintre Lille şi Racing în campionatul Franţei, apoi, înainte de a fi epuizat subiectul, se întrebară despre viitorul romanului. Jérémy îi mărturisi lui Bertrand că îi era foarte greu să şi-l termine pe al său.

— Un bun roman, spuse Bertrand sentenţios, e un roman care se termină cu bine.

Îi povesti lui Jérémy subiectul ultimului roman pe care-l citise, un roman care se termina cu bine, mai ales pentru editor, care vânduse peste o sută douăzeci de mii de exemplare în numai două săptămâni.

— Cum se numeşte? întrebă Jérémy, nu fără gelozie.

— *Cum să slăbeşti descoperind comoara Templierilor.*

Jérémy făcu o grimasă. Lecturile lui Bertrand i se păreau puţin cam suspecte.

— Bine, i-o reteză el, ce facem cu Jenny?

— O iubeşti chiar atât de mult?

— O iubesc, spuse Jérémy, ca 9, 7 secunde la suta de metri, ca zece mii de poezii, ca nota 18/20 la bacalaureat, ca acele treizeci şi şapte de filme ale lui Godard la un loc.

Bertrand remarcă faptul că era mult, dar cu toate acestea lipsea o anumită precizie.

— Dar pe scara Richter, cât de mult o iubeşti? întrebă el.

Jérémy nu ezită, o iubea de gradul doisprezece la epicentru.

Auzind această afirmaţie, toţi consumatorii aflaţi pe terasă tăcură brusc, îngheţaţi de frică. O tăcere absolută domni timp de câteva secunde. Cei mai puternici dintre ei iubeau de gradul cinci, cel mult şase, iar gândul la o iubire de gradul doisprezece îi ţintuia pe scaune, de spaimă şi invidie. Bertrand se urcă pe masă şi întrebă asistenţa:

— Toţi cei care consideră că Jérémy o iubeşte pe Jenny prea mult să ridice mâna.

Într-o mişcare unitară, toate mâinile se ridicară, cu excepţia uneia, a unui bătrânel puţin cam surd, care făcuse războiul din 14 – 18 şi o confunda pe Jenny cu patria.

— Vezi, Jérémy, suspină Bertrand, e prea mult, de asta a plecat, o sperii cu iubirea ta nebunească.

— Crezi că totul s-a terminat? întrebă Jérémy. Că femeile ne iubesc doar în stadiul promisiunilor? Şi că fug, când le reţinem?

— Cine, promisiunile sau femeile?

— Amândouă…

Conştient de panta vertiginoasă pe care aluneca Jérémy, Bertrand îl sfătui să meargă acasă şi să se culce. Jérémy clătină din cap şi-i spuse că nu vrea să meargă la culcare. Rămâne cu el până când o vor regăsi pe Jenny. Bertrand ridică din umeri şi dădu semnalul de plecare. De acord. În fond, el plătea, el comanda. La trecerea lor, bătrânelul din 14 – 18 bombăni:

— Tineret degenerat! Mă faceţi să râd cu dragostea voastră şi cu Richterul vostru. Nu ştiţi ce înseamnă gradul zece când eşti sub obuzele inamice, asta cred că v-ar mai: aduce minţile în cap. Da, ce vă trebuie vouă este un război zdravăn!

— Şi de ce. neapărat, zdravăn? întrebă Jérémy. De ce nu unul mai slab?

Bătrânelul încasă. Obiecţia era corectă.

— Fiindcă, spuse el după un scurt moment de gândire, fiindcă un război zdravăn este un război în care te baţi la sânge, dar pe care, până la urmă, îl câştigi. În timp ce un război slab e un război în care te baţi tot atât, dar, în plus, îl mai şi pierzi! Doar nu vă aşteptaţi să vă doresc un război pe care să-l pierdeţi!

Îi mulţumiră pentru explicaţii, după care Jérémy îl întrebă pe însoţitorul său cum intenţionează să o găsească pe Jenny.

Bertrand îi mărturisi că avea un secret, o metodă infailibilă: o parte rugăciune, o parte intuiţie iar a treia parte, hazard. Nemaiţinând cont de nişte relaţii pe care le avea la primărie.

— *O.K.,* mergem? întrebă Jérémy.

— Mergem, spuse Bertrand.

Opriră un taxi şi dădură adresa unde locuia Jenny Trebuia să înceapă de undeva.

Cadrul 14
ÎN ACEEAŞI ZI, LA SFÂRŞITUL DUPĂ-AMIEZII

Georges ieşi de la „Lutétia” uşor ameţit. Interogatoriul luat barmanului durase cam mult, iar el rezista destul de greu sticlelor din baruri. În faţa intrării oamenii lui stăteau de pază. Îl salutară cu braţele întinse.

— La ordinele dumneavoastră, domn colonel!

Georges făcu un mic semn amical şi, cu ochii, căută „Hispano-Suiza”. Fir-ar să fie! A dispărut! reveni alergând la hotel şi întrebă de un telefon. Trebuia neapărat să prevină Extrapolul, maşina conţinea prea multe secrete.

Cu înfrigurare, formă numărul confidenţial al Cartierului General şi dădu peste automat:

— Bună ziua, sunteţi în legătură cu un automat telefonic. După semnalul sonor, daţi-i drumul! înaltă tensiune! O să fie tabu!

Georges dădu din cap, cuprins de milă. Ce manie aveau şi ăştia cu mesajele lor codificate! îşi comunică numărul de înmatriculare la Extrapol şi numărul la care putea fi sunat. Apoi închise şi aşteptă timp de câteva minute. Foarte curând, telefonul sună.

— Alo? spuse Georges.

— Alo, dumneata eşti, colonele? Ascultă, nu-mi prea place să mă repet. Te-am rugat să mă suni din partea lui Motan Mare, înţelegi ce spun?

— Motan Mare? Ce motan mare?

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Se reflecta.

— Colonele?

— Da!

— Care sunt ultimele instrucţiuni pe care ţi le-am dat?

Georges începu să-şi scormonească memoria. Vorbise cu el după-amiază, după întâlnirea din piaţă, dar nu-şi mai aducea foarte bine aminte. Nu fuseseră cu adevărat nişte ordine, erau nişte simple recomandări, nu? Ah, da! Să facă în aşa fel încât d’Horénoque să nu rateze misiunea! Cam aşa ceva…

— Dar acum câteva minute?

— Când, acum câteva minute? întrebă Georges uimit.

La celălalt capăt al firului, tăcerea se prelungi ceva

mai mult. Apoi, vocea şuieră. În mod bizar, Georges simţi că în aer pluteşte un fel de ameninţare.

— Unde eşti în acest moment?

— La „Lutétia”, tocmai am terminat interogatoriul barmanului şi am constatat că „Hispano” a dispărut.

— Foarte bine, nu te mişti de acolo, îţi trimit întăriri, afacerea e mult prea importantă! Iar dumneata treci pe la Cartierul General înainte de miezul nopţii.

Auzind aceste cuvinte, Georges se înfioră. Ceva nu era în regulă. Din surse sigure ştia că niciun agent nu ieşise vreodată viu de la Cartierul General. Nimeni nu ştia unde se află. Puteai intra, dar de ieşit nu mai ieşeai niciodată. În mod sigur, dintr-un motiv care lui îi scăpa, Cartierul General îi dorea pielea. Trebuia să se evapore, şi asta cât mai curând posibil!

Puse telefonul pe tejghea, fără a-l mai închide, şi se năpusti în stradă. Oamenii lui erau acolo, morfolind în gură gumele de mestecat. Georges le ceru să închidă ochii şi să numere până la o sută, timp în care el să se poată ascunde – era unul din jocurile care lor le plăcea la nebunie. Făcu semn unui taxi şi se instală pe bancheta din spate, în timp ce ei abia ajunseseră la 45. Dădu adresa Castelului, îşi prezentă permisul de scutire de povestire şi se adânci în fotoliu ca să poată reflecta în voie.

Ajuns la Castel, constată că nu era acolo nici „Hispano-Suiza”, nici J.P.O. Recuperă câteva dosare importante, făcu un tur rapid al casei pentru a se convinge că nu este nimeni, apoi îşi scoase bricheta „Zippe” de aur. O ultimă privire, după care dădu foc perdelelor din salon. Nu trebuia să lase nicio urmă în spatele lui. În câteva minute, focul cuprinse întregul etaj, apoi întreaga casă, iar el se salvă pe la subsol. Cu un pic de noroc, focul avea să se întindă şi la miliardarii învecinaţi. Pe bulevardul Pereire, se intersectă cu maşinile de pompieri ale companiei „Blue Raid As”, societate particulară care funcţiona de câţiva ani cu mare succes. Fără a-şi grăbi pasul, se îndreptă spre Ternes, de fapt încântat că-şi va schimba modul de viaţă.

Va trebui, îşi spuse Georges, să-mi schimb, în mod radical, capul. O luă pe strada Fourcroy şi reperă o frizerie cu o reducere de preţuri pentru tunsoarea de iarnă. Cu un aer foarte hotărât, intră şi comandă perciuni, o cărare la mijloc şi cârlionţi la ceafă. Frizerul, iritat, făcu totul din vârful degetelor. Nu prea era specialitatea casei.

— Ai mers vreodată până în fundul lucrurilor? întrebă Georges pentru a face conversaţie.

— Nu, răspunse celălalt cu o figură surprinsă.

— Ai dreptate, continuă Georges. În realitate, lucrurile se aseamănă cu o mlaştină din Sologne, la suprafaţă totul este foarte frumos, dar la fund s-a depus nămolul…

— Mie, spuse frizerul, îmi plac lucrurile clare! Îmi plac: tunsoarea militară, mustăţile bine tăiate, aspectul 14 Iulie, părul perfect netezit, asta e.

De formă, Georges încercă să ia apărarea haosului ca formă generatoare de creativitate. În faţa tăcerii interlocutorului său, nu insistă prea mult. Toţi frizerii sunt informatori, lucru binecunoscut, ca şi taximetriştii şi barmanii.

— Ai dreptate, spuse, pe un ton mai fals ca o fisă falsă, totul trebuie să fie clar, bine făcut, cu urechile degajate. Nu ne trebuie străini… Să avem grija de ograda noastră şi ceafa să fie bine rasă!

— Totuşi, spuse celălalt, o să aveţi o alură cam ciudată, cu atâţia cârlionţi pe ceafă!

— E o chestie de moment, dragul meu, doar de moment. Îmi confecţionez un cap de anarhist, ca să dau o raită pe Magistrala Periferică.

Frizerul păru uşurat. Va să zică, asta era! îi potrivi cu minuţiozitate perciunii, cărarea la mijloc şi cârlionţii de la ceafă. Apoi se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

— E adevărat tot ce se spune despre Periferică?

— Ce anume?

— Ei bine, poveştile că acolo poţi să trăieşti tot ce-ţi doreşti, să trăieşti o altă viaţă…

— Aşa se pare, spuse Georges. Se pare că la intrare

îţi pui o dorinţă, odată cu biletul, şi gata, hop! ai plecat într-o altă viaţă…

— M-aş duce şi eu, murmură celălalt. Evident, mai este şi cucoana mea… Nu-s foarte sigur că ar fi de acord, mai ales că n-am avea aceleaşi dorinţe! Dumneavoastră mergeţi acolo singur?

Georges avu dezagreabila impresie că înfumuratul depăşea atribuţiile frizerului şi îi răspunse pe un ton sec, în timp ce acesta îi dădea cu parfum în jurul urechilor:

— Nu, suntem şase. Eu sunt al doilea comandant, am gradul de locotenent, suntem un comando de infiltraţie, în imersie totală! Dar te rog să nu spui nimănui, nici chiar cucoanei dumitale. Sunt de la Extrapol, s-a înţeles?

— S-a înţeles, domnule locotenent!

— Cât îţi datorez?

— E gratuit, domnule locotenent! Cei de la Extrapol sunt totdeauna bineveniţi la noi!

Georges îl trase afectuos de ureche:

— Frizerule! spuse el, sunt foarte mulţumit de dumneata. Continuă să-ţi practici meseria, şi ţara asta frumoasă va fi totdeauna bine păzită. Rămâi cu bine, soldat al patriei!

— Mergeţi sănătos, domnule locotenent, şi nu uitaţi că puteţi reveni oricând!

Contează pe asta! murmură Georges părăsind frizeria. Se privi în oglindă şi nu se recunoscu. Se simţea uşurat. În aşteptarea orei de deschidere a Magistralei Periferice, se hotărî să-şi sfârşească ziua vizitând Parisul într-un autocar cu turişti japonezi. Poate că acolo ar fi în cea mai mare siguranţă!

Cadrul 15
ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jérémie se trezi pe treptele unei scări. Era cald şi bine. Un indian îl privea pufăind liniştit dintr-o „Davidoff”. În rest, părea că supraveghează cu coada ochiului carcasa

calcinată a unei maşini mari care mai fumega încă. Indianul îşi duse mâna la frunte şi spuse: „hei”.

Neştiind unde este şi nedorind să comită vreo gafă, Jérémie îşi duse şi el mâna la frunte şi spuse un „hei!” timid. Se simţea slăbit, ca de vată, iar Indianul dădea impresia că ieşise dintr-un nor.

Se frecă la ochi şi încercă să-şi facă ordine în idei. Ceva deosebit se petrecuse, dar ce anume? Oricât încerca să-şi amintească, memoria i se izbea de un bloc de beton! Şi de o lumină mai puternică decât o sută de sori.

Un perete, gândi el, sunt în faţa unui perete. Şi vin din spate, din cealaltă parte a peretelui!

— Poftim? întrebă Indianul.

— Nu, nimic, spuneam doar că trebuie să trec în partea cealaltă.

— În partea cealaltă a cui? întrebă Indianul.

— A zidului.

Indianul rămase ca de piatră. Lui Jérémie i s-a părut că distinge în privirile lui, prea albastre, un licăr de amuzament.

— De cealaltă parte a zidului, spuse Indianul, nu este altceva decât tot zidul acesta, văzut din partea cealaltă. Asta căutaţi?

— Dar de acolo vin, sunt sigur, nu văd de ce nu m-aş întoarce acolo! insistă Jérémie.

— Poate că-i un sens unic, obiectă Indianul.

Jérémie încercă să-şi aducă aminte, totul era foarte departe şi, în acelaşi timp, atât de aproape…

— Credeţi în Marele Zeflemitor? întrebă el brusc.

— Da, spuse Indianul. Singura problemă e că el nu crede în noi.

Jérémie clătină din cap. Acum îşi aducea aminte, şedea aşezat pe terasa unui bar, într-o grădină imensă, un loc superb, interzis copiilor şi câinilor, toată lumea părea fericită, îngeri zburau de la o masă la alta distribuind oranjade, era frumos, foarte frumos…

— E un vis, credeţi-mă, spuse Indianul şi bătu din palme.

Imediat, visul dispăru, iar Jérémie se simţi atras într-un vârtej ameţitor. Prin amintire îi trecu imaginea unei tinere cu un revolver în mână. Jenny! Barul „Lutétia”! îşi duse mâna la inimă şi îşi căută portofelul în buzunarul interior. I se păru că acesta e anormal de umflat. Îl deschise cu nerăbdare şi descoperi înăuntru un glonţ de calibru mic. Traversase pielea portofelului şi se înfipsese în cărţile de credit.

— Calibrul 6, 35, spuse Indianul, portofelul v-a salvat viaţa. Cum se simte Omul Alb?

Jérémie îi făcu semn că totul e în regulă şi-l întrebă, la rândul lui, ce căuta acolo. Indianul îl lămuri că împuşcătura din dreptul inimii l-a adus într-o stare de inconştienţă ca în urma unui pumn şi că a fost luat drept mort. Pe de altă parte, el însuşi s-a considerat mort, şi a întrezărit un colţ din Marile Preerii, un fragment din Lumea de Apoi, asta i se părea acum visul din partea cealaltă a zidului, care îl năucea. Îl rugă apoi pe Jérémie să-l ajute să împingă epava în Sena, şi făcu să plouă trei metri pe trei în zona unde arsese maşina, ca să şteargă orice urmă. Totul dură mai puţin de zece minute, după care Indianul îşi strânse lucrurile.

— Trebuie să plec, spuse el, sunt aşteptat înainte de căderea nopţii în Curtea Miracolelor şi trebuie să-i dau de mâncare lui Ouroboros. În locul dumitale, aş merge să iau un mic Labiche-Fraise şi apoi m-aş vârî într-un aşternut curat.

— Am să mă gândesc la asta, spuse Jérémie, mulţumesc pentru tot!

— Hei! spuse Indianul, ridicând mâna. Tu oricând binevenit, cu apă de foc vârstă doisprezece ani sau şampanie Moët, dacă este posibil. Iată cartea mea de vizită!

Spunând acestea, îi întinse o carte de vizită, bătu din palme şi dispăru brusc, parcă volatilizat. Ciudat individ, îşi spuse Jérémie, avea aerul că ştie mult mai multe decât dorea să spună despre cealaltă parte a zidului.

Timp de vreo zece minute merse de-a lungul cheiului,

după care se hotărî să urmeze sfatul Indianului. Urcă scările, traversa piaţa Alma şi o luă pe bulevardul Montaigne, în căutarea unui bar cât mai plăcut. La capătul bulevardului, în mijlocul giratoriului de la Champs-Élysée, un liber-cugetător al străzilor, aşezat turceşte, medita într-un fel de cutie de pantofi. Jérémie, căruia îi era greu să-şi pună ideile în ordine, se gândi că nu ar fi rău să-şi cumpere una sau două. Se apropie de el şi-l întrebă:

— Cât costă o idee?

— Aveţi de ales… Am idei elevate, de cincizeci de franci, idei libertine, de cincisprezece franci, idei angajate, de treizeci, sau idei de zece. Pot să vi le ofer sub formă de aforism, de maximă, de sentinţă, de zicătoare, de dicton, sau de proverb.

— Şi pentru o idee profundă, bine ancorată, care ar putea fi amortizată în mai mulţi ani, cât ceri?

— Pentru dumneavoastră, 450 de franci!

— Sunteţi foarte amabil, dar nu am bani la mine!

— N-aveţi nici carte de credit, nici lichizi, nici cecuri?

— Nimic, absolut nimic!

— În acest caz, spuse liber-cugetătorul, nu pot face nimic pentru dumneavoastră. Dacă dai o idee gratuit, devine imediat un gând rău, asta-i lege.

Zgârciobul, îşi spuse Jérémie, îndepărtându-se pe strada Ponthieu. N-avea decât să şi le păstreze, ideile lui învechite! Încercă să şi le adune pe ale sale, se îndreptă spre Saint-Philippedu-Roule, Jérémy, „Lutétia”, Jenny: bineînţeles că ea îl luase drept fratele lui geamăn! Şi, cum era prost dispusă, a tras în el. O tigroaică. Trebuie neapărat să-l găsească pe Jérémy ca să-l prevină. Intră într-o cabină telefonică şi formă numărul lui. Nu răspunse decât automatul. După semnalul sonor, îşi lăsă mesajul:

— Jérémy, sunt eu, Jérémie… Trebuie să-ţi vorbesc, mi s-a întâmplat un lucru deosebit, cred că am trecut de cealaltă parte a zidului, pentru câteva momente, asta ar putea să te intereseze pentru viitorul tău roman. În orice caz, fii foarte atent, fata asta e periculoasă, am să te mai chem neapărat, salut!

Puse receptorul la loc şi ieşi din cabină. Niciun taxi la orizont. Străzile erau straniu de goale. Se decise să mai meargă puţin pe jos, şi se îndreptă spre Concorde. Un vechi autobuz A.Z. trecu pe lângă el ca vântul, cu peste o sută douăzeci pe oră, în afara culoarului rezervat. Jérémie îl urmări cu privirea, apoi traversă piaţa. Trecu prin faţa Camerei Deputaţilor, urcă bulevardul Saint-Germain, apoi o luă pe strada Bac, până la „Garbo's", unul dintre barurile lui preferate. Se aşeză la bar şi comandă un Grimm's nr. 1. Alături de el, un individ care semăna uimitor cu Marcel Proust, cu cărare la mijloc şi cârlionţi la ceafă, îi oferi o mini-havană şi-i ceru un foc.

— Ce prostie, spuse individul, am avut o brichetă superbă pe care am pierdut-o într-un incendiu.

Jérémie se scotoci prin buzunare. Nici urmă de chibrit, în schimb dădu peste un carneţel verde care îl lăsă perplex.

— Ia te uită! Ce-i asta? murmură el.

Vecinul se aplecă asupra lui, ridicând din sprâncene. Un carneţel verde! Ce coincidenţă! îi mărturisi lui Jérémie că toate poliţiile din lume erau în căutarea unui astfel de carnet, un carnet de o valoare inestimabilă.

— Da? întrebă Jérémie. Şi pentru ce, mă rog?

Bărbatul îşi apropie scaunul de el şi-i mărturisi cu voce scăzută:

— Secret. Se pare că în el se află *De* ce-ul, *Cum*-ul tuturor lucrurilor. Jérémie dădu afirmativ din cap. Înţelegea de ce toată lumea dorea să pună mâna pe el. Îl deschise şi încercă să înţeleagă ce scria în el. Era plin de reţete de bucătărie şi abrevieri esoterice, de tipul: 30 g. Br. Burd. sau 12 Apă Mi. Nimic interesant, la o primă vedere. Semăna foarte bine cu un obişnuit carnet pentru cumpărături.

— Mă numesc Georges, îi spuse vecinul întinzându-i mâna.

Jérémie îi dădu carneţelul verde şi se prezentă la rândul său. Individul cercetă carneţelul pagină cu pagină, îl întoarse pe toate părţile şi apoi îl întrebă pe Jérémie:

— Pot să-l dezmembrez?

Intrigat, Jérémie îi făcu semn că da. Bărbatul ceru un cuţit şi începu să desfacă coperta. De sub ea, scoase o minusculă baterie electronică, puţin mai mare decât o gămălie de ac.

— Iată, spuse el triumfător, totul este aici! Nu ştiu cum v-aţi procurat acest carnet, dar pot să vă spun că aţi câştigat lozul cel mare!

Jérémie se uită la baterie cu un aer de îndoială. Asta să fi fost marea descoperire? Să fi fost acolo înăuntru un secret?

— Ce facem acum? întrebă el tulburat.

Vecinul său ridică din umerii Facă ce-o dori, nu mai era problema lui. Singurul lucru pe care îl dorea el acum era să-şi schimbe viaţa, să uite de Extrapol şi să dea o raită pe Periferică.

— Credeţi că în bateria asta se găseşte şi mijlocul de a ajunge de partea cealaltă a zidului? întrebă Jérémie cu timiditate.

— Cine ştie? spuse Georges. Încercaţi şi veţi vedea!

Jérémie luă un pai şi începu să soarbă cu zgomot ultimele picături de Grimm’s nr. 1. Celălalt rămase tăcut. Aspiră alcoolul până la ultima picătură şi îşi privi vecinul pe furiş.

— Eu, spuse el, am fost de cealaltă parte a zidului.

— Adevărat? spuse Georges, dând impresia că acest lucru îl interesa. Şi cum e acolo?

— Extra! O mulţime de flori! Seamănă puţin cu parcul de la Bagatelle, dar fără puştimea care joacă fotbal…

— Dar cum aţi ajuns acolo? întrebă Georges.

— Din întâmplare, în barul „Lutétia”. Am primit un glonţ. În regiunea inimii şi am fost proiectat într-un fel de tunel, un tunel ce se învârtea în jurul propriei axe… M-am învârtit, m-am învârtit, şi apoi, dintr-odată, a apărut o lumină albă.

Georges căzu pe gânduri. Ceea ce povestea Jérémie se asemăna foarte mult cu ceea ce se petrecea pe

Magistrala Periferică. Tunelul care se învârtea. Lumina albă, ca o dorinţă înălţătoare care se realiza. Se abţinu însă să vorbească.

— Şi acum, ce facem? întrebă Jérémie.

— Vă iau cu mine, spuse Georges. Păstrăm bateria şi o vindem cui oferă mai mult, există o mulţime de indivizi care se interesează de ea, dumneavoastră nu cunoaşteţi pe nimeni?

— Ba da, spuse Jérémie. Un Indian care poate să aducă ploaia şi soarele. Cred că l-ar interesa. În plus, am şi o datorie faţă de el.

— Bine, spuse Georges, daţi-o Indianului. Apoi veniţi peste o oră, în piaţa Denfert-Rochereau, sub Leu. Dăm o raită pe Periferică. De acord? La reprezentaţia de la ora douăzeci şi două?

— De acord, spuse Jérémie, la reprezentaţia de la ora douăzeci şi două!

Jérémie îi surâse şi privi micuţa baterie. Da, o va oferi Indianului, i-o datora. În plus, cine ştie, poate că l-ar ajuta să treacă de partea cealaltă a zidului.

Închise ochii şi începu să viseze.

Cadrul 16
ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jenny se întinse şi îl privi cu ostilitate pe partenerul ei de o oră, care dormea, cu mâinile încrucişate, în mijlocul patului, masă de carne satisfăcută care în mod irezistibil îi sugera reclamele de specialitate pentru măcelăriile porno din piaţa Pigalle. Nu înţelegea ce o determinase să o urmeze pe această brută, seducător de duminică, în hotelul din Montmartre. Ca să fugă, bineînţeles! Durerea amintirilor îi sfâşie inima ca un glonte de revolver, dar decise, cu sufletul rănit de moarte, că nu regretă absolut nimic.

Se ridică din pat, se îmbrăcă fără zgomot şi părăsi camera în vârful picioarelor. Afară, piaţa Tertre era

luminată de ultimele raze de soare ale unei superbe zile de vară, taxiurile rătăceau în aşteptarea unei povestiri, era unul din acele rare momente care depăşeau fericirea, unul din momentele ce-ţi merg direct la inimă, fără să ştii de ce şi cât vei plăti pentru el.

Privind norii care pluteau fugari, ca într-o acuarelă, Jenny simţi cum se naşte în interiorul ei sentimentul suav al unei prezenţe divine. Mare Zeflemitor! murmură Jenny, transmite-i salutări lui Léo şi spune-mi de ce l-am omorât pe omul pe care-l iubeam…

O ţigăncuşă se apropie de ea şi-i propuse să-i ghicească în palmă:

— 300 de franci pentru viitor, 200 de franci pentru trecut şi 50 de franci pentru condiţional.

Jenny se tocmi, din principiu, şi obţinu 200 de franci pentru viitor şi un pic de trecut apropiat. Ţigăncuşa îi luă mâna stângă şi o examină atent.

— Văd, spuse ţiganca, mai mulţi bărbaţi care vă caută. Prieteni şi duşmani. Văd o supărare mare, după care urmează o bucurie. Văd un bol imens, care se învârteşte în jurul propriei axe, la nesfârşit. Văd un vârcolac care, din depărtare, veghează asupra dumneavoastră. Va trebui să căutaţi „Mult mai departe”, în sensul Lévi-Strauss al termenului, adică cel puţin la poarta Montreuil sau la poarta Bagnolet…

Ţigăncuşa îi lăsă mâna şi o întinse pe a ei:

— 200 de franci, mulţumesc.

Jenny plăti şi apoi se aşeză pe bordura trotuarului, descumpănită. Ce-am făcut? gemu ea. Jérémy, Jérémy, de ce-ai plecat? îşi înăbuşi lacrimile şi ajunse la concluzia că, gata, trebuie să raţionez într-un fel. Ca de obicei, metroul i se părea cel mai sigur mijloc de a-şi explora destinul. O luă pe strada Saules, coborî scările de la Butte până la staţia Abbesses şi, ajunsă pe peron, intră într-o cabină telefonică. Căută în geantă numărul Sheilei şi dădu peste o bucată de hârtie pe care notase numărul lui Jérémy. Inima i se strânse. Poate că automatul telefonic mai era încă în funcţiune! Dorea să mai audă o dată timbrul vocii lui. Auzi

soneria telefonului şi apoi:

— Bună ziua, dacă doriţi să lăsaţi o urmă a trecerii dumneavoastră pe acest pământ, acesta este momentul, dar nu înainte de a auzi semnalul sonor, în caz contrar nu se înregistrează, şi ar fi mare păcat, nu?

Auzind vocea lui, Jenny izbucni în plâns şi închise. Apoi se răzgândi, formă iarăşi numărul şi aşteptă semnalul sonor:

— Jérémy, murmură ea, sunt eu, Jenny. Aş dori să-ţi scot glonţul din inimă, să-l scot şi să luăm totul de la început. Ştiu însă că pentru mine totul s-a terminat, pe vecie. Veşnicia este foarte lungă, mai ales fără tine… Dacă mă auzi de undeva de acolo de sus, din apropierea Marelui Zeflemitor, trimite-mi un semn din când în când, ca să nu te uit. Şi spune-i lui Léo că voi face un efort în privinţa sălii de baie. Dacă e acolo, du-te să-l vizitezi. Vei vedea, e un tip formidabil. Şi poate că într-o zi ne vom regăsi toţi trei, din întâmplare, în piaţa Châtelet…

Puse încet receptorul la loc, apoi, asemenea unei cerşetoare, se întinse pe o bancă. Trecură trei garnituri, apoi, a patra. Exact în momentul când primul vagon trecea prin dreptul capului ei, toate luminile se stinseră brusc. În virtutea inerţiei, metroul continuă să mai alunece încă vreo sută de metri, apoi se opri. Uşile se deschiseră, şi cei câţiva călători coborâră, luminându-şi drumul cu ajutorul brichetelor. Jenny se urcă în vagon. Voia să-l aibă numai pentru ea. Se aşeză în întuneric şi aşteptă. După zece minute, luminile se aprinseră şi ea constată, cu surprindere, că nu era singură. Un bărbat o fixa cu un revolver îndreptat spre ea.

— Haide! spuse acesta, dă-mi poşeta!

Jenny i-o aruncă, spunându-i să se servească singur, ceea ce el şi făcu, răsturnând întreg conţinutul poşetei pe scaunul dintre ei.

— Unde-i carneţelul?

Jenny făcu ochii mari. Ce carnet? Bărbatul oftă prelung. Haide! nu era momentul să facă pe proasta! Ştia tot: Léo, „Lutétia”, „Simca 8”. De ce să facă mofturi? Dacă

era de acord să colaboreze, putea să-i promită trei haine de blană, un „Sedan” 1938 şi un apartament în arondismentul XVI. Jenny ripostă. Nivelul de trai crescuse atât de mult în Paris, în ultimii ani, încât jumătate din parizieni locuiau în arondismentul XVI, chiar dacă o bună parte dintre ei stăteau în corturi şi trebuiau să aştepte la coadă peste o oră ca să-şi cumpere o pâine.

— Ei bine, spuse bărbatul, fixează-ţi singură preţul!

Jenny ceru timp de gândire, apoi ceru o hârtie de o sută de franci, ca acont, ca să poată lua un taxi cu care să se întoarcă acasă. Şi să se oprească imediat metroul, fiindcă îi venea să vomite. Bărbatul trase maneta semnalului de alarmă şi metroul se opri în staţia Saint-Georges.

— Uite o sută de franci, spuse bărbatul, te sun diseară ca să aflu ce ai hotărât. Îţi dau un sfat: găseşte carnetul, e mai bine pentru dumneata.

Jenny coborî pe peron şi îi scoase limba: putea să se ducă dracului el şi carnetul lui, s-a sfârşit, basta, terminus, coborâm, totul se închidea definitiv, direcţia poarta Saint-Ouen şi nu se mai vorbeşte de asta. Va da o raită pe Magistrala Periferică, cu bilet permanent, şi o va lua de la început mâine, poimâine şi cât va dori, se va roti întruna până va uita totul.

Ajunsă la suprafaţă, găsi o staţie de taxiuri şi urcă în ultimul, o „Frégate Translucide” verde-deschis. La volan, un omuleţ chel care sugea o bomboană.

— Mă cheamă Paul, şi pe dumneavoastră? întrebă el.

— Vezi-ţi de treaba dumitale, de acord?

— De acord, spuse şoferul, vă rog să mă scuzaţi, sunt încă nou în meserie, nu cunosc suficient obiceiurile, unde doriţi să vă duc?

— Unde vrei, puţin îmi pasă.

— A, nu! exclamă el, nu intru în astfel de combinaţii, e prea multă responsabilitate, cineva spune „unde vrei”, ajungi neapărat undeva, şi acolo, la cine se ţipă?

— Foarte bine, spuse Jenny, du-mă la una din porţile oraşului, n-are importanţă la care.

— La poarta Dauphine, vă convine?

— Foarte bine, spuse Jenny, remarcând faptul că nu-i propusese poarta cea mai apropiată.

Taxiul demară şi abia izbuti să evite o coliziune cu o mică „Isetta” galbenă, condusă de un tânăr cu cravată aurie.

— Dacă doriţi să faceţi un tur prin Perif, avem timp, nu cumva aveţi vreo povestire pentru mine? solicită şoferul.

Jenny dădu din cap. Avea o povestire, avea chiar şi o mie, totul era ce aştepta el de fapt de la o povestire.

— O povestire adevărată, cu început şi sfârşit, şi care cu adevărat să spună ceva, insistă şoferul.

— Foarte bine. Este o poveste trăită sau care ar fi putut să fie trăită, înţelegi?

Trăsăturile şoferului se destinseră, şi o luă pe strada Saint-Lazare, până la Trinité, liniştit. O poveste care ar fi putut să fie adevărată i se părea o garanţie de autenticitate. Jenny se aşeză mai bine pe banchetă şi începu povestea, cu gândul la Jérémy:

— Este, spuse ea, ca un roman poliţist foarte tare şi fără zahăr, un scenariu palid, dimineaţa în zori, când noaptea se aseamănă unei găuri negre care ar fi aspirat toate visele lumii, cu paiul, aşa, uşurel, la masa unui bistrou din Granville, filmată de Melville împreună cu un operator livid.

— Splendid, murmură şoferul, depăşind în coadă de peşte o „Simca Oceane”, aţi creat atmosfera!

— Este povestea unei femei pe care vă propun să o numim M. şi care e prinsă în capcană, între o viaţă oficială, cenuşie, cu un soţ, subşef de birou la subprefectură, şi o legătură secretă cu un amant pe care-l întâlnea în fiecare seară la ora şaisprezece la Jardin d’Acelimatation.

— Şi mie îmi place grădina asta, spuse şoferul, mai ales râul, este încântător!

— Da, numai că ce nu ştie ea, e că el, în realitate, este un ofiţer de poliţie însărcinat cu supravegherea gesturilor şi gândurilor ei, deoarece toţi membrii familiei

ei dispar într-un mod misterios, o adevărată hecatombă. Cei doi trăiau astfel de o lună şi, într-o joi de dimineaţă, M. avu parte iarăşi de un doliu în familie: unchiul ei Anatole muri în bazinul de la Arcachon, de o indigestie, produsă ca urmare a îngurgitării unei cantităţi mari de scoici. În testament era stipulat că ea nu putea moşteni – nu se ştie ce sumă, asta e una din cheile poveştii – decât dacă ajunge la Bordeaux înainte de miezul nopţii, conform ştampilei de la morgă. Pe stradă nu era niciun taxi, deoarece de două ore plouă şi întreg Parisul e imobilizat. Din fericire, un tânăr îi propune să o ducă cu propria-i maşină până la staţia Invalides, unde însă ajunge cu două minute întârziere. E trecută pe lista de aşteptare, în spatele unui individ de o sută treizeci de kilograme, care încearcă să negocieze excedentul de greutate. Se simte că individul reprezintă Destinul – de fapt, acest lucru e înscris chiar şi pe maioul lui – şi tensiunea creşte în coada de aşteptare. Dar – lovitură de teatru a hazardului sau a scenaristului – individul cade mort, doborât de o criză cardiacă, tocmai când era pe punctul să obţină o reducere de 30%.

— Ce noroc! făcu şoferul, trecând prin faţă pe la Saint-Augustin.

— Nu chiar, spuse Jenny, fiindcă peronul gării este înconjurat de poliţişti, care o arestează pe M. În vagonul de la urmă. În fruntea poliţiştilor, ofiţerul de poliţie. Când ea îşi dă seama că nu o iubea şi se gândea doar la avansare, M. cedează definitiv. Recunoaşte. Ea îl omorâse pe unchiul ei Anatole invitându-l să ia împreună, masa la cel mai prost restaurant din Arcachon.

— Şi era adevărat? întrebă şoferul, acţionând inconştient asupra farurilor de avarie.

— Nu, sigur că nu! Era incapabilă să omoare până şi o muscă, numai disperarea o făcu să declare aşa ceva…

— Aşa, va să zică!

— Ajunge la judecată, continuă Jenny, iar judecătorul o condamnă la o operaţie de chirurgie inestetică, care urma să-i dea treizeci de ani în plus, cu interdicţia de a purta ochelari negri. M., transformată în bătrână, trebui să

se apuce de cerşit, pentru a putea supravieţui. Un an mai târziu, muri de mizerie şi supărări.

Şoferul opri brusc maşina în faţa casei FM şi se întoarse, furios.

— Nu, nu se poate! Nu vreau o poveste care se termină prost! Asta o să mă indispună toată noaptea şi o să fac un accident! Vreau o poveste care să se termine cu bine, mă înţelegeţi? Care se termină cu bine!

Jenny era de acord. De altfel, şi ea prefera asta. Îşi reluă povestirea, în timp ce taxiul demară din nou:

— Din fericire, spuse Jenny, unchiul Anatole nu era cu adevărat mort, era o glumă pe care o făcea anual familiei lui. Hotărârea judecătorească este casată şi M. redeveni la fel de frumoasă ca mai înainte, chiar mai frumoasă, deoarece evenimentele o maturizaseră. Ieşind din închisoare, dă peste tânărul cu maşina, care o aşteptase continuu, dormind în faţa închisorii, convins de nevinovăţia ei. O ia cu el şi o conduce într-un castel aurit, pe malul Loirei – deoarece era fiul unui rege – şi trăiră fericiţi, până la adânci bătrâneţi, având o sumedenie de copii.

— O, ce frumos! murmură şoferul, strivindu-şi o lacrimă.

Se opri în partea de jos a bulevardului Foch şi refuză să ia banii pentru cursă. Era gratuit, povestea îl emoţionase prea tare.

— Nu cum mi s-a întâmplat după-amiază, spuse el, când mi s-a povestit o chestie idioată, nici nu vă puteţi închipui! Ceva despre Egipt, nu am înţeles nici un singur cuvânt. Şi ce nesuferit era individul, nu vă închipuiţi!

— Există astfel de zile, în care nimic nu merge cum trebuie, spuse Jenny şoferului ca să-l reconforteze. Uitaţi-l.

— De acord, spuse el, să-l uităm. Şi, pe curând poate? Mi-ar plăcea să aflu continuarea povestirii dumneavoastră…

Ea se uită la ceas şi constată că mai erau încă trei sferturi de oră înaintea deschiderii Magistralei Perif. Îi propuse să urce şi să coboare încet pe bulevardul Foch, de la Étoile la poarta Dauphine, ca să-i poată povesti

continuarea. El acceptă bucuros. Jenny era frumoasă şi povestea atât de bine!

Cadrul 17
ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Curtea Miracolelor, situată unde se aflase pe vremuri spânzurătoarea de la Montfaucon, la două sute de metri de Buttes-Chaumont, semăna cu târgul de vechituri, doar că era mai mare şi mai murdară. Locuitorii ei, de-a dreptul ieşiţi dintr-un roman de Hugo, erau în majoritatea lor marginalizaţi, fără nicio lăscaie, intelectuali răzvrătiţi contra culturii şi muzicanţi ambulanţi. Diversele intrări erau sever păzite de jucători de zaruri iar forţele ordinii publice aveau grijă să nu pună piciorul pe acolo, de când un inspector în civil, prea curios, fusese transformat într-un roman de Dickens, format de buzunar. Colegii lui au donat romanul bibliotecii poliţiei şi de atunci evitau cu grijă sectorul.

— Crezi că nu riscăm nimic? întrebă Sheila.

„Cârpa-Muiată” rămăsese în pană de benzină în faţă la Samaritaine şi au fost nevoiţi să o abandoneze. J.P.O. telefonase acasă, spre a afla noutăţi, şi dăduse peste pompieri, secţia Incendiaţi Absenţi. Neîndrăznind să meargă nici acasă, nici la Sheila, deciseră să ceară ajutorul Indianului, aşa cum acesta le propusese, cu amabilitate.

Taxiul care îi adusese până acolo refuză să meargă mai departe de bulevardul Villette şi mai pretinse şi o povestire excepţională, dublată de o sumă considerabilă. J.P.O. luă cheltuiala asupra lui cu un cec de cinci mii de dolari, iar Sheila îi povesti despre deplasarea ciclurilor de căldură şi de glaciaţiune pe suprafaţa pământului în ultimii şapte mii de ani, făcându-i şi o mică schiţă ca să-şi poată calcula singur viitoarea eră glaciară. Şi, ca totul să pară mai viu, a adăugat şi câteva scene de încăierări şi câteva urmăriri cu maşina.

Imediat după ce taximetristul dispăru, un copil de

vreo zece ani se plantă în faţa lor, întinzând amândouă mâinile. J.P.O. se scotoci prin buzunare după mărunţiş, dar nu dădu decât peste bancnote.

— Dolarii sunt buni? întrebă el.

Băiatul ridică din umeri, rămânând cu mâinile întinse.

— Cred că vrea să-i arăţi palmele, bănui Sheila.

J.P.O. Întinse palmele, iar băiatul le examină cu atenţie.

— Aveţi o foarte frumoasă linie a norocului, observă copilul, ar trebui să jucaţi mai des la loto. Şi doamna?

Şovăind, Sheila îi întinse mâna. Simţea plutind deasupra ei umbra profesorului Lévy. Cu vârful degetului său murdar, băiatul urmări linia vieţii şi făcu o grimasă:

— Nu-i bine, nu-i bine deloc! Va trebui să faceţi o operaţie de chirurgie a liniilor mâinii, şi asta cât de curând, cred că va costa o groază de bani.

— Voi plăti, spuse J.P.O., atât cât va trebui.

Băiatul dădu dezaprobator din mână. Pentru el, banii nu aveau niciun fel de valoare, exceptând doar pe cei pentru fabrica de falsificat dolarii utilizaţi la umplutul saltelelor vechi.

— Am dori să-l vedem pe Indian, spuse Sheila, cel care ştie să oprească ploaia şi plânsul morţilor. Ne-a spus că locuieşte pe aici. Poţi să ne îndrumi?

— Da, răspunse copilul. Duşmanii Extrapolului sunt totdeauna bineveniţi la noi.

— De ce spui asta? întrebă Sheila.

— Aici, noi ştim totul! replică puştiul. Sau nu ştim nimic. Totul depinde de ziua în care ne aflăm. Astăzi este ziua când ştim…

El le precizează faptul că „Toarnă-Întruna” era la cinci minute distanţă, lângă consulatul manuş, şi le făcu semn să-l urmeze. Traversară un labirint de străduţe, de mici pieţe şi, zece minute mai târziu, erau în faţa unei cafenele care devenea restaurant de lux pentru turişti în timpul weekendului, rămânând mizerabilă în celelalte zile ale săptămânii. Indianul stătea în picioare în faţa barului şi-şi

sorbea un Genet-Gentiane, cu surâsul lui de lup în colţul gurii.

— Hei! spuse el, Om Alb Foarte Bogat şi Squaw au necazuri?

Sheila dădu din cap în semn că da. Necazuri mari. Şi îi povesti despre „Cârpa-Muiată", dispariţia prietenei ei Jenny şi prevestirile profesorului Lévy. J.P.O. Îi povesti despre viaţa dublă a lui Georges, ordinele Extrapolului şi proiectul lui de a înfiinţa o reţea de spălătorii, proiect căzut baltă.

Indianul îi privi cu răceală şi ajunse la concluzia că putea să-i ajute. Dar trebuia să-i dea ceva în schimb. J.P.O. mârâi şi scoase carnetul de cecuri:

— 300.000 de dolari, e suficient?

Indianul suspină cu un aer dezgustat. Bani! Avea mai mulţi decât îi trebuiau, ce să facă cu ei? Nu, nu avea nevoie de bani.

— Atunci, întrebă Sheila, de ce aveţi nevoie?

Patronul bistroului, un ţigan bătrân cu mustaţă albă, se apropie de ei:

— Carneţelul, spuse el, avem nevoie de carneţel…

Sheila ridică, surprinsă, din sprâncene. Ce carneţel? Carnetul lui Léo, de care pomenise Jenny? Prudentă, aşteptă răspunsul.

— Ce-i cu acest carnet? bombăni J.P.O.

— Dumneavoastră prietenă cu Jenny, spuse Indianul, adresându-se Sheilei. Jenny prietenă cu Léo. Iar Léo prieten cu noi!

Bătrânul cu mustaţă le făcu semn să ia loc şi să-l asculte cu atenţie. Era foarte simplu:

— A fost odată, spuse el, un bărbat cu numele de Léo Kalé, un ţigan sedentarizat, care locuia în apropiere de Bon Marché. Léo avea harul. Harul absolut de a pătrunde în memoria colectivă a poporului său, când se concentra, stând în baie, cu condiţia ca apa să aibă 42°C. De-a lungul anilor, Léo urcase din ce în ce mai mult pe firul istoriei poporului său, luându-şi notiţe, ca să nu uite nimic. Cu cât se întorcea mai mult înapoi, cu atât era totul mai dur,

fiindcă oamenii erau tot mai nenorociţi şi el nu putea face nimic pentru ei, nici măcar nu putea să-i liniştească spunându-le că într-o zi va exista Bâlciul Tronului, tinerii vor avea motociclete, iar bătrânii, case de odihnă. Urcă în timp tot mai mult, depăşi Noul şi Vechiul Testament şi, într-un sfârşit, ajunse la stră-stră-bunica lui, indice: 25895629496, adică prima femeie din omenire…

Sheila se uită la J.P.O. uluită; ea care fusese convinsă că Léo nu ieşise niciodată din apartamentul său!

— Nu, nu era Eva, continuă bătrânul, ci prima nevastă a lui Adam, o ţigancă, deşi unii afirmă că era mănuşă. Într-o zi, cei doi se certară. Ea îşi strânse toate lucrurile şi dispăru pentru totdeauna. După aceea, Adam o întâlni pe Eva şi cunoaşteţi urmarea. Ceea ce însă nu ştiţi – şi nu ştie nimeni – este faptul că prima lui nevastă era însărcinată. Acest lucru a făcut ca lumea să fie, încă de la început, scindată în două: ramura nomadă, care nu a cunoscut păcatul originar şi este deci absolvită de a munci, şi ramura normală – adică dumneavoastră – care a fost condamnată să-şi câştige pâinea prin sudoarea minţii, cu excepţia cazurilor când are mijloacele să mănânce la un restaurant bun.

Sheila era uluită! A naibii Jenny! Cum ştia să-şi aleagă prietenii! În ceea ce-l privea pe J.P.O., figura lui radia de bucurie. Aceasta era cu adevărat o super-teorie pentru colecţia lui. Întrebă:

— Şi carnetul?

— Ah, da, carnetul, interveni Indianul. Ei bine, ce nu v-a spus Manolo e că nu ştim unde a fost îngropată femeia şi nici măcar cum se numea ea. Şi toţi nomazii sunt condamnaţi să rătăcească pe pământ până când o s-o găsim. Poate că aceste lucruri sunt menţionate în carneţelul verde al lui Léo.

— Atunci, ce facem? întrebă J.P.O.

— Ştiu cine are carnetul, spuse Sheila încet. Jérémy, noul prieten pe care şi l-a găsit…

— Şi unde putem să-l găsim? întrebă Indianul, ai cărui ochi începură să strălucească precum jăratecul.

— Nu ştiu, tot ceea ce vă pot spune e că scrie piese de teatru, Jenny l-a întâlnit ieri la premieră, în piaţa Châtelet.

— Uşor de depistat, spuse Indianul, îl întrebăm pe Ouroboros, dacă nu-i prea indispus!

Îşi căută şarpele care era ascuns în spatele gâtului său şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Şarpele şuieră, iar Indianul surâse.

— Ouroboros spune că-i vorba de un anume Jérémy Jem. Şi mai spune că nu trebuie să-l luăm drept carte de telefon!

Îi mai murmură iarăşi şarpelui câteva vorbe dulci la ureche şi aşteptă răspunsul.

— Ouroboros, spuse el, ştie să prezică viitorul. Jérémy va fi prezent pe Perif, între ora zece şi miezul nopţii, tot acolo va fi şi prietena dumneavoastră Jenny. Cred că ar trebui să-i aşteptăm la ieşire.

— Dar nu putem supraveghea toate porţile Parisului în acelaşi timp! exclamă J.P.O.

— Ba putem, ripostă Indianul. Am toţi oamenii de care e nevoie.

— De acord, spuse J.P.O., cred însă că ar fi bine să mâncăm înainte, sunt mort de foame, şi avem timp suficient.

Se consultară o clipă asupra locului unde să ia masa, iar Indianul îi întrebă pe Rod şi Nărod, insistând să-i invite şi pe ei. Carneţelul merita chiar mai mult.

— Să mergem la „Coupole”! propuse J.P.O. Acolo am totdeauna o masă rezervată.

Manolo, bătrânul ţigan, îi îmbrăţişă afectuos şi le ură mult noroc.

— Dacă şoferul dumneavoastră e într-adevăr de la Extrapol, spuse acesta, nu-i prea prudent să ieşiţi neînsoţiţi. Le voi cere fraţilor MI-Shi-Mă să vă urmărească de la distanţă. Sunt indieni din tribul Kamac, veri îndepărtaţi, şi sunt în stare să adulmece un poliţist de la peste cinci sute de metri, chiar şi la Roger la Frite.

Se despărţiră, iar Indianul îi conduse, printr-un nou

labirint, la garajul său. De acolo îşi scoase bătrânul „Ford-Mustang” care, după aspect, părea să fi făcut toate campaniile de la Sitting Bull, şi o ajută pe Sheila să se instaleze în el. J.P.O. urcă şi el, înghesuindu-se lângă tânăra femeie, în faţă. Pentru prima dată în viaţa lui era tentat să dea fără a cere dublu în schimb. Sheila, care înţelegea tot, îi luă mâna într-a ei, iar „Mustang”-ul o porni spre malul stâng al Senei.

Cadrul 18
ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jérémy împinse poarta parcului şi se îndreptă în fugă spre bunker. Pe Bertrand îl lăsase de santinelă în faţă la Jenny, iar el se duse să facă un tur la „Lutétia”. Vizibil se întâmplase ceva grav: oamenii în negru de la Extrapol păzeau toate ieşirile barului, şi se spunea că acolo avusese loc o crimă. Petrecuse o oră cu interogarea tuturor portăreselor din jur, fără niciun rezultat. Jenny era de negăsit! Descurajat, hotărî să se întoarcă la bunker, în speranţa că va găsi vreun mesaj.

Urcă scările, patru câte patru, şi dădu fuga în salon ca să asculte automatul telefonic. Avea un mesaj de la fratele lui, total neclar, un mesaj de la Bertrand Borowitch, care-l informa că era pe o pistă ce-l îndrepta spre Arcachon, şi mesajul de la Jenny, pe care-l întoarse pe toate feţele. Oare ce voia să spună? îi dădea întâlnire pentru mâine, în acelaşi loc ca ieri, în piaţa Châtelet? Se uită la ceas şi se hotărî să plece cu *side-car*-ul lui, ca să nu întârzie.

În salon, ordinatorul era în funcţiune, şi un beculeţ roşu lumina slab încăperea. Arthur mai are încă anumite stări sufleteşti, îşi spuse Jérémy. Se apropie şi constată că maşina clipea lent, ca şi când ar fi fost gata să se stingă. Literele verzi începeau să se şteargă de pe ecran, iar el citi fraza lui Arthur:

— Eu, subimprimanta Arthur, declar prin prezenta că

vreau să mă pierd în neantul informatic, lumea umană fiind mult prea inumană pentru un Mac ultrasensibil. Renunţ la drepturile mele prevăzute în bonul de garanţie şi Vldv! ni'àède, „ueklfd!! fd, ks Ivoie, n vvâc" n!

Jérémy comută sono-textul şi se aplecă spre aparat:

— Arthur, Arthur, mă auzi?

Maşina rămase mută.

— Arthur, ce s-a întâmplat?

Bătu repede pe tastatură o deschidere cu dama, varianta Benoni, una dintre preferinţele lui Arthur, dar acesta continua să rămână de gheaţă. Se părea că plecase definitiv! Arthur şi-a dat sufletul pe care şi-l dorise atât de mult. Stinse ordinatorul şi-l acoperi cu o husă neagră, în semn de doliu, apoi îl debranşă definitiv. Se hotărî să-l îngroape în fundul grădinii, lângă Turnul de Fildeş. În ciuda trădării lui, îi datora asta. Îl sună pe N'Gom ca să-i comande un Scotch-Fitzgerald şi constată, nu fără surpriză, că filipinezul nu răspundea.

— Toţi dispar în acelaşi timp! murmură Jérémy.

Ieşi în parc şi se îndreptă spre ghereta portăresei, unde descoperi, fără să greşească, afişul agăţat pe care scria „Portăreasa a şters-o pe scară". Dacă nu mai este absolut nimeni, îşi spuse Jérémy cu logica lui obişnuită, înseamnă că bulevardul trebuie să fie plin de lume. Se întoarse la bunker şi-şi luă binoclul special cu care putea să vadă prin pereţi şi să citească gândurile oamenilor. Peste tot locul, numai poliţişti, în autobuze, pe stradă, în copaci, toţi cu gânduri negre. Jérémy evaluă posibilităţile de a scăpa din dispozitiv şi făcu o grimasă. Şansele lui erau minime. Se duse în salonul de muzică, scoase *Romanţa Ne-Iubitului* de Ferré şi puse discul la pick-up. Regla sonorul la maximum, apoi orientă imensele boxe din parc în direcţia poliţiştilor. Poliţiştii de la Extrapol, era lucru ştiut, aveau oroare de poezie, care pur şi simplu îi înnebunea. Cele două boxe de o sută cincizeci de waţi umplură brusc tot cartierul La Muette cu versurile despre pâraiele albe din Canaan.

Jérémy se strecură pe bulevard, în mijlocul

poliţiştilor care se tăvăleau pe jos, astupându-şi urechile. Profitând de confuzia generală, putu să facă vreo sută de metri fără să fie observat, după care dădu colţul pe strada Raffet. Imediat sosi autobuzul şi el îi făcu semn să oprească. Era un vechi AZ cu gazogen şi bot plat iar taxatorul îl ajută să urce pe platforma exterioară.

— La Châtelet! spuse Jérémy.

Taxatorul îi atrase atenţia că, mai întâi, ei nu sunt un taxi, şi apoi, că ceilalţi călători nu doreau să meargă în acea direcţie.

— Bine, dar eu am o întâlnire urgentă acolo, pledă Jérémy, este vorba de o chestiune de dragoste sau moarte!

— Ce-mi daţi în schimb? întrebă taxatorul.

Jérémy îşi scoase de la mână ceasul, care era în acelaşi timp radio, TV, şah, agendă electronică, lanternă şi deschizător de conserve. Taxatorul şi-l puse la mână, constată că i se potriveşte şi acceptă. Afacerea fiind încheiată, îi dădu jos pe toţi cei care nu aveau vreo întâlnire la Châtelet şi bătu în geamul care-l separa de şofer, indicându-i noul traseu.

— O putem lua pe la Concorde, spuse acesta, sau pe la Invalides, dacă e prea mare circulaţie pe cheiuri.

Jérémy optă pentru cheiuri, variantă care i se părea mai rapidă. Îi mai rămăseseră doar trei minute ca să ajungă în faţă la „Théâtre de la Ville”, înainte de ora douăzeci şi cincizeci şi şase de minute. Taxatorul îl asigură că vor ajunge la timp. Colegul său se pregătise îndelung pentru a ajunge pilot de Formula 1. Ratase la mustaţă, iar acum se pregătea zi de zi ca să treacă proba din septembrie. Claxonând strident, vechiul AZ mătura totul în calea lui, pornind pe pista expres malul drept. Zece minute mai târziu, îl depunea pe Jérémy în piaţa Châtelet şi, cu un scârţâit de frâne, plecă în sens invers.

Jérémy traversă piaţa şi se uită la afişele teatrului. Piesa lui dispăruse. La teatru era *relâche.* Încercă să-şi aducă aminte. Nu la premieră asistase el, împreună cu Jenny? Nu fuseseră acolo aseară? Nu mai ştia exact.

Se întoarse mirat, piaţa era complet goală. Nicio

maşină. Nici ţipenie. Traversă piaţa din nou şi se aşeză pe o bancă. Îşi încrucişă picioarele şi începu să o aştepte pe Jenny, urmărind pendula. Trecu o jumătate de oră, apoi încă una. În mod sigur, Jenny nu va veni! Un taxi opri în dreptul său şi geamul se lăsă. Tresări, deoarece nu-l auzise apropiindu-se. Era un „Mercedes 220 D" tip 1971, un model lung, foarte rar, în care încăpeau până la şapte pasageri, graţie strapontinelor: cam ca la Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici.

— Aveţi cumva nevoie de un şofer, prinţe? întrebă o voce din umbră.

Jérémy dădu afirmativ din cap şi urcă în maşină. Bineînţeles că avea nevoie de un şofer, avea nevoie de încurajare, avea nevoie să-şi schimbe gândurile, avea nevoie de orice!

Taxiul demară şi se înscrise pe direcţia străzii Saint-Jacques. Prin oglinda retrovizoare, şoferul nu-l scăpa din priviri pe Jérémy.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă el. S-ar zice că sunteţi cam întors pe dos.

— Da? răspunse Jérémy într-o doară. Şi ce înseamnă dos? Faţa fetei?

— Cândva, demult, spuse şoferul, am cunoscut pe cineva, un prieten. Era fotograf prin restaurante, din aceia care vă fac portretul în cinci minute cu partenera de la masă, se descurca destul de bine, era pe punctul ca, din economii, să-şi cumpere o „Vespa", când într-o zi, din cauza unei iubiri neîmpărtăşite, începu să facă totul pe dos. Începu să fotografieze pe dos, apoi să meargă cu spatele, să citească pe dos, să surâdă pe dos, era oribil! Tot trăind aşa pe dos, începu să întinerească, zilele, anii treceau în sens invers şi nu se mai opreau. Când ajunse la vârsta de cinci ani şi jumătate, se hotărî să fugă, să părăsească acest loc cât mai era timp, înainte de a se întoarce în pântecele mamei sale, acest lucru provocându-i o teamă cumplită. Îşi făcu bagajele, se ascunse într-un grup care pleca într-o tabără de vacanţă, din Gara de Nord. De atunci, o bună bucată de timp nu s-a mai auzit

nimic despre el, şi apoi, într-o zi, era primăvară, am primit o carte poştală din Anvers, datată 888. Şi nici nu bănuiţi ce scria…

— Spune-mi, te rog, îl întrerupse Jérémy, acum dumneata spui poveşti, ce-i cu povestea asta?

Taximetristul suspină:

— Vedeţi, spuse el, atunci când eşti întors pe dos, totul începe să meargă pe dos! Ei bine, unde doriţi să vă las? La poarta Orléans sau la poarta d'Italie?

— De ce? Am eu mutra unui individ care doreşte să dea o raită pe Magistrala Periferică?

— Absolut.

— Şi ce pot să caut eu acolo?

Celălalt îl privi în oglinda retrovizoare cu coada ochiului. La gândul că o va revedea pe Jenny, chiar şi numai în vis, Jérémy se transformase. Ochii îi scânteiau de surescitare.

— S-ar spune, făcu şoferul, s-ar spune…

Opri taxiul în dreptul porţii Orléans şi se întoarse spre el:

— Am ajuns. Aş merge cu dumneavoastră, dar nu mi-am terminat ziua de lucru. În plus, nu ştiu încă ce mi-aş dori. Cu altă ocazie, cu plăcere şi… dorinţe plăcute!

— Mulţumesc, spuse Jérémy.

Îi întinse o bancnotă de o sută de franci, îi făcu semn să păstreze restul, după care, alergă ca un nebun spre intrarea în Perif.

Cadrul 19
ÎN ACEEAŞI ZI, SEARA

Jenny se apropie de ghişeul porţii Dauphine. De pe Periferică se auzea o rumoare surdă, iar ea începu să tremure uşor, ţinându-şi strâns în mână dorinţa înscrisă pe o bucată de hârtie. Casiera înregistră dorinţa şi-i dădu un fel de bilă de cristal, prevăzută cu un şiret, pe care şi-o puse la gât. Apoi îi dădu tichetul de intrare în schimbul

tuturor amintirilor ei. Bucuroasă, fără a şti sigur de ce, urmări săgeţile unui straniu labirint şi ieşi în Marele Vestiar, unde o tânără îi ceru să-i spună numărul de la pantofi.

— 37, spuse Jenny, dar de obicei îmi cumpăr pantofi ceva mai mari.

Fata de la vestiar îi dădu patinele şi îi ceru să fie atentă:

— Dincolo de uşa asta, explică ea, intraţi într-un nou spaţiu-timp, o pistă în formă de buclă, lungă de treizeci şi trei de kilometri, acoperită cu un strat de bachelită. Atunci când veţi trece dincolo de uşă, veţi uita întreaga dumneavoastră viaţă anterioară, vă veţi găsi într-un pliu temporal conţinând o parte prezent, o parte viitor şi a treia parte, ceva ce nu vă pot spune, e un secret de fabricaţie. Veţi începe să vă învârtiţi, şi înainte de a parcurge cel puţin trei bucle complete, dorinţa vi se va îndeplini.

Jenny îşi privi dorinţa atârnată la gât. Strălucea puternic. Mulţumi tinerei şi se îndreptă spre poartă. Pe pistă, oamenii alunecau cu o viteză ameţitoare, iar ea se întrebă cum se va putea însera în acest curent fără a se ciocni de oameni. Ezită câteva secunde, apoi îşi făcu vânt.

În jurul ei, lumea aluneca într-o mişcare regulată, patinatori liniştiţi, plimbăreţi sau visători, de toate vârstele, îmbrăcaţi în tot felul de costume, de parcă fiecare ar fi ieşit dintr-o povestire de taxi. Unii dintre ei dansau doi câte doi, alţii dansau pe melodia unui vals vienez, totul părea suav, fluid, vaporos. Pe Jenny o cuprinse o toropeală ciudată. Totul era atât de calm! Oamenii păreau fericiţi şi, cu toate astea, ea resimţea un fel de opresiune, ca o ameninţare latentă. Trecu de poarta Asnières, foarte atentă la decor. Pe marginea pistei se găsea un număr mare de manejuri, reperă un Râu Fermecat, cu bărci vopsite în alb, apoi văzu un Pescuit Miraculos, în care cu o undiţă se puteau pescui raţe aurii. Trecu apoi pe lângă nişte maşinuţe de copii, plutind uşoară ca un fulg, cu mâinile la spate, ca o patinatoare experimentată. Se înscrise pe banda din stânga şi se avântă mai mult. Porţile

Parisului începură să defileze pe lângă ea cu o viteză ameţitoare. Să fiu atentă, îşi spuse ea râzând, să nu mă prindă radarul. În dreptul porţii d'Italie depăşi un tânăr cu picioarele foarte lungi care se avântă imediat pe urma ei, până la poarta Vanves, când o ajunse:

— Oare nu ne-am mai văzut undeva? întrebă el.

Ea îl privi radioasă. Nu-şi mai aducea aminte. Dar, de ce nu?

— Poate într-o viaţă anterioară? spuse ea.

— Sau într-o viaţă viitoare? propuse el.

Ea îl lăsă pe el să aleagă, deoarece nu asta era important. El o întrebă ce este important, iar ea îi spuse că important e să continue să se învârtească împreună, aşa, pe Magistrala Periferică, într-o frumoasă seară de vară.

— Am reperat, spuse tânărul, undeva prin apropierea porţii Lilas, un bar roz, vrei să mergem acolo?

Ea încuviinţă şi-l luă de mână. Era o idee bună.

— Pe mine mă cheamă Jérémy, spuse Jérémy.

— Pe mine, Jenny, spuse Jenny. Vrei să facem cursa împreună?

El se avântă, iar ea îl urmă îndeaproape, fericită cum nu mai fusese niciodată. La trei metri în faţă, dorinţa ei strălucea asemeni unei stele căzătoare.

Cadrul întâi
ÎN ACEEAŞI SEARĂ

El simţi un enorm „bang" şi totul explodă în creierul său. Întâlnirea de la „Alma" cu regizorul, ploaia care făcea Periferica alunecoasă ca o hârtie glasată, tânăra în Nash Metropolitan care patina undeva în faţa lui. Cu el.

De o jumătate de oră, nu-şi luaseră privirile unul de la altul, utilizând pentru asta retrovizoarele montate pe marginea pistei şi punând, în fiecare privire, greutatea întregii lor vieţi, ca şi când ar fi trebuit să recupereze anii pierduţi.

Şi dacă aceasta era dragoste la prima vedere, îşi

spuse el, un Big-Bang care îţi răscoleşte inima şi totul renaşte deodată? Sau, pur şi simplu, se naşte!

O urmase pe femeia vieţii sale, bară lângă bară, ochi în ochi, la început foarte încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce traficul se rărea spre poarta Vanves. Îşi amintea foarte bine, la un anumit moment începu să zboare. Repede. Prea repede. Apoi a fost filmul acela care defila prin faţa ochilor lui, ca un vis în mare viteză. Viaţa mea, îşi: spuse Jérémy, mi-am trăit viaţa, e un lucru bine ştiut. Ceva îi spunea totuşi că nu era chiar aşa. Nu era viaţa lui. Era o altă viaţă, paralelă sau poate viitoare.

Atunci înseamnă că am visat, murmură în sinea lui. Ce vis ciudat! Încercă să-şi mişte capul, dar nu reuşi decât să-şi întoarcă încet privirea. La dreapta lui, şoferul unei vechi „Hispano-Suiza” deschisese portbagajul, probabil ca să caute un stingător, în timp ce pe bancheta din spate, aşezat comod, un bărbat, a cărui faţă i se părea familiară, îl privea fix pe deasupra ziarului. În stânga lui, un mini „Austin” se lovise de şina din mijloc, iar el distinse destul de vag o femeie tânără roşcată care îşi desfăcea centura de siguranţă. Poliţia venise deja, iar el recunoscu fără prea mare surpriză pe un căpitan de jandarmi care semăna în mod straniu cu Marcel Proust şi făcea gesturi largi către persoanele din spatele lui, urlând ordine, dar neauzindu-se nici măcar un singur sunet.

Nu-i decât un simplu accident, îşi spuse Jérémy, o urmăream de prea aproape şi poate că am aţipit puţin, asta-i tot. Încercă să reconstituie istoria visului său, asemenea pieselor unui *puzzle,* dar efortul era prea mare. Şi nu-şi putea lua gândul de la tânăra din „Nash”.

— Unde-o fi, oare unde o fi? murmură el neliniştit, încercând să se degajeze. De-abia am întâlnit-o, nu trebuie s-o pierd.

Sirena unei ambulanţe – sau poate a pompierilor – îl împiedică să se scufunde total în întuneric. Se simţi ridicat pe braţe şi aşezat pe o targă. Câteva picături de ploaie îi căzură pe faţă şi un bărbat în halat alb se aplecă asupra lui, protejându-l, pentru moment, de ploaie.

— Uite, Indianul! putu el să articuleze, nu puteţi face ceva în legătură cu ploaia asta afurisită? Este foarte periculoasă!

Bărbatul nu răspunse. Cu gesturi repezi şi precise, pregătea o seringă. Jérémy sesiză o prezenţă lângă el. Se răsuci câţiva centimetri şi o recunoscu pe tânăra femeie, întinsă pe altă targă. Era frumoasă, bluza ei roşie venea în contrast cu paloarea feţei, albă şi roşie, ca un Carpaccio, îşi spuse, reţinându-şi lacrimile.

Tânăra deschise ochii şi murmură câteva cuvinte de neînţeles.

— Tu eşti? întrebă el.

— Da, eu sunt. Mă numesc Jenny.

— Ştiu. Eu sunt Jérémy.

— Ştiu.

Tăcură o clipă ca să se poată privi mai bine şi pentru a-şi regăsi puterea.

— Sunt dezolat din cauza acestui accident, spuse Jérémy, eram mult prea aproape, atât de aproape încât am avut impresia că te pot atinge. Fără îndoială, asta doream. Eram în altă parte, cu tine.

— Şi eu, spuse Jenny, eram cu totul în altă parte, o poveste ciudată, dar nu e vina ta, am derapat, toată povestea a derapat, am dat greşit cu zarurile…

— Jenny…

— Da?

— Ce ai visat, de fapt?

— Te-am visat pe tine. Erai scriitor sau poate poet, nu ştiu sigur, mă căutai pretutindeni, iar eu te căutam pe tine, prin tot Parisul, toţi ne căutau pe noi, poliţiştii, Necuratul, taxiurile, destinul, totul era plin de maşini vechi, ca atunci când eram mică…

— Şi apoi?

— Lume multă, un carneţel verde, era ca un joc de biliard pe care ne rostogoleam, da, eram nişte bile multicolore care ne ciocneam, revenind în joc, neîncetat…

— Jenny? Şi eu am visat acelaşi lucru, aceeaşi poveste… Cred că am trăit-o împreună, în aceleaşi locuri,

cu aceiaşi oameni, asta nu poate fi un vis, s-a petrecut ceva nebunesc, ceva între noi doi…

— Acelaşi vis? Eşti sigur?

— Da…

— Povesteşte!

— Aveam, spuse Jérémy, un *side-car* amfibie, locuiam într-un bunker, lângă La Muette, aveam un frate geamăn, un valet filipinez şi pe doamna Clovis, care vegheau asupra mea. Oamenii comunicau prin intermediul automatelor telefonice şi eram nevoiţi să spunem tot felul de poveşti taximetriştilor…

— Se pare că-i acelaşi vis, spuse Jenny cu dificultate, am avut acelaşi vis, în acelaşi timp, ce crezi că înseamnă asta?

Jérémy tăcu. Nu ştia. Îi era frică de adevăr. Să mori, să mori în doi! Oare revăzuseră tot filmul vieţii pe care ar fi putut-o petrece împreună, ţinându-se de mână, ca în clipa asta? Ambulanţa se avântă pe Magistrala Periferică, dând totul la o parte în drumul ei.

Poarta Saint-Cloud. Poarta Dauphine. Se auzeau frânturi de conversaţie, infirmierul asiatic cerea prin radiotelefon legătura cu spitalul, se organizau pentru ei şi, totuşi, fără ei.

— Jenny?

— Da.

— Era ciudat, acolo?

— Nu, nu chiar, se prefăcea doar a fi ciudat.

— Jenny?

— Da?

— Trebuie să ştiu! A fost un vis sau a fost realitate? Care este adevărata mea viaţă? Cea care ar fi putut să înceapă alături de tine, sau cea care sfârşeşte fără tine?

Jenny tăcu din nou. Cine putea să ştie? Şi apoi, ce importanţă mai avea acum? Ce se mai putea schimba? Simţea că nu va mai putea vorbi, nici măcar în şoaptă, viaţa ei îşi lua zborul spre alte peisaje, alte epoci sau alte lumi.

Ajuns şi el la capătul puterilor, Jérémy insistă:

— Jenny, a fost un vis sau a fost realitate?

Într-o ultimă sforţare, ea aruncă cu banul, în minte: cap sau pajură? Cap. Vis.

— Realitate, Jérémy. Totul a fost realitate. S-a întâmplat între noi doi, foarte târziu, dar s-a întâmplat.

— Atunci, înseamnă că te iubesc. Big-Bang, Jenny!

— Big-Bang, Jérémy!

Se aplecară foarte tare şi se sărutară din vârful buzelor. Apoi adormiră, aşa cum numai copiii ştiu să adoarmă când a doua zi se anunţă într-adevăr încărcată.

SFÂRŞIT